ஓம்.
பரப்ரம்மணே நம:

வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்

இது
“**வேதாந்தி**” என்பவரால்

சிதம்பரம்
ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையில்
எழுதப்பட்டபடி,

சென்னை:
மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது

1891

இதன் விலை அணா 1.

ஓம்.
பரப்ரம்மணே நம:

வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்

மூன்றாம்முறை பிரசுரமாய் நின்றுபோன ஞானாமிர்தம் நந்தன வருஷம் ஆனிமீ 30உ ஐந்தாவது இலக்கப்பத்திரிகையில் "கேவலாத்துவித விசாரம்" என்னும் திருமுடிப்பெயர்தரிப்பித்து, அது விஷயமாகப் "பரசமயகோளரி" என்கிற காரணப் பெயர் கொண்ட வொருவர் ஒன்றரைப்பக்க மெழுதியிருக்கிறார். (கரஹு கார்த்திகைமீ 292 வெளியான ஷை ஞானாமிர்தத்தில் எழுதியிருந்த "சிவஸ்தல யாத்திரை" யில் ஷை ஞானாமிர்த பத்திராதிபரான ஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்களுக்குப் பரசமய கோளரியெனப்பெயர் வந்ததாயிருக்கின்றது.) பரசமய கோளரியெழுதிய விஷயங்கள்யாவும் அத்துவிதத்தைப் பற்றியனவேயாம். அதில் சில சங்கைகள் செய்து அந்தச் சங்கைகளுக்குச் சமாதானம் தமக்குத் தெரியாதென வைத்துக் கொள் ளாமல் தெரிந்தது போல் மனப்பால் குடித்து அத்துவித மதத்தில் அது ஆக்ஷேப முள்ளதுதானென்று தீர்மானஞ்செய்து முடிவு கட்டிக்கொண்டார். பரசமய கோளரி யெழுதிய விஷயங்களைப்பார்க்குமளவில் அவர்க்கு அத்துவித மத சித்தாந்தத் தெரியாதென்றே ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனால் அதிலுள்ள சிலபோலி ஆக்ஷேபங்களை மாத்திரம் அறிந்திருக்கின்றார். மற்றப்படி அதற்குச் சமாதானமிருப் பதை யவரறிந்திலர். அவ்வள வறிந்தமை மாத்திரத்தானே அவர் பரசமய கோளரியானது வியப்பினும் வியப்பே! கோளரி, அத்துவிதிகளை அத்துவிதிகள் என்று சொல்லாமல் கேவலாத்துவிதியெனச் சொல்வதற்கு யாது பிரமாணமோ அறியேம்! சுருதி முதலிய வித்தைகளில் அத்துவித மென்று மாத்திரம் சொல்லுகிற தே யன்றி, வேறு விதமாக “அந்த அத்துவிதம், இந்த அத்துவிதம்" என்று பேச வில்லை. ஷை வித்தைகளில் சொல்லுகிறபடி அவர்கள் அத்துவிதிகளே யாக, தாங்கள் சுத்தாத்துவிதிகள் எனப் புதுப்பெயர் வைத்துக் கொண்டு, அதினின்றும் அவர்களைப்பிரிக்க, 'கேவலாத்து விதிகள்' எனப் பகர்வது அசாஸ்திரமேயாம்.

ப்ரம்ம வித்தியா பத்திராதிபர் வரைந்த அத்துவித விசாரப் பாயிரத்துள், அத்துவிதிகளுக்குக் “கேவலாத்து விதிகள்” என்று சொன்னது பிறர் வழக்கத்தை அநுசரித்தே யன்றித் தமது சொந்தமதத்தை அநுசரித்தன்று, தமது சித்தாந்தமுமன்று. அன்றி உலக வழக்கில் அத்துவிதம், விசிஷ்டாத்துவிதம், துவிதமென்று சொல்லும் போது வேதாந்திகளையே அத்து விதிகளென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றிததருக்க நூல்களிலும் வியாகரண நூல்களிலும் மீமாஞ்சகர் இயற்றிய நூல்களிலும் யோக நூல்களிலும் மற்றும் சில விசிஷ்டாத்துவித நூல்களிலும் பல சைவ நூல்களிலும் அத்துவிதிகளை வேதாந்திகளென்றே பெயரிட்டழைக்கின்றார்கள். மாபாரதம் முதலிய வார்ஷ நூல்களிலும் மகிம்னம் முதலிய தெய்வ நூல்களிலும் ரகுவம்சம் முதலிய மானிட நூல்களிலும் இம்மதஸ்தரை வைதிகரென்று சொல்லுகின்றார்கள். இங்ஙனமாக இம்மதஸ்தரை **அத்துவிதிக**ளென்றுவது, **வேதாந்திக** ளென்றாவது, வைதிக ரென்றாவது சொல்லாமல் அவற்றை விட்டு வீணில் தம்மவர் மட்டும்

வைத்த பேரைக் கொண்டு கேவலாத்துவிதிகளெனச் சொல்வது மரபன்று; நன்று மன்று.

இதன் பேரில் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுகின்றார். இதன் காரணம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. மாயையை முதற் காரணமாகச் சொல்லுங் காரணத்தால் சித்தாந்த சைவரான இந்தப் பரசமய கோளரியே மாயாவாதியாக, பிரமத்தை முதற்காரணமாகச் சொல்லும் பிரமவாதிகளான அத்துவிதிகளை மாயா வாதிகளெனக் கூறுவது நியாயமன்றே. அவரவரது காரணப்பெயர் அவரவர்க்கிருப் பது நியாயமாமேயன்றி மற்றவர்க்கிருப்பது நியாயமன்றே. மாயாவாத விஷயமாய் இப்பத்திரிகையில் பலவிடங்களிற் பேசியிருப்பதை யுய்த்துணர்ந்து, அவற்றிற் கெல்லாம் பதில் விடுத்து, பின்னர்ப்பிறரை மாயாவாதிகளென வரையக்கடவராக. அத்துவித விஷயமாய் எழுதி யவைகளுக்கு இப்பிரம வித்தியாபத்திராசிரியரே சமாதானம் எழுதியிருக்கின்றமையால் அதன் பொருளை ஆண்டுத் தெரிந்துகொண்டு சமாதானப் படுவாராக.

பரசமய கோளரி, "சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் தன் ஜாதி அந்நிய ஜாதியாய் நிலைபெறவும், தன்னின் வேறா யொரு பொருளுமின்றி யென்று அவர் (அத்துவிதிகள்) அங்ஙன மின்மைப்பொருள் கொள்வ தெற்றிற்கோ" என்கிறார். இதற்குச் சமாதானம் தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவர் பரசமய கோளரியென்று பேர் பெற்றிருப்பது சாதாரண மனிதன் சக்கரவர்த்தி யென்று சொல்லிக்கொள்வது போலாம்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய

வேதாந்த சூடாமணி.

திருந்திய வேதாந்த நூலியம் புறுவதிருக்கு
திரிசிய மென்றிரு பொருள் அங்கவற்றின் முதல் திருக்கின்
வரைந்திடுவ சுவகதந் தன்சாதி விசாதிகளாம்
மற்றவை மூன்றினுக்கும் உதாரணம் முறையே மொழியின்
விரிந்தநிழல் தருநெடும்பூம் பணைமர மொன்றிற்கு
மிமிறினங்கள் புக்குமுகத்துழுது பெருகுறுதேன்
அருந்து நறுமலர் முதலாயினவும் வேறுள்ள
அணிமரமும் கல்முதலாயினவும்போலாமால். (25)

நிரவயவ மாதலினானும் சத்துவேறு
நிகழாமையானும் இறைதனக்கு முதல்நடுவின்
றொருவுறுக இவ்வுலக காரணமா மாயை
யுண்மையினா லிறுதியது இல்லென்ப தென்கொ லென்னில்
வரைவுதரு சித்திரிகன் சித்திர சத்தியைப்போல்
மாயையும் சின்மாத்திரமாம் பிரமத்தின் வேறாத்
தெரிவதிலாமையி னென்றும் **சச்சிதாநந்த**
சிவத்தினுக்கு *விசாதியிலை யென்றுணர்க தெரிந்தே.* (26)

இச் செய்யுளின்படி சச்சிதானந்த சிவத்தினிடத்தில் சுசாதிவிசாதி சுவகத பேதங்களில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. மரத்துக்கு மற்றொரு மரம் சுசாதி; அதாவது மரத்தைப்போன்ற சாதி. விசாதி கல்; அதாவது மரத்துக்கு வேறு சாதி. சுவகதம் தன்னிடத்தி னின்றுந் தோன்றித் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருத்தல்; அது மரத்தினின்றுந் தோன்றிய பூ, பிஞ்சு, காய், பழம், கொடி, வேர் முதலியன. இது போல உவமேய மாவது சிவசாதியைப்போல் வேறேயொருபொருளுமில்லை; சிவசாதிக்கு வேறு சாதிப்பொருளுமில்லை; சிவத்தினின்று முண்டாயதொரு பொருளுமில்லை யென்ப தாம். இவ்வாறு பகர்வதால் சிவமொன்றே யுள்ளதென்றும் அதைத்தவிர மற்றொரு பொருளில்லை யென்றும் ஏற்படுகின்றன. ஷை செய்யுள்களின் கருத்தும் வேதாந்தி களுடைய சித்தாந்தமும் இதுவேயாம்.

“ஏகஏவருத்ரோ நத்விதீயாயம்
ஏகோருத்ரா ஏதமே வாத்விதீயம்."

என்பதாதிப் பலவேதாந்த வாக்கியங்களில் 'ஏகம்' என்பது சுவகத பேதத்தை யும்' ‘அத்துவிதீயம்' என்பது சுஜாதி விஜாதி பேதத்தையும் குறிப்பதைப் பலவிடங்களிற் காணலாம். இதிற் சுவகதபேதத்தைப் பற்றி ஷை பரசமய கோளரி யாதும் பேசினாரில்லை. சுஜாதி விஜாதிகளைப் பற்றி மாத்திரமே பேசுகின்றார். வேதாந்திகள் சுசாதி விசாதிக ளில்லையென்பதற்குப் பதிலாக, அவையுள்ளன வென்று சொல்லுகின்றார் பரசமய கோளரியார். சிவமோ ஞான வடிவாயுள்ளது. அதற்குச் சுசாதி மற்றொரு ஞானவடிவப் பொருள்; விசாதி அஞ்ஞான வடிவப் பொருள். இவ்விரண்டு மில்லையென்பது வேதாந்திகளுடைய கொள்கை. பரசமய கோளரியோ, அவை யள்ளன வென்பதற்குச் சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களைக் காட்டுகின்றார். சேதனம் ஜீவர்கள்; அசேதனம் பஞ்சபூதாதி வுலகங்கள். "இவையுள்ள படியால் சிவத்துக்குச் சுசாதிவிசாதிகளில்லை யென்று வேதாந்திகள் சொல்வது தப்பு; உள்ளன வென்றே சொல்ல வேண்டும்" கோளரியின் தீர்மானம்.

இனி, நாம், நியாயநெறியே நின்று அதனுண்மையை ஆராய்ந்திடுவாம். வேதாந்திகள் மரத்துக்கு மற்றொருமரம் சுஜாதியென்றும், கல் விஜாதியென்றுங்கூறி, இவ்வுவாமானப்படி. சிவத்தினிடத்தில் அந்த ஜாதிப் பொருளும் வேறு ஜாதிப் பொருளும் இல்லை யென்கிறார்கள். மரம் கண்டமான வியஷ்டி யேகதேசப் பொரு ளானமையின் அதைப் போன்ற சுஜாதிப் பொருளாவது வேறு ஜாதிப் பொருளாவது அதை விட வேறாக வேறு இடத்திலிருக்கக்கூடும். சிவன் அங்ஙனங் கண்டமான வியஷ்டி யேகதேசப் பொருளன்றே. அது நீக்கமின்றி யெங்கும் பூரணமாயிருக்கும் பொருளாயிற்றே. அது இல்லாவிடமின்றே. இல்லா இட மிருந்தாலன்றா மற்றொரு பொருள் அந்த ஜாதியாக வாவது வேறு ஜாதியாக வாவதிருக்கக்கூடும். அங்ஙன மின்மையான் சிவத்தை விட வேறு பொருள் இருத்தல் கூடுமென்பது பொருந்தாது. சேதனா சேதனப்பொருள் நிலைபெற்றிருப்பதா யெழுதுகின்றாரே. எவ்விதமா யிருக்கின்றது? எவ்விதமா யிருக்கக்கூடும்? மரமும் சத்து; மரத்தைப்போல மற்றொருமரமும் சத்து; வேறு ஜாதியான கல்லுஞ் சத்து. அவ்வாறு சிவமுஞ் சத்து; சிவத்தைப்போல அவர் சொல்லுகிற சேதனமாயுள்ள ஜீவர்களும் அசேதனமாயுள்ள உலகுஞ் சத்தாக வேண்டும். மரம் ஒன்று; மரத்தைப்போல மற்றொரு மரமொன்று;

மரத்துக்கு வேறான கல் ஒன்று ஆகமூன்றும் வேறுவேறு கண்டப்பொருள்கள். அவ்வகையே சிவமும், ஜீவனும், உலகும் வேறுவேறு கண்டப்பொருள்களாக வேண்டும். சிவன் எவ்வளவு சத்தோ, அவ்வளவு சத்து ஜீவ உலகங்களுக்குச் சொல்வதில் இவ்வளவு அனர்த்தங்க ளுண்டாகின்றன. சிவத்தை விட வேறு அன்னி யப் பொருளில்லை யென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு: -

சர்வசாரோபநிஷத்

ஸஜாதிய விஜாதிய பேதமற்றது சத்தியம்.

வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

சத்தியமான பரப்ரம்மம் நான்; என்னைத்தவிர வேறேயாதொன்றுமில்லை.

ஷை. 3-வது அத்தியாயம்.

சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்று மில்லை.

சூதசங்கிதை பிரமகீதை

ஐதரேயவுபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனே திகழ்வான் யாதுக்கும்,
முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றுமவனே. (2)

ஷை ஷை சாந்தோக்கியவுபநிடதத்தின் ஆறாமத்தியாய அர்த்தத்தை உரைக்கும் அத்தியாயம்.

உலகம் யாவும் உயிர்பலவும் நானே சிறிதும் வேறில்லை. (111)

ஷை ஷை கேனோபவுபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

தீதாக நன்றேயாகச் சிவனலாதில்லை. (29)

மெய்ப்பரமன்றனையொழிய வேறொரு மாயையுமில்லை. (27)

பொருவில் பராநந்த பரிபூரண மெய்ச்சுடராகுந்
தெரிவரு மாதேவ னல்லாற் றிகழ்வதொரு சிறிதுமிலை. (28)

இதுவே முடிந்தநில மெல்லாத்தர்க்கங்களுக்கும் காட்சியே
முதலாம்பிர மாணங்களுக்கு மொழியும் வேதாந்தங்களுக்கும்
விதமாம் புராணமனைத்தினுக்கும் மிருதிகளுக்கும் வேதத்தின்
மதமாம் விச்சையனைத்தினுக்கும் மன்னுமா பாரதத்துக்கும். (29)

ஐயன்சைவாகமங்கட்கும் அரியாகமங்கட்கும் எனது
பொய்யின்றிய ஆகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்கும் அருகன்
செய்யும் ஆகமத்துக்கும் சித்தரியக்கர்கந்தருவர்
உய்யும்பரிசு மற்றுள்ளோருரைத்த ஆகமங்கட்கும். (30)

ஷெ ஷெ சாந்தோக்கிய வுபநிடதத்தி னாறாமத்தியாய அர்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

பேராதுவிளங்குகின்ற பிரமமே பிறிதொன்றில்லை. (68)

ஆதரமுடையீர்கேண்மின் அருமறைப் பொருரீதென்றே
ஓதலால் உவமையில்லாப் பொருளி திலைய முண்டேல்
தீதறமழுவைக்காய்ச்சிச் செங்கையி னிடுவேனென்றான்
நாதனாயு லகமெல்லாம்படைக்கும் நான்முக னாயுள்ளோன். (16)

பத்தராயுள்ளீர் கேண்மின் பகர்ந்த வேதத்தின் அர்த்தம்
இத்தகைத்தாகும் வேறொன்றில்லையாம் இதனில் உங்கள்
சித்தம் நம்புதலுண்டாகச் செப்பினோம் ஆணை மூன்றோ
டத்தனார் பாதந்தொட்டே யென்றனன் அலரின் மேலோன். (17)

அன்பராயுள்ளீர் கேண்மின் அறிவித்தபொருள் மெய்யன்றேல்
என்சிரம் இற்று வீழ்வ தென்றனன் இதுவுமன்றி
இன்பமே யளிக்குமீசன் இவ்விடந் தன்னின்வந்து
தன்பெருங் கருணையாளுந் தளர்வறப் பண்ணுகின்றான். (18)

நானே முழுதும் எனையொழிய நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை. (124)
(இது பரமசிவன் சொன்னது)

சூதசங்கிதை நித்தியவத்து விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

முக்கண் செழுமறைக்கொழுந்தினை யன்றி, யருத்தியுற்
றாயின் நித்தியவத்து வேறிலை யழலிடைசிவப்பப்,
பொருத்திய மழுவை நாவிடைவைத்துப்
புகலுவன் யானிவ்வா றென்றும். (14)

கூர்மபுராணம் ஈசுரகீதை
சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

ஆதலால் எல்லாமாகி நின்றது மறிவே வேறென்றோதிடக் கண்டதில்லை. (38)

இலிங்கபுராணம் தியான விதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்த பூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா அகங்காரத்தினொடு செறிமுக் குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயை சீவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்து நிலை பெறுவோம் அதனால் தாணுவென இசைப்பார்.

பாரதம் பகவற்கீதை
விபூதியோக அத்தியாயம்.

இரும்புவன மனைத்திற்கும் வித்து நான் என்னைப்போக்கி யாதுமில்லை. (25)

பாரதம் உத்தரகீதை இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சுசாதீய விசாதீய சுகதபேத ரகிதமான பிரமத்திலே ஐக்கியமடைந்தது. (7)

ஞானவாசிட்டம்.

ஒருபொருளாம் பிரமமாத்திரமே யல்லா லுபயமெனுங்
கற்பனைப்பே றொன்று மில்லை. (11)

திருவாசகம்.

நீயலால்பிறிது மற்றின்மை சென்று சென்றணுவாய்த்
தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாந் திருப்பெருந்துறையுறை
சிவனே யொன்று நீயல்லை யன்றியொன் றில்லை.

வேறோர் பரிசிங் கொன் றில்லை மெய்ம்மையுன்னை விரித்துரைக்கின்.

இதன்மேல் "சித்தாகிய பரப்பிரமப்பொருள், மெய்ப்பொருளுமன்றிப் பொய்ப் பொருளுமன்றி அநிருவசனமாய் நிற்கு மாயையிற் கண்ணாடியி னிழல்போல அத்தியாசமாய்த் தோன்றும்; அத்தோற்றமே திரிவுகாட்சியில் சகஜீவபரங்களாய்க் காணப் படும் உண்மைக் காட்சியில் அவை அசத்தியமாய் ஒழியும்; ஆதலால் அங்ஙனம் இன்மைப்பொருள் கொண்டு அவ்வாறு உரைப்பரெனின், உண்மையில் பரப்பிரம மொன்றேயன்றி வேறு பொருளில்லை யென்னுமவர், அதனோடு முரணிப்பரப்பிரம த்துக்குவேறாக அங்ஙனமாயையென்றொரு பொருள் உண்டென்றல் மேற்கொள் மலைவாம். இனி மாயை மெய்ப்பொருளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, பொய்ப்பொரு ளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, அநிருவசனமாய் நிற்பதொன்றென்று அவர் (அத்துவிதிகள்) கூறுகின்றார். மெய்ப்பொருளுமன்றிப் பொய்ப்பொருளுமன்றி நிற்ப தொன் றுண்டென்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒரு பொருளின்மையின், அது அநுமான அளவைக்கு ஏலாதாம். அநுமான அளவைக் கேலாதாகவே ஆகம அளவைக்கும் ஏலாதாம். அநுமான அளவைக் கேலாதாகவே ஆகம அளவைக்கும் ஏலாதாம். ஆகவே அவர்

கூறும் மாயை சூனியமாவதன்றி உள்பொருளாத லில்லை" என்று வரைந்தார். பரசமய கோளரி வேதாந்த சாஸ்திர சோதனை செய்யாமலும் அஃதுணர்ந்த பண்டித ரிடத்து விசாரியாமலும் அது குற்றமுள்ளதென்று தாமே தீர்மானஞ்செய்தும், இவ்வகைப்பட்டவர் குற்றங்கூறி யெழுதிவைத்த நூல்களைப் பார்த்து நம்பியும் எழுத வந்தாரேயன்றி, அதனுண்மையை யுணர்ந்தார்பால் கேட்டு அதன் பொருளை யுய்த்துணர்ந்தாரில்லை. கோளரி கற்றவரேயாயினும் நிராகரணஞ்செய்யவந்த நூல்களைக் கற்றாரன்று; கற்றாராயின் அச்சித்தாந்தத்துக்கு மாறாகப் பேசார்; அதன் பூர்வபக்க சித்தாந்தங்களை யுணராமற் போகார். இவரெழுதுவதைக் கவனிக்கின் இவருக்குத் தருக்க நூலுணர்ச்சியும் இவர் சித்தாந்தமென்று கொண்டாடும் ஆகம வுணர்ச்சியும் இல்லையெனப் புலப்படுகின்றது. எங்ஙனமென்னின் 'அநுமான அளவைக்கு ஏலாதாகவே ஆகம அளவைக்கும் ஏலாதாம்' என்றதனாலென்க. இஃது ண்மையாயின் அநுமான அளவையைக் கொண்டே ஆகமத்தா லளக்கப்படும் பொரு ளையும் அறிய வேண்டும்; அங்ஙனமாயின் ஆகமம் வீணாயிற்று. ஆகவே இவரது ஆகம ஆராய்ச்சியும் ஆகம சிரத்தையும் நன்கு வெளியாயின. அநுமான அளவைக்கு ஏலாதது ஆகம அளவையால் அறியற்பாலதன்றென்றால், கோளரி, அர்த்த சந்திர நிரோதாதி வஸ்துக்களையும் அநுமானிப்பார்போலும். அதற்கு ஏது, பக்கம், வியாத்தி இவைகளையுஞ் சொல்லக் கோளரி வல்லார்போலும். இவர், அத்துவிதி கள் மாயையைச் சிவத்துக்கு வேறாகச் சொல்வதாயும், அவர்கள் மாயையை அநிருவசனீயமென்று சொல்வது குற்றமென்றும், அவ்வாறுசொல்வதற்கு மேற்கோ ளாக வொருபொருளு மில்லையென்றுங் கூறினாரன்றா? அவ்வாறு மாயையைச் சிவத்துக்கு வேறாகச் சொல்பவர் அத்துவிதிகளன்றே; அதை யொருபொருளாகச் சொல்பவரும் அத்துவிதிகளன்றே. பின்னை வேறாகவும் பொருளாகவும் சொல்பவர் இவரும் இவர்போன்றாருமாம். வேதாந்திகள் மாயையை யொருபொருளாகக் கொள் ளாமையாலும், சத்தியாகக் கொள்வதாலும், சத்தி குணமாதலாலும் வேறென்று சொல்லவுமில்லை; சொல்லவுமாட்டார்கள்; அப்படிச்சொல்வதற் கேற்ற வேத முதலிய சத்பிரமாணங்களு மில்லை. தம் சித்தாந்தத்தைப் பிறர் சித்தாந்தமாகக் கொள்வது திரிபுணர்ச்சியாம். இனி மாயையை அநிர்வசனீயமென்று சொல்வது குற்றமன்றெனவும், அதற்கு மேற் கோள் ஒருபொருள், இருபொருளன்று, உலகின் கணிகழும் எல்லாப் பொருள்களுமே அவ்விலக்கணம் அமையப் பெற்றனவெனவும் விளக்குவாம். உலகம் சத்துப்பொருளா? அசத்துப்பொருளா? சதசத்துப்பொருளா? அநிர்வசனீயப் பொருளா? இவ்வினாவுக்கு விடை யாது? இக்கோளரி உலகைக் காரிய மென்று கூறும் வகுப்பிற் சேர்ந்தவரேயன்றிமற்றப்படியன்று. காரியம் என்ன விலக்கணமுடையதோ, அந்த இலக்கணத்தை யுலகத்திற்கு அமைத்துக் கொள்ளலாம். திருட்டாந்தமாகக் குடங் காரியம்; மண்காரணம். காரணமான மண்ணினிடத்துக் காரியமான குடம் சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? அநிர்வசனீயமா? சத்தெனின் மண்ணைப்போல் முக்காலத்தும் இருத்தல் வேண்டும்; அசத்தெனின் ஆகாயதாமரையைப் போல முக்காலத்துமில்லாதிருத்தல் வேண்டும்; சதசத்தெனின் எதிர்மறை யிலக்கண மமைந்த பொருளிருத்த லில்லை. சத்து, அசத்து, சதசத்து ஆகிய இம்மூன்றிலக்கணமும் அமையாதபோது வேறு என்ன இலக்கணம் சொல்கி றது? இப்படிப்பட்ட இலக்கணமென்று சொல்லப்படாதெனப் பொருள்கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றுதானே சொல்லவேண்டும். இதை விட வேறுமார்க்கமிருந்தால் கோளரி வாய்திறந்து சொல்லட்டும், குடமொன்றுதானா இவ்விலக்கண முள்ளது?

எந்தப் பொருளுமே யாம். எது எது காரியமோ, அது அது வெல்லாமும் இந்த இலக் கணந்தான். ஆடையைச் சோதிக்கின் காரணமாய நூலையன்றியும், வீட்டைச் சோதிக்கின் காரணமான தரை, கூரை, சுவர், கதவு, ஜன்னல் முதலியவை யன்றியும் புத்தகத்தைச் சோதிக்கின் காகிதம், அட்டை இவற்றையன் றியும் இல்லாதிருக்கக் காண்கின்றோம். இவ்வளவு தூரம் போவானேன்? நமது பரசமயகோளரியின் உடலையேயாராய்ந்து பார்ப்போம். உடலென்னும் பதத்துக்குத் தலை, கழுத்து, கை, மார்பு, இடுப்பு, கால் முதலிய வுறுப்புகள் தானிருக்கின்றன. இந்த உறுப்புகளையன்றி யுடலென்னும் உறுப்பிக்குப் பொருளில்லை. உறுப்புகள் சேர்ந்தே உடலாயிறறென் உறுப்புகள் சேர்ந்தால் உறுப்புகளிருக்குமேயன்றி மற்றொன்று வாராதே. தலை முதலியன உறுப்புகள்; உடல் உறுப்பி. உறுப்புகளாயிருக்குங்காலத்தும் உறுப்பியா யிருக்குங் காலத்தும் உறுப்புகளை யன்றி வேறு பொருளின்றே. உறுப்பு தலை முதலியன. அவை உடலான போதும் ஷை தலை முதலியனவே யுள்ளன. வேறு பொருளிருக்கு மென்னின் அப்பொருள் ஒன்றாய்க்கூடுதற்குமுன் இல்லை. வேறு வேறு பிரிந்தபோது மில்லை. முன்னு மின்றிப்பின்னுமின்றி நிகழ்ந்தது இடையி லெங்கிருந்து வரும்? வந்ததென்னின் இல்லது வாராது என்னுந் தருக்கம் பழுதடை ந்துபோம். இல்லாதது வருமென்றொத்துக் கொள்ளுங்கால் மலடிமகனும் வரவேண் டும். வாராமையால இல்லது இல்லதே, அப்படியே உறுப்புகள் சேர்ந்தபோதும் உறுப்புகள் மாத்திர முள்ளன. உறுப்பி யென்பது சொல்லுந் தோற்றமுமாம். ஆதலால் உறுப்புகளிலும் உறுப்பியிலும் ஷை தலை முதலிய பொருள்களே யிருக்கின்றன. வேறு பொருள் வரவு மில்லை; வரவுமாட்டாது. ஆனால் உடலென்ப தொன்று காணப்படுகின்றதே யென்னின் காணப்படுவ துண்மைதான். அதை யின் றெனப் பகர எவரானுமாகாது. ஆயின் அது சத்தோ வென்னின் பொருளில்லாமை யால் சத்தாகாது; அசத்தோ வெனின் ஆகாய தாமரையைப்போல் முற்றும் அபாவ மாய்ப் போகாமையின் அசத்துமாகாது. சதசத்தோவெனின் உள்ளதும் இல்லதுமாய எதிர்மறை இலக்கணப் பொருளிருத்தல் எங்குமில்லை. இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டால் போம்வழி யாதென்னின் இவ்வகை யிலக்கணமென்று கூற அமையாதெனச் சொல் லத்தகும் அநிர்வசனீயமென்றே விளம்பல் வேண்டும். உலகி லெந்தப்பொருளை யாராய்ச்சி செய்யினும் இதுவே யிலக்கணந் தான். இப்படிப்பட்ட இலக்கணமில்லாப் பொருள் உலகில் இல்லவே யில்லை. முடிவாய்ச்சொல்வது யாதெனின் காரியங்க ளெல்லாம் அநிர்வசனீயமே; அன்றி அவயவங்களெல்லாமும் அநிர்வசனீயமேயாம். இங்ஙனமாகனின் 'மெய்ப்பொருளுமன்றிப் பொய்ப்பொருளு மன்றி நிற்பதொன்று ண்டென்று எடுத்துக் காட்டுதற்கு ஒரு பொருளின்மையின்' என்று கூறிய கூற்றுக் கூற்லினுங் கூற்றாயினவாற்றிக, உலகமுற்றும் அனிர்வசனீயமேயாக, அவ்வாறு ஒரு பொருளுமின்றெனக் கூறுவது எவ்வாறிருக்கின்றதெனின், ஆற்று வெள்ளத்தி னின்றிருக்கு மொருவன், உலகில் ஒரு நீர்த்துளியேனும் இல்லையென்று சொல் வதற்கொப்பாமென்க. இதனால் பரசமய கோளரி பொய் பேசுவதாய்ச் சொல்ல வில்லை. அது தனக்குத் தெரிந்த வுண்மையினையே யெடுத்துச் சொல்லிற்று. அதற்குத் தெரிந்தவுண்மை யவ்வளவுதான்; விசாரணையும் அவ்வளவுதான்; வஞ்சகமில்லை. சமுத்திரமுண்டென்று பார்த்திராதவனும் கேட்டிராதவலும் படித்திராதவனும் சமுத்திரமில்லையென்று சொன்னால் அது பொய்யாமா? வீட்டிலுள்ள வொருவன் வெவியே போயிருக்கமாத்திரங் கண்டு, திரும்ப வீட்டினுட் சென்ற சங்கதியை யறியாத காரணத்தால், அவன், வீட்டினு ளில்லை யென்பானா

பின் அவன் பொய்யனாவனா? அங்ஙனமே, கோளரி, காணப்பட்ட பொருளனைத்தும் இறையளவுகூட மிச்சமின்றி அநிர்வசனீயமாயிருப்பதை யாராய்ந்தறியாது, பொருள ல்லவற்றைப் பொருளாகத் திரிபுணர்ச்சிகொண்டு சொன்னால் அது பொய்யெனப் படுமா? ஒருவன் கயிற்றை யரவாகக் கண்டான்; மற்றொருவன் கயிற்றைக் கயிறாகக்கண்டான். இருவரும் தாம் தாம் கண்டதைக்கண்டவாறு உண்மையைத் தான் சொன்னார்கள். இவரில் ஒருவன் சத்தியவாதியும் ஒருவன் அசத்தியவாதி யுமென்று சொல்லக்கூடுமா? உலகப்பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் வல்லார் அநிருவசனீயமென்று சொன்னார்கள்; இந்தக்கோளரிக்கு அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரம் தெரியாது; அதற்கு மாறான சாஸ்திரங்கள் தெரியும். ஆதலால் அது கற்ற கல்விக்குத் தக்கபடி. யுலகு அனிர்வசனீயமன்று; சத்துப்பொருளே யெனக் கூறிற்று. அதோடு நின்றதா அந்தக் கோளரி? இல்லை இல்லை. எட்டியெட்டிப் பாய்ந்து அநிர்வசனீய மென்பாருடன் மல்லுக்கட்டிப் போர் புரியவும் எழும்புகின்றது. பூனை, தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக்குடிக் குங்கால் அதற்கு எங்கும் இருளா யிருப்பது போல் எல்லோர்க்குமே யிருளாயிரு க்குமென்று கருதுகின்றதன்றோ? அங்ஙனமே கோளரியும் தனது விசாரணை யிற்றேறிய தீர்மானமே யுலகில் யாவருடைய தீர்மானமுமாமென்று நினைத்து விட்டது பாவம்! இந்தக் கோளரிக்குக் கபடு தெரியாது. வெளுத்ததெல்லாம் பால், கறுத்ததெல்லாம் நீர் என்பாரைப் போன்றது.

பரப்பிரமம் ஒன்றேயெனச் சொல்லி, அதற்கு முரணாக மாயையென்னு மொரு பொருளுண்டென்று கூறுவதாய் வரைந்ததிலுள்ள குற்றங்களையு மெடுத்துக் காட்டுவோம். பரப்பிரம்மம் ஒன்றேயென்று கூறுவது முண்மையே; அத்துடனே மாயையென வொன்றுண்டென்பது முண்மையே. கயிற்றின்கண் அரவு தோன்று மானால் கயிறு ஒன்றும், அரவு ஒன்றும் ஆக இருபொருளா? இருபொருளானால் பிரம்மம் ஒன்றும் மாயை யொன்றும் ஆக இருபொருளாகும். இவற்றில் கயிறு யதார்த்தப்பொருள்; அரவு தோற்றப்பொருள். இங்ஙனமே பிரமம் யதார்த்தப்பொருள்; மாயை தோற்றப் பொருள். ஒரே பொருள் மருளுள்ளபோது அரவாகவும் தெருளுள்ள போது கயிறாகவும் தோற்றுதல்போல் ஒரே பொருள் மருளுள்ளபோது யாயை அதாவது உலகாகவும் தெருளுள்ளபோது பிரமமாகவும் தோற்றுகின்றது. கயிற்றின் கண் அரவு தோற்றுவது முரணாகாது. அங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் மாயை தோற்றுவது முரணாகாது. கயிற்றையன்றி அரவு ஒரு பொருளல்ல வாதல் போலப் பிரமத்தையன்றி மாயை ஒரு பொருளல்ல. பொருளல்ல வென்பதற்காக அரவு ஸ்தானத்தில் மாயையை வைத்துச் சொன்னாலும் உண்மையில் அங்ஙனமன்று. கயிறு ஸ்தானத்தில் பிரமமும், அரவு ஸ்தானத்தில் உலகமும், அரவு தோற்றுதற் கேதுவான (கயிற்றின் கண்ணுள்ள) சத்தி ஸ்தானத்தில் மாயையுமாம். கயிறும் சத்தியும் அரவும் விவகாரத்தில் மூன்றாக விவகரிப்பினும் உண்மையி லொன்றே யாம், கயிறுள்ள விடத்திலேயே சத்தியிருக்கின்றது; சத்தியுள்ளவிடத்திலேயே அரவிருக்கின்றது. அங்ஙனமே பிரமமுள்ள விடத்திலேயே மாயாசத்தி யிருக்கின்றது; மாயாசத்தியுள்ள விடத்திலேயே யுலகிருக்கின்றது. கோளரி, மாயை யை யொரு பொருளாகக்கூறுகின்றது. வேதாந்தமதத்தில் அங்ஙனம் மாயை ஒரு பொருளன்று. கோளரியின் மதத்தில் தான் பொருளாகக் கூறப்படுகின்றது. மாயையைப் பொருளாகக் கொள்ளின் பிரமம் ஒரு பொருளும், மாயை யொரு

பொருளுமாய் இரண்டுபட்டு அபரிபூரண தோஷத்திற் கிடனாகும். இப்படிப்பட்ட குற்றம் தன்னிடத்தில்வைத்துக்கொண்டு, தன் குற்றத்தை, குற்றமற்றுக் குணமே லிட்ட வேதாந்த மதத்திலேற்றுகின்றது. இந்தச் சாமர்த்தியத்துக்குத்தான் கோளரிப் பட்டம் போலும்! இது வெகுவியப்பு! இனியேனும் பரசமயகோளரி, இது காறுங் கொண்டிருந்த திரிபுணர்ச்சியைவிட்டு, வேதாந்தமதத்தில் சிவம் ஒன்றே யுண்மைப் பொருளென்றும், மாயையும் அதன் காரியமான உலகும் போலிப் பொருளென்றும், அநிர்வசனீயப் பொருளென்றும் அறிந்து, பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளும் உண்மையுணர்வு பெற்றுய்வதாக. மாயை, அதன் காரியமான வுலகு இவற்றினை யொரு இடத்தில் இன்மைப்பொருளெனக் கொள்வதற்கும், ஒரு இடத்தில் அநிர்வசனீ யப் பொருளெனக் கொள்வதற்கும் நியாயமிருக்கின்றது. கயிற்றையன்றி யரவில்லா மையால் அரவை யின்மைப் பொருளெனக் கொண்டாலும் வான்மலர்போல் முற்றுமில்லாமற் போதலில்லை யாதலால் அனிர்வசனீயமென்று கூறுதலே யமைவுடைத்து. அங்ஙனமே மற்றொரு பொருளிருத்தற்கிடமில்லாமல் பரிபூரண முள்ள சிவத்தையன்றி யில்லாமையால் மாயை யுலகங்களை யின்மைப் பொருளென்று சொன்னாலும் வான்மலர்போல் முற்றுமில்லாமற் போதலின்றா மாகலின் அம்மாயை உலகங்களை அநிர்வசனீயமென்றே சொல்லுதல் நியாயமாம்.

'அநுமான அளவைக்கும் ஏலாதாம்' என்பதும் பொருந்தாது. நாம் காட்சி யளவைக்கே யுலகை யநிர்வசனீய மென்று காட்டிவிட்டமையானென்க. எங்கே காட்சியளவையில்லையோ, அங்கே அநுமான அளவை வேண்டற் பாற்று. ஆகலின் இங்கு அநுமான அளவை அநாவசியகமாம். 'ஆகம அளவைக்கும் ஏலாது' என்பதும் பொருந்தாது. இவர் கூறும் வண்ணம் உலகு சத்தியம் என்பதற்குக் காட்சியுமில்லை; அநுமானமுமில்லை; ஆகமமுமில்லை.

"நாஸதா ஸீத்நோஸதா ஸீத்ததாநீம் தமஆஸீத்."

"சத்துமில்லை, அசத்துமில்லை, அன்று தமஸ்ஸாயிருந்தது." இந்த வாக்கியத் தால் தமஸ் எனப்படும் மாயையும் அதன் காரியமான உலகும் சத்துமல்ல, அசத்து மல்லவென ஏற்படுகின்றது.

"யதா தமஸ்தந்ந திவாந ராத்ரிஹி நஸந்ந சாஸத்"

"யாண்டுத்தமஸ் உள்ளது ஆண்டுப் பகலிரவில்லை. சத்து அசத்து இல்." இதனாலும் அதேபொருளாகிறது.

"மாயாமாத்ர மிதந்த்வைதம் அத்வைதம் பரமார்த்தத:"

"தோன்றுந் துவிதப்பிரபஞ்ச மெல்லாம் மாயாமாத்திரம்; பரமார்த்த மாயுள்ளது அத்துவிதமே."

"ஞாதேத்வைதந்ந வித்யதே"

"அறிந்தவிடந் துவித மிராது."

"மநஸை வேதமாப்தவ்யம் நேஹநா நாஸ்திகிஞ்சந"

"இவ்வுலகாதிகளை மனதாற்றான் அறியலாம். உண்மையில் இங்கு பல பொருள்கள் இல்லை."

"அதோந்யத் சகலம் மருஷா"

"அவனில் வேறு எதுவும் மிச்சை."

"ததே வார்த்தம் தது சத்திய மாஹு:"

"அஃதொன்றே சத்தியம், அஃதொன்றே முற்றறி வென்பார்." என்பதாதி சுருதிகள் பல பிரமாணமாம். சுருதிகளில் எங்கும் பிரபஞ்சம் சக்திய மென்கிற வசனமேயில்லை. கோளரி ஆயிரம் வருஷம் ஜீவித்திருந்து அவ்வளவுகாலம் ஆராய்ந்து தேடினும் பிரபஞ்சம் சத்திய மென்கிற வசனம் ஒன்று கூட அதற்ககப்பட மாட்டாது. வேதாங்கங்களிலும் அங்ஙனமே. மாபாஷியத்தில் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார்

"ஸ்திரியாம்"

என்னுஞ் சூத்திரத்தில்

"அசத்து ம்ருகத்ருஷ்ணாவத்கந்தர்வ நகரம் யதா"

என்று ஆசிரியர் வரருசியார் வார்த்திகத்தைப் பொருள்செய்யு மிடத்து "உலகு கானனீர் கந்தர்வ நகர் போன்ற" தென்றார். கையடனாரும்

"அசத்யோ பாத்யவச்சின்னம் ப்ரம்மத்வமேவவாச்யம் சவாசகம்ச"

"அசத்தியமான வுபாதிகளால் வரையப்பட்ட ப்ரம்மதத்துவமே வாச்சியமே வாசகமாயும் உள்ளது" என்றார். வாக்ய பதியத்தும்

"சம்பந்தி பேதாத் சத்தேவ பித்யமானா கவாதிஷு"

உபாதி பேதத்தால் சத்தையொன்றே. கோ முதலிய பொருட்களின்கண் வேற்றுமைப் பட்டதுபோற் றோன்றுகின்றது என்றார். ஸ்காந்தபுராணம் விஷ்ணு புராணம் கூர்மபுராணம் மாபாரத முதலிய புராணேதிகாசங்களிலும் இம்மாதிரிப் பல்லாயிர வசனங்களுள்ளன. வித்தியாஸ்தானங்களெனப்படும் பதினான்கனுள்ளும் அசத்தியமென்றும் சதசத்விலக்ஷணமென்றுமே கூறுகின்றன. அனிர்வசனீய மென்னும் சொல் சதசத்விலக்ஷணம் என்பதற்குப் பரியாயமாக வுபயோகிக்கப் படுகின்றது. ஆதலால் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சம் அசத்தியம் அல்லது

அநிர்வசனீயமென்பதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை என்பது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்படுகின்றது.

சூதசங்கிதை வேதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

சாற்றுமாயாநிவர்த்திதான்அதிட்டானமாய
தோற்றுசைதன்னியத்தின் சொரூபமானது மற்றின்ப
மாற்றுமந்நிவிர்த்திதானும் பாவமா மனையமாயை
மாற்றருஞ் சதசத்திற்குப் பின்னமாய் வயங்குமாலோ. (6)

யசுர் வேதம் சர்வசாரோப நிஷத்

(12) மாயை யென்பது யாது?

அநாத்துமாவுக்கு மூலமான தெதுவே, அது தான் மாயை. அவளானவள் ஆகாசத்தில் மேகம் முதலியவைபோல் பிரம்மத்தினிடத்தில் காணப்படுகிறாள். அந்த மாயை யானவள் அநாதி. முடிவையுடையவள். பிரமாணாப்பிரமாணங்களுக்குப் பொதுவானவள். இருக்கிறவளுமல்ல; இல்லாதவளுமல்ல; அவ்விரண்டுங் கலந்த வளுமல்ல. வாக்குக் கெட்டாதவன். (பிரம்மமாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாத வள். வித்துவான்களினால் வர்ணிக்கப்படுகிற ஏற்றக்குறைச்சலான பேத விவரங் களை யுடையவள். எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள் தான் மாயை. அவள் சுவரூபம் அஞ்ஞானம். அது தான் மூலப்பிரகிருதி.

மாபாரதம் உத்தாகீதை முதல் அத்தியாயம்.

இந்தக்காரண சரீரமென்கிற அவ்வியாகிருதம் சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல, பின்னமுமல்ல, அபின்னமுமல்ல, பின்னாபின்னமுமல்ல, சாவயமு மல்ல, நிரவயமுமல்ல, சாவயவ நிரவயவமுமல்ல.

வேதாந்த சூடாமணி திருசிய விவேகம்.

பின்னமோடசத்து சாவயவமு மெதிர்மறையும் அவை பிரிந்து தம்மின்
மன்னியவு மொழிந்த நிர்வாச்சியமாகு நவவித மம்மாயை யெய்தும். (57)

கைவலிய நவநீதம்.

அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சியவடிவாகும்.

சூதசங்கிதை வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயம்.

ஏற்றமுத்தி காலத்தில் சிலர் சகத்துக் கபாவம் வருமென்ப ரிவ்வா,
றாற்றவுரைப்பது பிராந்தியினாலே பாவவத்துவா யிருந்தால்,
சாற்றுமபாவஞ் சொல்லாந்தயங்குசகம் பாவா பாவவத்துவிற்கு,
வேற்றுமையா யிருத்தலினா லதற்கபாவங் கூறல் விரோதமாமால். (17)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு 'அவர் கூறும் மாயை சூனியமாவதன்றி உள்பொருளாதலில்லை' என்று கூறினார். சூனிய மென்பதற்குப் பொருள் அபாவமா? வேறா? எங்ஙனமாயினும் அதற்கு முன்பே சமாதானங் கூறிவிட்டோம். "அத்தியாசத் தோற்றம் ஜடப்பொருள் கட்கன்றிச்சித்துப் பொருளுக்குக் கூடாதாம். கூடுமெனின், அது சித்தாதலில்லையாம். ஆகவே, சித்தாகிய பரப்பிரமம் அசித்தானமாயையில் அங்ஙனம் அத்தியாசமாய்த் தோன்று மென்பதும் அவசித்தாந்தமாம்" என்றும் ஒரு விசேஷங் கூறுகின்றார். அத்தியாசத் தோற்றம் ஜடப்பொருளுக்கு மாத்திரங் கூடுமென்றும் சித்துப்பொருளுக்குக் கூடாதென்றும் இவர்க்குச் சொன்னவர் யாவர்? இவர் சொல் ராஜாக்கினையா? அதிலும் சுக்கிரீவ ஆக்கினையா? சித்தில் ஜடந் தோன்றாதென விசாரணையற்ற விவர் முன்னோர் எவரோ சிலர் எழுதி வைத்த நூலைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு நம்பி, கோளரிப்பட்டம் பெற்ற இவரும் இவரினத்தாரும் எழுதி வருகின்றார்களேயன்றி, சுய ஆராய்ச்சி செய்து சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப்பார்த்து எவரும் எழுதுகின்றார்களில்லை. இவ்வொரு விஷயத்தில் மாத்திர மன்று; அனேக விஷயங்களில் இவ்வகையே பேசி ஏமாந்து அவமானப்படுகின்றனர். கூடுமென்று எத்தனையோ வருஷங்களாக இப்பிரமவித்யாவில் பலமுறை பலபேர் திருட்டாந்த வாயிலாகக் காட்டியிருக்க, இந்தக் கோளரி கூடாதென்று சொன்னால் கூடாமற் போய்விடுமோ? 1888ஷு த்துப் பிரமவித்தியாவில் "'அத்வைதி" யெனக் கையொப்பமிட்டு இந்துஜன பூஷணியில் ஸ்ரீ சூளை சோமசுந்தர நாயகர் எழுதியதை மறுத்து "ஓர் நண்பர்" என்பவர் பதிலுரைத்தபோதும், (இது "தத்துவவாதம்" என்னும் புத்தகத்திலிருக்கின்றது.) 1892ஷு பிப்ரவரிமீ 1உ பிரசுரமான 24-வது பிரமவித்தியாவில் யாழ்ப்பாணம் "இந்து சாதனப் பத்திரிகையின் கடவுள் நிச்சயம்" என்னும் விஷயத்திற்காகத் "தத்துவவிசாரணைபுரிவோன்" என்பவர் பதிலெழுதியபோதும், ப்ரம்மவித்தியா நந்தனஷு ஆடிமீ த்து 11-வது பத்திரிகையில் சோமசுந்தரநாயகரை மறுத்து "ஓர் இந்து" என்பவர் எழுதிய போதும். இன்னும் வேறு இடங்களிலும் சமாதானமெழுதியிருக்கவும் அவைகளையெல்லாம் பூர்வபக்ஷம்பண்ணி, அதன் மேல் தம்கக்ஷிக்குப் பலங்காட்டி. யெழுதாமல் பெயர்த்தும் சித்துப்பொருளுக்கு அத்தியாசங் கூடாதென்று கூறுவது பிறர்க்குத் தகுதியேனும் பகிரங்கமாய் வெளியேறிக் கர்ஜ்ஜித்து நிற்கும் இந்தக் கோளரிக்குத் தகுதியன்று, அன்று. ஆயினும் இப்போது நமது கடமைக்குஞ் சிறிது கூறுவாம். இந்தக் கோளரியானவர், தாம் முன்னர்க் கண்ணினாற் கண்ட வொரு பொருளினை அஃதில்லாக்காலத்து, அதை யிடைவிடாது நினைப்பாராயின், அஃது கண்ணுக்கன்று, மனத்திற்குப் புலப்படும். புலப்படும் பொருளோ ஜடம்; மனமோசித்து, இதில் சித்திலிருந்து ஜடமுண்டானவாற றிக. கண்ணுக்குத்தோற்றவில்லையே யென னினவலாம். இந்தத் திருட்டாந்தம் சித்திலிருந்து ஜடமுண்டாகு மென்பதற்கேயாம். கண்ணுக்குத் தோற்றுந் திருட்டாந்த முங் கூறுகின்றோம். சுரமுதலிய வியாதி மேம்பட்டுச் சீதளங்கண்டபோது, இவ்வுல

கப்பொரு ளல்லாத வேறு ஏதேதோ அந்நோயாளியின் கண்களுக்குத் தோன்று கின்றன. அந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஜடந்தான். அவைகளுக்கு முதற்காரணம் யாது.? மனமன்றா? அம்மனஞ் சித்தல்லவா? கனவில் காணும் பொருள்கள் எங்கிருந் துண்டாகின்றன? மனத்தினின் றல்லவா? மனம்சித்தல்லவா? அப்பொருள்கள் சித்தாகிய மனத்தினின்றுந் தோன்றிய அத்தியாசப் பொருள்களல்லவா? இது தினந்தினம் அநுபவமாயிற்றே : சோமசுந்தரநாயகர் கூறியதுபோல் சொப்பனவுலகம் அத்தியாசப்பொருளல்ல; சத்தியமென்பாரோ? அங்ஙனமாயின் அவர்க்கு ஓர் நண்பர் கூறிய சமாதானத்தைப் படித்துப்பார்த்து அதைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து அதன்மேல் சொப்பனவுலகு சத்தியமென்று சாதித்துக்கொள்ளட்டும். அப்படித் தாபிப்பாராயின் நாம் உடனே சொப்பனம் சத்தியமன்றெனத்தாபித்துப்பூர்வபக்கஞ்செய்கின்றோம். இவர் அப்படிச்சொப்பனம் சத்தியமென்றுதாபிப்பாராயின் ஐந்துவருஷகாலமாய் ஓர்நண்பர்க்குப் பதில் கூறாது தத்தளித்து ஆதாரமின்றி விழித்துக்கொண்டிருக்கும் சோமசுந்தரநாயகரைக் கரையேற்றி விட்டவராவார். சித்திலும் அத்தியாசத்தோற்றம் உண்டா மென்பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு: -

“விப்ர ப்ருத்வ் யாதிசித்தஸ்தம் நபகிஷ்டம் கதாசன
ஸ்வப்ந ப்ரமமதாத்யேஷுசர்ரைரேவா நுஞ்ஞாயதே"

“உலகம் உள்ளத்துள்ளது; அதனுண்மையினைச்சொப்பனத்தின்கண்ணும் மயக்கமான போதும் மதரோகத்தின் போதும் யாவரும் அறிகிறார்கள்."

யஜுர் வேதத்தில் கைவலியோப நிஷத்.

சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான் தான். என்னிடத் திலே சகலமுமுண்டாகின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்கின்றன; என்னிடத் திலேயே சகலமும் லயமடைகின்றன. அந்த அத்துவயமான பிர்ம்மம் நானே.

சூதசங்கிதை சமாதிவிதி யுரைத்த அத்தியாயம்.

அலைநுரை யாதிதோன்றி யாழியி னடங்கு மாபோ
லிலைய மாகிடு முக்கண்ணானிடத்தினிச் சகத்து. (14)

மறைமுடியி னடநவிலு மாதேவ னொருவனே
யறைதரு நித்திய னுலக மவனது மாயா சொரூப
முறையு மிஃதவ னிடத்தே யுதிக்கு மொடுங் கிடும். (19)

ஷை சிவலிங்க விசார முரைத்த அத்தியாயம்.

சிலபெரியோர்களுலங்கள் யாவுஞ் சிவத்திடையிலயமாதலினா
னலமருவி லிங்கமென்று பேர் வந்ததென நவில்வார்கள். (9)

ஷை பிரமகீதை முண்டகோப நிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்.

எப்பொருள்களுக்கும் தோற்றமு நிலையு மிறுதியு மிதன் கண்ணேயாகி. (2)

கூர்மபுராணம் ஈசுரகீதை.

நன்றாய் ஞானகனமாகி நானா வெல்லாம் பிறப்பிடமா
யொன்றாய்வேறோர் பொருளின்றி யொளியாயொன்றோடுவமிப்ப
தன்றாயகில சராசரங்கட் காதாரந் தானா யென்றும்
பொன்றாததுவாய் விகாரப்பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரிதாய். (2)

இரண்டாவதிலா தளவைகளா லெட்டாததுவா யெங்கெங்குஞ்
சிரங்கால் கைகண்முக முடைத்தாய்த் தெரியப்படாதாய்த் திரமாகி
யிரும்பார் நீர்தீகால் வானமெல்லா மிருத்தற் கிடமாகும்..
பரந்தானுணர்ந்தோர் நிர்க்குணமாம் பரமவியோம மென்பர்களால். (3)

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் முதலம்சம் 19-ம் அத்தியாயம்

எவனிடத்திலே சகலமும் பிரளயகாலத்திலொடுங்குமோ,
எவன் சகல சரீரகனாயும் சகலாதாரமாயு மிருக்கிறானோ,
அந்தச் சுவாமிக்குப் பலதரம் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

குறள்.

அகர முதல் வெழுத் தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே'யுலகு.

இனிப் பின்னொரு சங்கை செய்கிறார். இவர் எவ்வளவு சங்கை செய்கின்றன ரோ அவ்வளவுக்கும். இவாக்கு வேதாந்தம் தெரியாதென்பதுவியக்தம். கோளரியார் கூற்று: "இனிமாயையில் அங்ஙனம் அத்தியாசமாய தோற்றத்தை ஜகஜீவ பரங்களாக மயங்கிக் காண்பதொருவினை முதல் ஆண்டு வேண்டப்படுமே! அது யாது? உண்மை யிற் பரப்பிரமமேயன்றி, வேறுபொருளில்லை யென்பது அவர் மதமாதலால், அங்ஙனம் மயங்கிக் காண்பதும் பரப்பிரமமே யென்று அவர் இறுத்தல் வேண்டும். அப்பெற்றித்தாவதாயின், சத்தாயதன்னை அங்ஙனம் அசத்தாய்க்காணுமது சிவப்பிர மமாமாறில்லை; ஜீவப்பிரமமேயாமென்க." என்பது. திருட்டாந்தங் கூறுவோர், எந்தக் குணத்திற்காக எந்தத் திருட்டாந்த முரைக்கின்றார்களோ, அந்தத் திருட்டாந்தத்தில் அந்தக் குணம் வரையில் ஒத்திருக்கிறதா? இல்லையா? வென்று பார்த்துக்கொள்ள வெண்டும். அதை விட்டு வேறு வகையாய்ப் பேசுதல் தகுதியன்று. வாதி, ஒரு குணத்திற்கு ஒரு திருட்டாந்தஞ் சொன்னால், பிரதி வாதி, மற்றொரு குணத்திற்கு அது பொருந்த வில்லையே; ஆகையால் அந்தத்திருட்டாந்தம் குற்றமுள்ளதெனச் சொல்லப்படுமோ? நீர் நிறைந்து கறுத்திருக்கும் மேகத்தைப்போல் கூந்தலென்று கூறினால், கரிய நிறம் வரையில் திருட்டாந்தம் சரியாயிருக்கின்றதா, இல்லையா

வென்று பார்த்துக்கொண்டு போவதைவிட்டு, மேகத்தினிடத்தில் நீரிருக்கின்றதே; அவ்வாறு கூந்தலினிடத்து நீரிருக்கின்றதா? இல்லையே; ஆதலால் கூந்தலுக்கு மேகதிருட்டாந்தம் பொருந்தாது என்னலாமோ! கோளரியாரே! இதை நீர் நன்றா யுய்த்துணரும். உய்த்துணர்ந்தா லிப்படிப்பட்ட தகுதியில்லா வாக்கியங்களை எழுதமாட்டீர். கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் யாதுக்குச் சொன்ன தென்னில் ஒரு பொருளின்கண் இன்னொரு பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோற்றும் என்பது மட்டிலாம், சிவனான ஒரு சத்துப் பொருளின்கண் சேதனாசேதன வுலகம் அத்தியாசமாய்த் தோன்றுகின்ற தென்பதற்குக் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. வாலுந் தலையுமுள்ள அத்தியாச அரவு, கயிற்றின்கண் எப்படித் தோற்றுகின்றதோ, அப்படியே சேதனாசேதன வுலகு சிவனிடத்துத் தோற்றுகின்றது. இந்தத் திருட்டாந் தம் சரியானது தான். இதில் யாதுந்தோஷமில்லை. ஆனால் அப்படிக்காண்பதற்கு ஒருவினை முதல் வேண்டுமென்று அவர் கேட்கின்றாரே. அது கேள்விதான். அந்தக் கேள்விக்கு வேதாந்திகள் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதே. ஆனாலிது ஒரு தனியான கேள்வி. இதற்குஞ் சமாதானஞ் சொல்லுகின்றோம். சொப்பன வுலகில் சேதனம் அசேதனமாகிய இருபொருள்க ளிருக்கின்றன. சேதனம், அசேதனத்தைக் காண்கின்றது. இந்தச் சேதனா சேதன வுலகு ஒருமனத்தி லிருந்து தோன்றுகின்றது. அம்மனத்தில் அச்சொப்பன வுலகு அத்தியாசமாகும். மனத்தின் கண்ணே சேதனா சேதன வுலகு அத்தியாச மென்று சொன்னால் அதற்கொரு வினைமுதல் வேறே வேண்டுமோ? சொப்பனத்தினோர் பாகமான அசேதன வுலகை அவ்விடத்திலேயே மெய்யென்று காண்கிற சேதனம் அவ்வுலகி லடங்காதோ? அதற்கொரு வினைமுதல் வேண்டுமென்றுகேட்பது என்ன விந்தை! சேதனமும் அசேதனமுஞ் சேர்ந்து தானே சொப்பன வுலகாகின்றது. அது போல இப்போது அதாவது சாக்கிராவத்தையில் அசேதனமும், அசேதனத்தைக் காணுஞ் சேதனமுஞ் சேர்ந்தே சாக்கிரவுலகானதால், எப்படிச் சொப்பன சேதனா சேதன வுலகு மனத்தின்கண் அத்தியாசமோ, அப்படியே பிரமமான சிவத்தினிடத்தில் இச்சாக்கிர (வினை முதலாயிருக்கும்) சேதனமும், அசேதனமுமான வுலகு அத்தியாசமாம். ஒரு உண்மைப் பொருளின்கண் மற்றொரு உண்மைப்போலிப் பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோன்றுமென்பது யாவரு மறிந்த விஷயம். அப்படியே உண்மைப்பொருளான சிவனிடத்தில் சேதனா சேதன சாக்கிர வுலகப் போலிப்பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோற்றுகின்றது. அரவினது தலைக்குச் சேதனமும் வாலுக்கு அசேதனமுமாக்கி, கயிறு ஸ்தானத்தில் சிவனையும், அரவு ஸ்தானத்தில் சேதனா சேதன வுலகையும் வைத்து, அத்துவிதிகள் அத்தியாசஞ் சொல்லுகின்றார்களென்று கோளரியா ரறிந்திருந்தால் இப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேபஞ் செய்யப் பகிரங்கமாய் ஒருபோதும் வெளிவாரார்.

கோளரி, மாயையில் ஜகஜீவபரங்கள் காண்பதாகச் சொல்லுகிறார். மாயை யொரு பொருளல்ல. அது ஓர்வித சத்தி, அந்தச் சத்தியையுடைய பொருள் சிவன். சிவனிடத்தில் அச்சத்தியிருக்கின்றது. கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றுதற் கேதுவான சாத்தியிருப்பதுபோல் சேதனாசேதனவுலகம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவான சத்தி சிவனிடத்திலிருக்கின்றது. அந்தச் சாத்திதான் மாயை. காரியமுண்டாதற் கேதுவான சத்தி காரணத்திலிருப்பது யாவர்க்கும் அனுபவம். கடசத்தி மண்ணின் கணிருப்பது போலாம். 'சத்தாகிய தன்னை அங்ஙனம் அசத்தாய்க் காணுமது சிவப்பிரமமா மாறில்லை; ஜீவப்பிரமமேயாம்' என்று சொல்லிய ஆபாசத்தையும் விளக்குவாம்.

சொப்பனத்தில் காணும் உலகு அசத்து. அந்த அசத்துலகில் பல ஜீவகோடிகள் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் ஒரு ஜீவன், அங்குள்ள பல அசேதனப் பொருள்களைக் காண்பானாயின், காண்பானான சேதனமும் காணப்படு பொருளான அசேதனமும் இரண்டும் அசத்துப்பொருளாதல்போலப் பிரமத்தினின்றுக் தோன்றிய சேதனாசேதனப் பொருள்களுள் ஜீவன் அசேதனப்பொருள்களைக் காண்கின்றான். பிரமம் காண்பதுமில்லை; தான் அசத்தாய்ப் போவதுமில்லை; தான் எப்போதுஞ் சத்துத்தான். சத்து அசத்தாவதும் அசத்துச் சத்தாவதும் ஒருபோது மில்லை.

"அங்ஙனங் காண்பது வியாவ காரிகதசையி லாதலால், அது பற்றி அது பிரமமாகாதென்றல் அமையாதெனின், விவகாரம் பொய்யென்பது அவர் கொள்கை யாதலால், பொய், மெய்யாய பரப்பிரமத்தை மறைத்து அங்ஙனம் விவகரிக்கச் செய்ய வல்லதாதல் யாங்ஙனம்?" என ஒரு கேள்விகேட்கிறார். பொய், மெய்ம்மை யை மறைக்கு மென்பது இந்தக் கோளரியார்க்கு வெகு வியப்பாயிருக்கிறது! மெய்யை மெய் மறைக்குமென்றால் இவர்க்குக் குற்றமில்லை போலும். இவர் மதத்தில் கடவுளும் மெய், மாயையும் மெய். கடவுளைத் தெரிய வொட்டாதபடி மறைப்பது மாயை. இப்படியானால் கடவுளிருக்கிற விடத்தில் மாயையில்லை; மாயையிருக்கிறவிடத்தில் கடவுளில்லையெனச்சொல்ல நேரிடும். அவ்வாறாயின் கடவுளும் மாயையும் அபரிபூரணமாகும். பெட்டிக்குளிருக்கும் பொருள் நமது கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையென்றால் பெட்டியும் பொருளும் வேறு வேறு ஸ்தானத்திலிருக்கும் வேறு வேறு பின்னப்பொருள்கள். அப்படியே கடவுளும். மாயையும் வேறு வேறிருக்கும் பின்னப்பொருள்களாம். வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் கூறியவாறு கடவுளுக்கும் பூரணஞ் சொல்லவேண்டும்; மாயைக்கும் பூரணஞ் சொல்லவேண்டும். மாயை யொருவிதத்தில் பொய்யாயு மிருக்க வேண்டும். (மாயையுண்மையில் அநிருவசனீயம்) இந்த மாயை கடவுளை மறைத்த தாகவும் ஆக வேண்டும். இப்படிச் சொல்வதில் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களுக்கு விரோதமு மிருக்கப்படாது. அப்படியே நாம் சொல்லுகிறோம். மெய்யாய கயிற்றைப் பொய்யாய பாம்பு மறைக்கவில்லையா? மெய்யாய கிளிஞ்சலைப் பொய்யாய வெள்ளி மறைக்க வில்லையா? மெய்யாய கட்டையைப் பொய்யாய கள்ளன் மறைக்கவில்லையா? கோளரிக்கு இவ்வளவு தெரியாதா? ஓர் பிரபு "கோவிலில் வாகனமொன்றிருக்கிறது. அது என்ன வாகன மென்று பார்த்துவா" என ஒரு தச்சனை அனுப்பினாரென வைத்துக்கொள்வோம். அந்தத் தச்சன் அப்படியே போய்ப் பார்த்து, "அது யானை வாகனம்" என்றறிந்து வந்து சொன்னான். பின்னர்ப் பிரபு, "அது என்ன மரத்தால் செய்யப்பட்டது?" என்று கேட்டார். தச்சன் “இன்ன மரமென்று நான் பார்க்க வில்லையே யென்றான். பார்க்காமல் போக, யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனைகாத தூரமிருக்கிறது? மரமே யானைதானே. யானை வாகனத்தை யாராயின் மரத்தை யன்றிப் பொருளுளதோ? மரம் யானையாய்த் தோற்றும்படி மரத்தில் சிற் சில பாகம் எடுத்துவிட்டார்கள். அதுவேயன்றி யானையென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளின்றே. யானையென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும், யானை பொய்யா யிருந்தும் மெய்யாய் மரத்தை மறைக்கவில்லையா?

மெய்யைப் பொய் மறைக்குமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்: -

சூதசங்கிதை காலவளவையுரைத்த அத்தியாயம்.

நீளவானமாவினுண்மையை மறைத்து நிற்றலினாற்றமமென்றும்
வாளவீர் வித்தையென்னு ஞானத்தை மறைத்தலினவித்தையேயென்றும்
கோளுறஞ்ஞான காரணமாகிக்குலவலின் மோகமேயென்று
மாளுறுசத்து விலக்ஷணமாகி யமைதலினாலசத்தென்றும். (10)

உலகுதித்திடற்குக் காரணமாகி யுரைதலிற் காரணமென்றும்
இலகுகாரியமாகிய வுலகாகி யிருக்கவும் தெரிதரப்படாத
வலனுறுதலினவ்வியத்தமே யென்றும் வகுப்பரம்மாயைக்குப் பெயர்க
ணிலவணிபெருமான்றன் வலியாற் கற்பித்ததிந் நிரம்பியகாலம். (11)

வேதாந்த சூடாமணி.

சீவசேதன மறைத்துத்தமமயலாகிய வுலகத்திறத்திற்கெல்லா
மேவுகாரணமாகிமாயை விபரிதஞானம் விளைத்துமோக
மோவவுணர்வழித்த வித்தைசத்தின் வேறாகிப் பொய்யுருவி யாகும். (60)

திருமந்திரம் பராவத்தை.

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதமே. (22)

"அநிருவசன விஷயத்துக்குக் கயிறு பாம்பாகக்காணப்படுதலைத் திருட்டாந் தமாக அவர் கூறுகின்றார். இனிக் கயிற்றிற் காணப்படும் அரவு மாத்திரையே அசத்தியமாவதன்றி யுள்பொருளாய்த் தோன்றுவனவாகிய கயிறு பாம்பு அநிருவசன மாகாமையின், அஃதாண்டைக்கு எடுத்துக்காட்டாதல் செல்லாது" என்று கூறுகின் றார். சிவம் உண்மை; உலகு பொய்யென்று சொல்லும் அவசரத்தில் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றதேயன்றி அநிருவசனீயமெனக் கூறும் அவசரத்தி லன்று. கயிற்றில் அரவு உண்மையாய்த் தோன்றுகின்றமையின் அவ்வுண்மைக்கு உள்பொருளாகிய கயிறு பாம்பு எடுத்துக்காட்டாதல் அவசியமாயிற்று. அரவு இல்லையெனத் தெளிந்தபின் அரவு அசத்தாய்ப்போனமையால் அக்காலத்து உள்பொருளான அரவை எடுத்துக்காட்டல் இல்லையாம். உள்பொருளாய்த் தோற்றும் வரை உள்பொருளை யெடுத்துக்காட்டுதலும், இல்பொருளாய்ப் போயபின் உள்பொரு ளை யெடுத்துக் காட்டாதிருத்தலும் நியாயமே. இந்திரசாலக்காரனிடத்தில் தோன்றும் பொருள்கள் உண்மையாய்க் காணுங்கால் அவைகளை யுண்மைப் பொருளாகக் கொண்டு அப்பொருள்களில் இது இன்னபொருள், இது இன்னபொருள் என வுண்மைப் பொருள்களையே யெடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். அது பொய்யென்ற றிந்தபின் உண்மைப் பொருள்களை யெடுத்துக்காட்டல் ஆவசியகமில்லாமற் போகிறது. உண்மையாய்த் தோற்றிய பொருள் இல்லையெனத்தெளிந்த பின்னர்

உண்மைப் பொருளை யெடுத்துக் காட்டின் குற்றமாகும். அங்ஙனங் காட்டுகின்றன ரில்லையே. இன்னு மிதுவிஷயமாக விரித்து அவருடைய அபிப்பிராயத்தை விளக் கினால் அதன்பேரில் நாமும் விரித்துக் கூறி யெமதபிப்பிராயத்தை விளக்குவாம்.

இதற்குமேல் விநோதமான கேள்விகேட்டு உண்மையாகவே வேதாந்த மதத்தில் இது ஒரு பெரிய ஆக்ஷேபம் போல நினைத்து, இதற்கு வேதாந்திகள் சமாதானம் சொல்லமாட்டார்களென்றே மன மகிழ்கின்றார். அவரது விநோத ஆக்ஷேபமாவது : "கயிற்றுக்கும் அரவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தல் முதலிய இலக்கண வொப்புமையால், ஆண்டு ஒன்றையொன்றாகத் திரியக்காண்டல் பொருந் தும். அதுபோல, சித்தாகிய பிரமத்தை ஜகஜீவபரங்களாக அங்ஙனந் திரியக் காண்டற்குத் தம்முள் ஒப்புமை யின்மையின், அதனையும் அவ்வாறு திரிபுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமை யறிக "ஆம். இவர், கயிறும் பாம்பும் கோணி நீண்டு இருத்தலால் ஒப்பமை பெற்றிருக்கிறதெனவும், அங்ஙனம் பிரமத்துக்கும் ஜகஜீவ பரத்துக்கும் ஒப்புமையின்மையால் திரிபுக்காட்சி சொல்லப்படா தெனவுங் கூறுகின் றார். வேதாந்தம்படித்துக் கேள்வி கேட்டல் செய்யாதவர்கள் இது ஒரு பெரிய ஆக்ஷேபம் போல் தான் எண்ணுவார்கள். சமாதானஞ் சொல்லிவிட்டால் விசாரணை யற்ற கேள்வியென வெண்ணுவார்கள். வேதாந்திகள் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்வது ஒருசத்துப்பொருளின்கண் இன்னொரு சத்துப் போலிப்பொருள் தோற்றும் என்பது மட்டுமேயாம்; முற்றுமன்று. நீலோற்பலம் போல் கண்ணெனில் நீல நிறம் வரையில் உவமானமேயன்றி மற்றப்படியன்றே. நீலோற்பலத்துக்கு வாசனையும் காம்பும் இருக்கின்றனவே; அவை கண்ணுக்கிருக்கின்றனவாவென்றும், நீலோற்பலம் தரிக்கப்படுகின்றதே, கண் அவ்வாறு தரிக்கப்படுகின்றதா வென்றும் கேட்பது கற்றார்க் கழகன்று. வேதாந்திகள் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் எந்த விசேஷத்திற்காகச் சொன்னார்களென அவர்களை விசாரித்தல் வேண்டும். தாமே தமதிஷ்டம்போல் மனோசங்கற்பஞ் செய்து கொண்டு கற்றார் சபை முன்னர் ஆக்ஷேபிக்க வரப்படாது. தாமே மனோ சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டு ஆக்ஷேபிக்க வருவது, இடையில் செவிட்டுத் தன்மையைப் பெற்ற வொருவன், அன்னியவூரிலுள்ள தனது சிநேகிதன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கப்போய், "நாம் இப்படிக் கேட்டால் அவன் இப்படிச் சொல்வான், அதன்பேரில் இப்படி நாம் சொல்வோம்," “இப்படி நாம் பேசினால் நாம் செவிடன் என்று அவன் தெரிந்துகொள்ள மாட்டா" னென முன்பே யோசித்துக் கொண்டு, ஒன்றிருக்க வொன்று பேசி, சிநேகிதன் சொல்லும் விசன சங்கதி களுக்கெல்லாம் சந்தோஷம் சந்தோஷ மென்று கூறி அவமானப்பட்டு வந்த கதை போலாகும். வேதாந்திகள் வந்தியா புத்திரனையுக் திருட்டாந்தமாகச் சொல்லு கிறார்களே. அதை யெடுத்துக்கொண்டு, "வந்தியா புத்திரன் அநிருவசனீயமா?" என வொரு கேள்வி கேட்கலாமே. அநிருவசனீய மென்பது இன்ன தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதது. வந்தியா புத்திரன் இன்ன தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதவனா? வேதாந்திகளான அத்துவிதிகள் வந்தியாபுத்திரன், கயிற்றரவு, கானனீர், சொப்பன வுலகு முதலிய பற்பல திருட்டாந்தங்கள் சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிச் சொல்வதில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமிருக்கின்றது. ஒருவித உவமேயத்துக்கு ஒன்றுக்கொன் றொவ்வாப் பலவித வுவமானங்கள் கூறுவதற்குக் காரணமென்னை? இதைச் சற்றுக் கூர்ந்து ஆலோசிக்கப்படாதா? அவசர முதவுமா? "அவசரக்காரனுக்குப்புத்தி மட்டு" என்ற முது மொழியைப் பொறுமையுடன் சற்று ஆழ்ந்தாலோசிக்கப் படாதா?

வாயினால் ஆயிரஞ் சொல்லி விடலாம், கையினால் எழுதிடும்போது வெகுதூரம் யோசிக்க வேண்டுமே. வந்தியா புத்திரன் சுத்தமா யில்லவேயில்லை; வறுஞ் சொல்மாத்திரந்தான். கயிற்றரவு சொல்லோடு தோற்றமு முள்ளது. இது. சோதனையில் கயிறெனத் தெளிந்தவுடன் அரவு காணாமற்போவது. கானனீர் சொல்லோடு தோற்றல் மாத்திரமு மாயினும் கயிற்றையன்றி யரவு இல்லையெனத் தெளிந்தபின் அரவுகாணாமற்போவது போலன்று; கானலையன்றி நீர் இன்றெனத் தெளியினும் பின்னும் நீருள்ளதுபோற் தோன்றுவது. (நீரில் தலைகீழாய்த் தோன்றும் நமது வடிவமும் அங்ஙனமேயாம்.) சொப்பனப்பொருள் சொல்லும் தோற்றமுமா யிருப்பதோடு, அநுபவப் பொருளுமாயு மிருப்பது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன் றொவ்வாப் பல வுவமானங்கள் ஒரு வுவமேயத்துக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. எந்த வுவமானம் எந்த விசேஷத்திற்காக எந்தச் சமயத்தில் எதுவரையில் சொல்லுகி றார்கள் அத்துவிதிகளென்றறியாது. எல்லாம் ஒன்றாய்ப் பாகுபாடின்றிக் கலந்து பேசுதல் பிறர்க்கழகேனும் பரசமய கோளரியெனப் பட்டம் பெற்றுப் பலரறிய அவைக்கண் வந்துநின்று பேசுவோர்க் கழகன்றே. கழகன்றே. கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் கோணி நீண்ட வொப்புமையைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஒரு வஸ்துவில் இன்னொரு வஸ்து தோற்று மென்பதற்கே சொல்லப்படுகின்றது. இவர், திரியக்காணுங் காட்சிக்கு ஒப்புமை அவசியமென்பாராயின் மற்ற விடங்களில் கோளரியார் சொற்குற்றப்பட்டுக் கோளரிப்பட்டத்தை யிழந்து கொசுகுப்பட்டம் பெறுவார். எங்ஙனமெனின் காட்டுதும். கானலினிடத்து நீர் திரிபுக்காட்சி. நீர் அசை தலுற்று நாம் போகப்போக அதுவும் போகின்றது. அசைதலுற்றுப் போகும் நீருக்கும் கானலுக்கும் ஒப்புமையுள்ளதா? இந்திர சாலத்தாலுண்டாம் பொருள்களுக்கும் சத்தி அல்லது அல்லது சத்தியுடைய பொருளுக்கும் ஒப்புமை சொல்லட்டும் பார்ப்போம். சொப்பன வுலகிற்கும் மனத்திற்கும் ஒப்புமை சொல்ல இவரால் ஆகுமா? ஒப்புமை யில்லாமை யினால் திரிபுக்காட்சி யன்றெனக் கூறப்படாதோ? அனேக விஷயங் களில் காரணத்திற் றோன்றாதது காரியத்திலிருக்கக் காண்கின்றோம். காரணமான சுக்கில சோணிதங்களிலே காணாத தலை, கை, கால் முதலிய வறுப்புக ளெல்லாம் காரிய மனிதவுடலில் காணப் படுகின்றன. இதில் காரணத்திற்கும், காரியத்திற்கும் ஒப்புமையில்லையே; இதற்குப்பதில் கூறக் கோளரிக்கு வாயிருந்தால் திறக்கட்டும்; கையிருந்தால் எழுதட்டும் பார்ப்போம்! காரியங்களெல்லாம் சத்திருபமாய்க் காரணத்திலடங்கி யிருக்கின்றன வென்பாராயின், அது நமக்கு மிகச்சந்தோஷம். விருக்ஷத்திலுள்ள பூ, பிஞ்சு, காய், கனி, இலை, கொடி முதலிய வுறுப்புகளெல்லாம் வித்தில் சத்திரூபமாய் அடங்கி யிருக்கின்றன. இதற்குத் திருட்டாந்தம் யாதென்னின் வித்தை வறுத்துவிட்டால் சத்திபோய் விடுகின்றது. பின்பு காரியமான வுறுப்புகளோ டுங்கூடிய விருக்ஷமுண்டாவதில்லை. இதில் வித்து ஒன்று, சத்தி யொன்று, விருக்ஷம் ஒன்று ஆகமூன்றாம். இது போலச் சிவன் ஒன்று, மாயாசத்தி யொன்று, ஜகஜீவபரங்களான வுலகு ஒன்று ஆகமூன்றாம். வித்தினின்றும் விருக்ஷம் எப்படி யுண்டாகின்றதோ, அப்படியே சிவனிடத்தினின்றும் ஜகஜீவபரவுலகுண்டாகின்றது. வித்திற்கும் விருக்ஷத்திற்கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப்படிப் போலவும், இந்திரசாலக்காரனுக்கும் இந்திரசாலப் பொருளுக்கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப்படிப் போலவும், மனத்திற்கும் சொப்பன வுலகுக்கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப்படிப்போலவும் சிவனுக்கும் வுலகிற்கும் ஒப்புமை அநாவசியக மென்று கோளரி அறியக்கடவது. வித்திலுள்ள விருக்ஷசத்தியும்,

இந்திரசா லக்காரனிடத்திலுள்ள இந்திரசால சத்தியும், மனத்திலுள்ள சொப்பனவுலக சத்தியும் எவ்வாறு முறையே விருக்ஷத்தையும் இந்திரசாலப் பொருளையும் சொப்பன வுலகையும் வெளியில் தெரியவொட்டாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றன வோ, அவ்வாறு பிரமமான சிவனிடத்துள்ள மாயாசத்தியானது, சேதனாசேதன வுலகைத் தெரியவொட்டாமல் அடக்கி வைத்திருக்கின்றது. காரியப் பொருள்களை யெல்லாம் காரணப் பொருள்களினிடத்துள்ள சத்தியானது அடக்கிவைத்திருக்கின்ற தென்பதற்கு உலகிலுள்ள எந்தப்பொருளும் சாக்ஷி பகரும்.

“மாயை அநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க்கும் கொள்கையன்று” என ஒரு புதுமை கூறினார். உலகில் பற்பல சமயங்களுள்ளன. அந்தச் சமயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப்போகிற விஷயமுமுண்டு; ஒவ்வா விஷயமுமுண்டு. ஒவ்வா விஷயத்தில்தான் பேதப்படுகின்றன. அந்தப்பேதந்தான் அந்தந்தச் சமயங் களுக்குச் சிறப்பாம். அந்தச் சிறப்பான விஷயம் மற்றச் சமயங்களுக்கு விரோதமா கத்தானிருக்கும். எது விரோதமோ அது மற்றச் சமயங்களுடைய கொள்கை யல்லாமல்தான் போகும். திருட்டாந்தமாகச் சைவனும் வைணவனும் ஜன்மாந்தரத் தை யொப்புக் கொள்ளுகின்றனர்கள். அதுவரையில் ஒத்துப்போனார்கள். சிவனைக் கடவுளாக வைணவனும், விஷ்ணுவைக் கடவுளாகச் சைவனும் ஒப்புக்கொள்வ தில்லை. இது அம்மதஸ்தர்களுக்குச் சிறப்பாயிருக்கிறது. சிவன் கடவுளென்பது சிவசமயத்தார்க்கன்றி மற்ற ஒரு சமயத்தாருக்குங் கொள்கை யன்று. அதனால் சிவசமயிகள் சிவனைக்கடவுளென்று சொல்லப்படாதோ? விஷ்ணு கடவுளென்பது விஷ்ணு சமயத்தார்க்கன்றி மற்ற ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கையன்று. அதனால் விஷ்ணு சமயிகள் விஷ்ணுவைக் கடவுளென்று சொல்லப்படாதோ? வேதம் பிரமாண மென்பது ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கையன்று. அதனால் ஆரியர்கள் வேதம் பிரமாணமென்று சொல்லப்படாதோ? இவ்வாறு மற்றச் சமயத்தார்க்குக் கொள்கையல்லாமற் போவதுகாரணமாக, ஒரு சமயத்தார், தம் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லப்படா தென்றால் உலகில் எந்தச் சமயத்தாரும் தம் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லப்படாமற்போவர். போகவே, இந்தப் பரசமய கோளரியின் சித்தாந்தமும் அவற்றி லொன்முகாமற் போமோ? இவர், தமக்குப் பரசமய கோளரியெனப்பெயர் சூட்டிக்கொண்டமையாலே மற்றச் சமயங்களை யெல்லாம் கண்டித்தவ ராகின்றார். ஆகவே, இவர் கொள்கை மற்றப் பரசமயத்தார்க்கும், மற்றப்பரசமயத்தார் கொள்கை இவர்க்கும் சரிப்படா. சரிப்படாமை காரணமாக இவர் சமயத்தை யிவர் பிரசங்கிக்க மாட் டாரோ? மற்றச் சமயத்தார் தம் சமயத்தை யெடுத்துச் சொல்ல மாட்டார்களோ? ஆதலால் பிறர் கொள்கை, கொள்கையல்லாமை இவைகளைப் பார்க்கப்படாது அப்படிப்பட்ட வழக்கம் உலகிலெந்தச் சமயத்தார்க்குள்ளுமில்லை; இருக்கவும்படாது. இந்தப் பரசமய கோளரியினிடத்தும் இவர் சமயத்தாரிடத்துமே யில்லை. ஆதலால் இந்தக் கோளரி, பிறர்மேல் இது விஷயமாகத் தோஷங் கூறப்புகு தது அறியாமை யே யாம்!

“அவ்விவர்த்தன வாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பர். அஃது அசத்தியமேயாம். பிரபஞ்சம் சத்திய மென்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளாலும் துணியப்படுதலின், அத்தன்மைத்தாகிய பிரபஞ்சம் சித்தினுடைய விவர்த்தன மாதல் யாண்டைய தென்க?" என்றார்.

வேதாந்திகள் பிரபஞ்சத்தை விவர்த்தமென்று சொல்வது உண்மைதான்; பிரபஞ்ச த்தை அசத்தியமென்பது முண்மை தான். இவர், சத்தியமென்றும் அதற்குக் காரணம் பிரத்தியக்ஷக் காட்சியென்றும் சொல்லுகிறார். பிரத்தியக்ஷக் காட்சியினால் உலகு சத்தியமென்று சொல்வதில் அனேக தோஷங்களிருக்கின்றன. அதை யெடுத்துச் சொல்லி மறுப்பாம். பிரத்தியக்ஷம் யதார்த்த மென்றும் சந்தேகமென்றும் விபரீத மென்றும் மூன்று வகைப்படும். இம்மூன்றில் உலகுள தென்பது யதார்த்தமா? சந்தேகமா? விபரீதமா? கயிற்றை யரவாகப் பார்ப்பது விபரீதம்; கயிறோ அரவோ வென்பது சந்தேகம்; கயிறு என்பது யாதார்த்தம். இவர் யதார்த்தப் பிரத்திய க்ஷத்தையே அங்கீகரிப்பாரென்று நம்புகின்றோம். இவர், உலகைக் காரியமென்றும் மாயையைக் காரணமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளும் வருக்கத்திற் சேர்ந்தவர். இது விஷயமாகச் சில கேள்வி இவரைக்கேட்போம். மாயையானது பொருளா? குணமா? தொழிலா? பொருளென்னில் அது எங்கிருக்கிறது? சிவன் பூரணனாகலின் மாயை யென்கிற பொருளிருக்க இடமில்லாமற்போகும். குணம் அல்லது தொழி லென்னின் எதனது குணம் அல்லது தொழில்! சிவனது குணம் அல்லது தொழிலென்று பேசாவிடில் தப்ப வேறுவழி அவருக்கில்லை. (சிவனுக்குக் குணம் அல்லது தொழில் சொல்வதில் அனேக குற்றங்கணிகழும்.) மாயையைச் சிவனுக்குக் குணம் அல்லது தொழிலாகக் கூறின் உலகிற்கு மாயையை முதற்காரணமென்று கூறுதல் பொருந் தாது; குணம் அல்லது. தொழில் முதற்காரண மாகாதாகலினென்க. குணம் அலலது தொழிலான மாயை முதற்காரண மாகாதாகவே அதையுடைய சிவன் முதற் காரணமாதல் வேண்டும். சிவன் முதற்காரணமாகவே உலகம் அதன் காரியமாகச் சொல்லவேண்டும். காரணமும் காரியமும் பின்னமா? அபின்னமா? காரியத்துக்கு மூன்று காரணங்களுள்ளன. ஒன்று அபின்னம், இரண்டு பின்னம். குடத்திற்கு முதற்காரணமான மண் அபின்னம், தண்டசக்கரங்களான துணைக்காரணமும், குலாலனான நிமித்தகாரணமும் பின்னம். அவ்வாறு உலகிற்குச் சிவனை முதற் கார ணமாகச் சொல்லி அபேதப்படுத்தலாமா? துணைக்காரண மாகவாவது நிமித்தகாரண மாகவாவது சொல்லிப் பேதப்படுத்தலாமா? துணைக் காரணமாகவாவது நிமித்த சொல்லிப் பேதப்படுத்தலா மென்னின் அப்போது சிவனுக்கு அபரிபூரண தோஷ முண்டாகும். முதற்காரணஞ் சொல்லி அபேதஞ் சாதித்தால் அபரிபூரணதோஷம் வாராதெனினும் கோளரியின் சித்தாந்தப் பிரகாரம் இதிலுந் தோஷ மில்லாமற் போகவில்லை. கோளரியின் சித்தாந்தம் யாதெனின், உலகிற்கு மாயை முதற் காரணம், சிவன் நிமித்த காரணம், சிவனது சிற்சத்தி சிவனது சிற்சத்தி துணைக்கா ரணமாம். இதன் மறுப்பு வருமாறு: மாயைக்கு மண்ணையும் சிவனுக்குக் குலாலனையும் திருட்டாந்தமாகக் கூறுவதில் குலாலனும் வேறுவேறு பொருள்கள். அதாவது பேதப் பொருள்கள். இவ்வாறு மாயையும் சிவனும் வேறுவேறான பின்னப் பொருள்களாக வேண்டும். பின்னப் பொருளாமேல் சிவனுக்கு அபரிபூரண தோஷ முண்டாமென முன்னரே யெடுத்து விளக்கினாம். சிவனை நிமித்த காரணமாகவும் சிற்சத்தியைத் துணைக்காரண மாகவுஞ் சொல்வதில் மாத்திரங் குற்றமில்லை யோவென்னின் அதிலுமுண்டு.. உவமானத்தில் நிமித்தகாரணனான குலாலனும் துணைக்காரணமான தண்ட சக்கரங்களும் பேதப்பொருள்கள். அவ்வாறு நிமித்த காரணரான சிவனும் துணைக்காரணமான சிற்சத்தியும் பேதப்பொருள்களாக வேண்டும். இதில் சிவனுக்கும் சிவனது குணமான சிற்சத்திக்கும் பேதஞ்சொல்வது ஒரு குற்றம்; சிற்சத்தியைத் தண்ட சக்கரங்களைப்போல் பொருளாய்க் கொள்வது

ஒரு குற்றம். குலாலன் தானில்லாத இடத்திலிருக்கும் மண்ணையெடுத்து, தானில்லாத இடத்திலிருக்கும் தண்ட சக்கரங்களைக் கொண்டு தானில்லா இடத்தில் குடத்தை வனைகின்றான். அங்ஙனமே, சிவனும் தானில்லாத இடத்திலிருந்து மண்போன்ற மாயையை யெடுது, தானில்லாத இடத்திலிருந்து தண்டசக்கரங் களைப்போன்ற சிற்சத்தியைக் கொண்டு, தானில்லா இடத்தில் உலகைச் சிருட்டிக் கவேண்டும். இது எவ்வளவு ஆபாசம்? சிவனை யுலகிற்கு அபின்னநிமித் தோபாதான காரணமாகச்சொல்லி, உலகைக் கயிற்றரவு, கானனீர், கனாவுலகு முதலியவை களைப்போல் சத்துப்போலியாகக் கூறினால் சிவனுக்கும் பரிபூரணத் தன்மைக்குக் குறைவில்லை; உலகும் ஒருவிதமாக அதாவது சத்துப்போலியாக அல்லது அநிர்வசனீயமாக இருப்பதாய் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறு சொல்லுங்கால் உலகத்தைச் சத்தியமென்றெங்ஙனங்கூறலாம்? சிவனுக்குப்பரிபூரணத்துவ முஞ்சொல்லி, அதில் உலகமுமிருக்கிறதாகக் கூறி, அத்துடனே உலகிற்குச் சத்தியத்துவமுஞ்சொன்னால் எவ்வாறொவ்வும்? ஒவ்வா தென்பதே துணிவு. சத்தியமென்று சொல்லக்கூடாதாகவே வேறு என்ன சொல்லுகிறது? அ சத்தியமென்று தானே சொல்லவேண்டும். அப்படியிருக்கப் பரசமய கோளரியார், உலகை அசத்தியமென்று சொல்வது தப்பென வரைய எப்படி யிறகைக் கையில் எடுத்தார்? வேதாந்திகள், சத்தியமென்பாரை மறுக்க அசத்தியமென்று சொல்லிடினும் உண்மையில் அவர் அசத்தியமென்று சொல்லுகின்றன ரில்லை; சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்றே சித்தாந்தப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இங்ஙனமாக, அவர் அசத்தி யமென்று கூறுவதாய் வைத்து, அவரை மறுக்கப் புகுவது, கயிற்றைப் பாம்பாக வெண்ணி, அப்பாம்பைத் தடிகொண்டடிக்கின்றமைக் கொப்பாம்.

கோளரியார், உலகத்தைச் சாத்தியமென்கிறார்; நாம் அசத்திய மென்கின் றோம். கோளரியார் உலகைக் காரியமென்கிறவர்; நாமுமங்ஙனந்தான். காரியமெல்லாம் அசத்தியமென்பதற்குப் பல திருட்டாந்தங்கள் கூறினோம். இப்போ துங் கூறுகின்றோம். கடமானது சத்தியம்போற் றோன்றினும் சோதனையில் மண் ணைத்தவிரப் பொருளில்லை; அங்ஙனமே நூலையன்றி யாடையில்லை. இது காட்சிப்பிரமாணம். இதற்கு அநுமானம் வேண்டுவதில்லை, இந்தப் பிரத்தியக்ஷத் தைக்கொண்டே சிவனிடத்து உலகு அசத்தியமென்கின்றோம். குடம் சத்தியமென் பது விபரீதப் பிரத்தியக்ஷம்; குடம் சத்தியமோ அசத்தியமோ என்பது சந்தேகப் பிரத்தியக்ஷம்; குடம் பொருளல்ல; மண்ணே; பொருளென்பது யதார்த்தப் பிரத்திய க்ஷம். “உலகு யதார்த்தமாயிருந்து அனுபவத்திற்கு வருகின்றது, ஆதலால் அதைப் பொய்யென்று எங்ஙனமுரைப்பது" எனின் கூறுதும். யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷத்திலுந் தோஷமுண்டு. சூரியன் ஒரு சாணளவு வட்டமாயிருப்பது யதார்த்தப் பிரத்தியட்ச மானாலும் கருவிகளைக் கொண்டும் நூலைக்கொண்டும் வேறு காரணங்களாலும் பார்க்கும் போது பூமியைவிட எத்தனையோ பல்லாயிரமடங்கு பெரிதென நிச்சயிக் கின்றோம். நூலறிவற்ற சாதாரண ஜனங்கள் எது எது எப்படித் தோற்றுகின்றதோ, அதை அதை அப்படி அப்படியே உள்ள தென்கின்றனர். அதுவிவேகமாகாது. உலகு யதார்த்தப்பிரத்தியட்சமாய்ச் சத்தியம் போல் தோன்றினாலும் வேதமுதலிய கலைகளைக் கொண்டு ஆராயுமிடத்து அது அசத்தியமென்றே சொல்லத்தக்கதாம். அதுபற்றியே நமது தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றுணர்தலை மருள் என்றும், "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயி

னும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஷை இரண்டு குறளின் பொருளைப் பரிமேலழகரது உரையானுந் தெளிக. உலகு சத்தியமென்பது சாதாரண ஜனங்களின் கூற்று; அசத்தியமென்பது வேதசாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்த புலவர் கூற்று. உலகம் சத்தியமென்று யார்க்கும் எவருங்கற்றுக் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை; யாவர்க்குமே யியற்கையாயுள்ளது. உலகம் அசத்திய மென்னும்ஞானம் கல்லிலிருந்து நாருரிப்பது போல்வது. இதையே வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. இப்படிப்பட்ட அருமையான விஷயங்களைத் தருக்கத்தினால் தாபிப்பதே வேதசாஸ்திரங்கட்குச் சிறப்பு. இந்த அருத்தத்தையே செந்நாப்போதாரும் கூறினார். பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணர்தலை மருளென்று கூறியதனால் பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்லவென் றுணர்தலும், பொருளைப் பொருளாக வுணர்தலும் தெளிவென்றும், எந்தெந்தப் பொருள் எந்தெந்த விதமாய்த் தோன்றினும் அந்தந்தப் பொருளில் மெய்ப்பொருள் யாது யாது என்று ஆராய்ந்து அந்த மெய்ப்பொருளைக் காண்பது அறிவு என்றதனால் தோன்றியது தோன்றியவாறுணர்தல் அறியாமை யென்றும் ஆகின்றன. இதன்படியே கோளரியார் கூற்று மருளும் அறியாமையுமாம். காரியமெல்லாம் அசத்தியமாவது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்துக் கியைந்திருக்கின்றமையால் இதைக்கொண்டு காரியமான உலகும் அசத்தியமென அநுமானிக்கத் தகும். 'பிரபஞ்சம் சத்தியமென்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளாலும் துணியப் படுதலின்' என்பதனால் வேதமுதலிய சத்பிரமா ணங்களும் அங்ஙனம் கூறுவதாய்ச் சிலரெண்ணக்கூடும். இது முழுப்பூசுணைக் காயைச் சோற்றில் மறைப்பதற்கொப்பாம். வேத சாஸ்திரங்கள் உலகம் பொய் யென்று எங்கும் தம்பட்டம் அடிக்கவும், ஞானவான்களெல்லாம் பெருங்கூக்குரல் போடவும் இவரும் இவரைப்போன்றாருமான சிலர் அவைகளுக்கு மாறாகச் சொன் னாலாகுமா! ஆகாது! ஆகாது!! பிரபஞ்சம் அசத்திய மென்பதற்கு வேதமுதலிய சத்பிரமாணங்கள் பல வருமாறு: -

சாமவேதத்தில் மைத்திரேயோப நிஷத்
முதலத்தியாயம் 4-வதுவாக்கியம்.

ஜகத்தை யிந்திரசாலமாய்ப் பார்க்கிறவனாயும்.

யசுர் வேதத்தில் சர்வ சாரோப நிஷத்.

மித்தை எது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தை ப்ரம்மத்தில் ஆரோபிப்பது..

மாயை யென்பது யாது?

அநாத்துமாவுக்கு மூலமான தெதுவோ அது தான் மாயை...... அந்த மாயை யானவள் அநாதி. முடிவை யுடையவள்.... இருக்கிறவளுமல்ல; இல்லாதவளுமல்ல; அவ்விரண்டுங் கலந்தவளு மல்ல. வாக்குக் கெட்டாதவள் (பிர்ம்மமாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாதவள்.... எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள் தான் மாயை. அவள் சுவரூபம் அக்ஞானம். அதே தான் மூலப்பிரகிருதி, ... ஜகதாகார மாய்ப்பரிணமித்திருக்கிறவள்.

சுக்கில யசுர் வேதத்தில்
நிராலம்போபநிஷத்.

இரண்டாவதற்றதாயும் எங்கும் தொடர்ச்சியா யுள்ளதாயும் சகல சுவரூபமா யுமிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்திலே தேவ, மிருக, நர, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ புருஷ, வருணாசிரம, பந்த, மோக்ஷபாதி (கற்பிதமான வேஷம் அல்லது கற்பிதமான தடை) யாக விருக்கிற பலதேக பேதங்களினாலே கயிற்றிற் பாம்பென்கிற பிரமை போல் கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே யஞ்ஞானம்.

பிரம்மம் சத்தியம்; ஜகத் பொய்.

ருக்வேதத்தில் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

பழுதையில் பாம்புமுதலியனபோல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதாரரூபமாய்ப்பிர்ம்மசத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது; ஆகையால் ஜகத்தில்லை.

கயிற்றிற் பாம்பு முக்காலத்திலு மெப்படியில்லையோ, அப்படி அகங்காராதி தேகம்வரையிலுள்ள ஜகத்தானது அத்துவயனாயிருக்கிற என்னிடத்திலில்லை.

யசுர் வேதத்தில் வராகோபநிஷத்
2-வது அத்தியாயம்.

ஜகத் முழுதும் சங்கற்ப (மனத்தோற்றம் அல்லது எண்ணம்) மாத்திரத்தினா லேயே உண்டாகின்றது. சங்கற்பமாத்திரத்தினாலேயே ஜகத்தோற்றம்.

சூதசங்கிதை முத்தி நிலையுரைத்த அத்தியாயம்.

திரிசியமாம் பவஞ்சந் தேய்ந்து சொப்பனம் போல் தோன்ற. (32)

ஷை மோசகப் பிரதனதியல்புரைத்த அத்தியாயம்.

உலகமுழுதுஞ் சொப்பனம்போ லுறக்கண்டிடுவானெவனாளும். (16)

பஞ்சாக்கர மந்திரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரசிவ சொரூபத்திற் கன்னியமாயுள்ள வெல்லாம் மித்தை யாவதினாலேயே. (9)

ஷை ஷை அத்தியாயம்.

அனகற்கன்னிய மாயவையெல்லாம் பொய்யாகிப்போதலாலே. (12)

ஷை சிவலிங்க விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரமசிவத்திட மாரோபிதமான பவஞ்சம். (10)

ஷை வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயம்.

துவித பிரபஞ்சம் காணப்படலானும் குறையாப் பரத்தாரோபிதமாய்க் குலவலானுங் கற்பிதமே. (2)

ஷை உணத்தகாப் பொருளுரைத்த அத்தியாயம்.

சொற்ற சத்தைக்கு அயல் யாவுஞ் சூனிய மாகையினாலும். (சத்தை யென்பது சிவம்) (6)

(இதற்குச்சரியாகச் சிவஞானபோதமும் "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராக லின்" என்று கூறுகின்றமை காண்க.)

ஷை பிரமகீதை முன் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் அருத்தத்தைத் தொகுத்துரைத்த அத்தியாயம்.

இடையிலோர் மாயை யுண்டென்ன எண்ணுமேல், கடையதே யாகும் அவன் கற்றகல்வியே. (7)

மாயை யென்றொன்றுண்டாக மதிப்பது மனனமல்ல. (8)

உண்டுபோற்றோன்று முலகெலா முண்மையன்றென வுணர்த்தி. (21)

ஷை பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சொல்லுறாநின்ற கற்பிதப்பொருளிற் சொல்லளவுள்ளதாயுண்மைக்
கில்லையாயிருக்குஞ்சிலபொருள்சொலவுமில்லையாஞ்சிலபொருளவைதா
னெல்லை தீர்வானாதிகளுஞ் சுத்திகையிலிரசதாதிகளுமா முன்னைத்
தொல்லையாம்பொருளும் கற்பிதத் துண்மைப்பொருளையும் சொல்லுதற்சுருதி. (11)

இலிங்கபுராணம்

தியான விதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்தபூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா அகங்காரத்தினொடு செறிமுக்குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயை சீவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்து நிலைபெறுவோம் அதனால் தாணுவென இசைப்பார். (31)

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம் அலகைத்தேரிற்
பேதுறத்தோன்றுநீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டுதோன்றும். (25)

திருவிளையாடற்புராணம் பரிநரியாக்கிய படலம்.

பொய்யுலகை மெய்யாகப் போதிக்குஞ் சித்தவோ. (50)

பாகவதம்.

பொய்வகையாகு மாயைப் புணர்ப்பினாற் பட்டதன்றி.

உரைத்திடு கனவு போல வுபாதி பொய்யாகுமென்றும்.

பொய்ம்மையா முடற்பொருளினில்.

கானனீர்போல் வையகமாதிய வழங்கிய வுலகமெல்லாம்.

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத்தெண்ணீருங் கயிற்றினில் வாளரவும் அலைகடலிற்பட்ட
கூனமுதுகிப்பியிற்றோன்றும் வெள்ளியும் அம்முதலுண்மைக்குறிக்கிற்றீரும்
ஆனவைபோல் நினையறியிற்றோன்றும் சகமனைத்தும் நில்லாதழியுமாற்றால்
தேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வ நினதறை கழற்றான் சென்னிசேர்ப்பாம்.

மகாஇதிகாசமாகிய சிவரகசியத்தில் 6 - வது அமிசத்திலுள்ள
ரிபுகீதை
3-ம் அத்தியாயம்.

பரமசிவனருளியவா பின்னுஞ்சொல்வேன்
பலவிதமாம் பூதம்பொய் புவனம் பொய்யே. (1)

சோத்திரமு மஃதுணருஞ் சத்தம்பொய்யே
சுழல்தொக்கு மஃதுணரும் பரிசம்பொய்யே
நேத்திரமு மஃதுணரு முருவம்பொய்யே
நிகழ்நாக்கு மஃதுணரு மிரதம்பொய்யே
காத்திரமார் மூக்குமதன் விடயம்பொய்யே
கரணமு மவ்வதிட்டான தெய்வம்பொய்யே
கோத்திரமுஞ் சூத்திரமுங் குலமும்பொய்யே
குறைவற்ற பரப்பிரம மொன்றேமெய்யாம். (5)

7-வது அத்தியாயம்.

சுகதமுதற்பேதங்கள் மூன்றுமில்லை
தூக்கமகா பூதங்களைந்துமில்லை. (23)

13-வது அத்தியாயம்.

வித்தரமா மாயையுமேயசத்தேயாகும்
விரிந்த அதன் காரியமும் அசத்தேயாகும். (5)

சத்ததுவாய்த் தோற்றுவதும் அசத்தேயாகும்
சதசத்தாய்த் தோற்றுவதும் அசத்தேயாகும். (9)

29-வது அத்தியாயம்.

கானலிடைக் கற்பிதமாம் பேய்த்தேர்போலும்
கனவினிடைக் கற்பிதமா முலகேபோலும்
ஞானகனமான பரப்பிரமத்தின்கண்
ஞாலமெலாங் கற்பிதமாய்த் தோற்றலாலே. (13)

30-வது அத்தியாயம்.

சன்மாத்ரமான பரப்பிரமமல்லாற்
சராசரமாய்ச்சனிக்கின்ற சகமேயில்லை. (25)

31-வது அத்தியாயம்.

சத்தியமேசத்தியமே சகமேயில்லை. (2)

கனவினிடைக்கண்ட பொருணனவின் கண்ணே
கலங்காமலிருந்திடுமேற் சகத் துஞ்சத்தாம்
நனிவிரைவிலோடியிடு நதியின்வேக
நலியாது நின்றிடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
செனன முதற் குருடர்க்கு மணியினேர்மை
செவ்வியதாத் தெரிந்திடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
அனியமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
யகண்டவடிவானபர மொன்றேயுண்மை. (15)

35-வது அத்தியாயம்.

சத்தியமாய்ச்சகத்து முதலிருக்குமாகில்
சலனமறச்சுழுத்தியிலு மிருக்க வேண்டும். (24)

36-வது அத்தியாயம்.

அரவுமுதல் பலவிதமாய்த்தோற்றினாலு மதிட்டான விரச்சுவினையாய்ந்தறிந்தால்
மருள்வடிவாமரவுமுதலனைத்துமந்தமாசற்றரச்சுவடிவாவதேபோல்
விரவுசகமுதலியவாய்த் தோற்றினாலும் விமலவதிட்டான பரப்பிரமந்தன்னை
யருமையுடனன்றாக வாய்ந்தறிந்தா லவையாவுமகண்டபரப்பிரமமாமே. (27)

இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம்.

அலங்கலிற்றோன்றும் பொய்ம்மையரவெனப் பூதமைந்தும்
விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடுற்றவீக்கம்
கலங்குவதெவரைக்கண்டா லவரென்பர்கைவிலேந்தி
இலங்கையிற் பொருதாரன்றே மறைகளுக்கிறுதி யாவார். (1)

பாரதம்.

ஐவகைப்பொருளும்நான்கு கரணமும் குணங்கள்மூன்றும்
செய்வினை யிரண்டுமொன்றி யாவருந் திகைப்பநின்ற
பொய்யிருளகலஞானப் பொருட்கதிர் விரித்தபுத்தேள்.

பாரதம் பகவற்கீதை பிரபஞ்ச அத்தியாயம்.

கனவுந்திகழ் கழுதாழியுமிகு கந்தர்வநகரும்
எனவந் தழிதலினா லுருவது வின்றிய துயாது. (6)

மந்திரமாய விந்தமரத்தினைத் துறவென்கின்ற
தந்திரவாளால்வெட்டித் தற்பர மாகிநின்றே
இந்திரசாலமென்ன யாவுமென்னிடையே காட்டும். (10)

பாரதம் உத்தரகீதை முதலத்தியாயம்.

பிரபஞ்சவஸ்து மித்தையான படியினாலே. (13)

ஆகாசாதிச்சகலபிரபஞ்சமும் கற்பிதமாகையாலே
சகலமும் அசத்தியமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலே. (16)

ஞானவாசிட்டம் கசன்கதை.

பிரமமாஞ்சுத்தவேலை நுரைகளாம் பிறங்கலெல்லாம்
பரமவாதித்தன்முன்னர்க்கானலாம் பரவைஞாலந்
திரமதாமிதனைமுன்னே செப்பினன்வியாழன்றந்த
வரமகன்கசனாம்பேரோன் மற்றதுவள்ளல் கேட்பாய்.

சிவஞானபோதம்.

உணருரு அசத்தெனின்.

தேவிகாலோத்தரம்.

நீடியதலைகாலெங்கு நிறைமயிர்த் தோலினாலே
மூடியவுடலுங்காணுங் கனவெனு முளத்தனாகி. (41)

தோன்றுவ தெல்லாம் அசத்து. (15)

சத்திபாதலந்தான் முதலீறதா
வைத்தவையமெலாம் அசத்தாதலால். (20)

திருவாசகம்.

மாயப்பிறப்பறுக்கும் மன்னனடிபோற்றி,
பொய்யாயினவெல்லாம் போயகலவந்தருளி,
இந்திரஞாலங் காட்டியவியல்பும்,
இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி,
இருமுச்சமயத் தொருபேய்த்தேரினை,
பூத்தாரும்பொய்கைப் புனலிதுவேயெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர்முகக்குறும் பேதைகுணமாகாமேதீர்த்தாய்,
மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடாவகை நல்கினான்,
இந்திரஞாலவிடர்ப்பிறவித்துய ரேகுவதாகாதே,
பொய்யாயசெல்வத்தே,
மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடா வகைால்கினான்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில் புலம்பாநின்ற புண்ணியங்காள் தீவினை காள் திருவே நீங்கள், இம்மாயப்பெருங்கடலை.

பொய்யினால் மிடைந்த போர்வை

பொய்விராமேனிதன்னைப் பொருளெனக்காலம்போக்கி.

திருமந்திரம் பராவத்தை.

ஆயும்பொய்மாயை யகம்புறமாய் நிற்கும். (7)

பொய்கண்ட மாமாயை. (26)

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமெலாம் அல்கைத் தேராம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளை.

மையாடு கண்ணியும் மைந்தரும் வாழ்வும் மனையுஞ்செந்தீ
யையாநின் மாயையுரு வெளித்தோற்றம் அகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப்போனதுவே.

மாயப்பேய்த்தேர்போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்
கனவே போன்றுநனவு பெயர் பெற்ற மாயவாழ்க்கையைமதித்து.

கந்தரனுபூதி.

இல்லேயெனுமாயையிலிட்டெனை நீ.

பிரபுலிங்கலீலை விமலகதி.

மெய்ம்மைசிவமே யல்லாமல் விரியுமுலகம் பொய்யென்பார்
இம்மைமறுமை நிலையல்லவென்ன நிகழ்ந்த கருத்தினார். (19)

வேதாந்த சூடாமணி.

பொய்யாகிச்சத்துருவப் பொருளின்வேறாகி யொருபொருளாய்த்தோற்றல்,
செய்யாமையாலுளதில்சுதந்தரஞ்சான் றாயவொரு சேதனன்பா,
லுய்யாத சீவாதியாக்குதலாற் சுதந்தரமு முளதுமாயை,
மெய்யானதலதென்றல் விசும்பலர்போலில்லையென விளம்பலன்றே. (62)

புலனில் கனவிடைக்கரி போற்றோன்றி விசாரந்தோன்றப்பொன்றும் பொய்யாம். (63)

விவேகசூடாமணி.

சொன்ன இப்பஞ்சகோசம் சுத்தமா மித்தையென்றே.

கைவல்லியம்.

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்கனாவூர்
வானமைகயிற்றிற்பாம்புமலடிசேய்முயலின்கோடு
பீனமாந்தறிபுமானிற்பிரபஞ்சமெல்லாம்பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே.

சிவானுபூதிவிளக்கம்.

பார்த்தேன் உலகப்பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவில்
பேய்த்தேர்போலில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே.

திருவம்மானை.

மெய்யானதொன்றுமே மெய்யான தம்மானை
மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகாணம்மானை.

சிவாநந்தமாலை.

எங்குஞ்சிவமொழிய இல்லையவன்தன்னாணை
அங்கந்திரள்கருவி ஆணவமாம் - பொங்குமிருள்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய் பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.

வைராக்கியசதகம்.

அகலுமிவ்வுடல் மினின் விரைந்தெனின் விரைந்தாற் றொழீதலதிங்கே
சகலமுஞ்செய நினைகுதறனையினித்தடப் புனலிதுவென்றே
பகலினால் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிராதி
இகலினாற் செயநினைபவர் நினைவையொத்திடு மெனவிடுவாயே.

சிவாகமார்த்ததரிசனம்.

சட்டெனத் தெளிந்தான் சர்ப்பமிரச்சுவிற் காணாதாற்போற்
கட்டினபாசம் விட்டாற் கண்டிலன் பெத்தம்பின்பு
சிட்டநற் சுபாவமேயாஞ் சீவன் முத்தன்றேகத்தை
விட்டபின் பரமமுத்தன் வியோமம்போற் கடநாசத்தில்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

கயிற்றரவிப்பி வெள்ளிகுற்றியிற்கள்வன்மிக்க
வெயிற்படு கானற்றெண்ணீர் விண்ணிற் கந்தருவ வூர்போல்
இயற்படு நித்தசச்சிதாநந்த சிவத்தின்கண்ணே
செயப்படுபொருளாய்த் தோன்றுஞ் செப்பிய வுலகமன்றே.

விருத்தாம்பிகைதுதி.

பழுதையென்றுணரினதின்முனர்த்தோன்றும்பாம்புமப்பழுதையானதுபோல்,
முழுதுணர்ந்தறிவாந் தன்னையேகாணின் முரணுறு சராசரமெவையு,

மெழுதருமறிவாய் விளங்குமென் றிசைத்தென் எழுபவந்துடைத்தெனை யளித்தாள்,
கெழுமணிமுத்தாநதிசெறிவிருத்தகிரியமர் பெரியநாயகியே.

சிவஞானவள்ளலார்
பதிபசுபாசவிளக்கம்.

இப்பியிற் பிராந்தியாலே யிரசிதந் தோன்றுமாபோல்
மெய்ப்படுமென்னிலிந்த வியன்சகமுதித்ததென்றே.

ஷை மூன்றாவது பாசசங்கை.

ஒருவேதம் பஞ்சபாசங்களும்
அநித்தியமென்று சொல்லிற்று,
பின்னொரு வேதம் கானற்சலம்போலத்
தோற்றரவு மாத்திரமேயென்று சொல்லிற்று,
பின்னொரு வேதம் ககனாரவிந்தம், வந்தியாபுத்திரன், சசவிஷாணம் போல
அநுபவத்திலே பஞ்சபாசமில்லையென்று சொல்லிற்று,
நாலாம்வேதம் மாயையேயில்லை, இருக்கிறதெல்லாம்
பிரமமேயென்று சொல்லிற்று.

குமாரதேவர் அத்துவிதவுண்மை (108)

பழுதையதனிற்றோன்றியிடும் பாம்பையுள்ளபடி நோக்கிற்
பழுதையாயே தோன்றியிடும் பாம்புமதுவாய்விடும் அஃதின்
பழுதிற் சிவத்திற்றோன்றியிடும் பன்மையுலகை நோக்கியிடின்
பழுதிற் சிவமேயாய்த்தோன்றும் பன்மையுலகு மதுவாய்ப்போம்.

மாயையெனு மிவ்வுரைக்கருத்தம் மதிக்கில் யாதொன்றில்லாததததுதுவே.

வீராகமம்.

சமயவாதங்கள் நீக்கித் தத்துவமித்தை யாக்கி.

அறிவானந்த சித்தியார்.

கானலைநீரென்றுகண்டு பருகிடக் காதலித்தே
போனவர்தாமய லென்றது கொண்டு பொருந்துவபோ
லானசகத்தி லடைந்தபொரு ளிவையான தெல்லாம். (11)

திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை.

கானலைநீ ரன்றென்று காட்டக்கண்டா னொருவன்
மானலநீ சென்று மயங்கல்போல் - நீநலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும் போரூரனே
மெய்யென வுண்ணைந்தேன் மிக.

பந்தஞாலம் பொய்யென்றிதன்மூலம் நீ பகரக்கண்டுப்படிறேன்மயங்கினேன்.

தாயுமானவர் பாடல்.

பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தி
யென் புந்திக்குள் இந்திரசாலம் சாதிக்குதே,
அண்டபகிரண்டமு மாயாவிகாரமேயம்மாயை யில்லாமையேயாம்,
இந்திரசாலங்கனவு கானனீரெனவுலக மெமக்குத்தோன்ற,
முற்றுமில்லா மாயையதனால்,
தேகமான பொயை,
ஐந்துபூதமு மொருகானனீரென,
அகிலம் மாயை கான்முயற்கொம்பே யென்கோ கானலம் புயலேயென்கோ வான்முகமுளரியென்கோ,
ஜகம் பொய்யெனத் தம்பட்டம் அடியே,
எனதென்பதும் பொய்யானெனல் பொய்எல்லாமிறந்தவிடங்காட்டும் நினதென்பதும் பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கும் நிலைக்கேநேசித்தேன்,
கடத்தை மண்ணெனல் உடைந்தபோதோ இந்தக்கருமச்சடத்தைப் பொய்யெனல் இறந்தபோதோ சொல்லத்தருமம்,
முற்றும் மாயமாய்,
பொய்யாருலகம்,
சகமனைத்தும் பொய்யெனவே,
அற்பமனமே யாகிலவாழ்வத்தனையும் சொப்பனங்கண்டாய்,
பொருந்து ஜகமனைத்தினையும் பொய் பொய்யென்று புகன்றபடி,
ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பி நம்பி நாளுமென்றன் காலத்தைப் போக்கி யென்னகண்டேன்,
பொய்யுலக வாழ்க்கை,
பொய்யெல்லாம் ஒன்றாய்ப்பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை மெய்யென்றால் மெய்யாய்விடுமோ,
உண்டு போலின்றாமுலகைத்திரமெனவுட்கொண்டு நான்பெற்றபலன்கூறாய்,
கானற்சலம் போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர,
பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே.

கோளரியார் பிரபஞ்சத்தைக் காட்சிப் பிரமாணம் என்கிறாரே. அது உண்மை தானாவென்று பார்ப்போம். பிரத்தியக்ஷத்தில் யதார்த்தம் சந்தேகம் விபரீதமென்று மூவகை முன்னரே கூறினாம். இம்மூன்றில் யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷந்தான்

அங்கீகரிக்கத்தக்கது. சந்தேக விபரீதங்கள் அங்கீகரிக்கத்தக்கனவன்று; அதிலும் விபரீதப்பிரத்தியக்ஷம் சுத்தமாய் அங்கீகரிக்கத்தக்கதேயல்ல. ஆயினும் யானைகள் போன்ற பரசமயங்களுக்கெல்லாம் சிங்கம் போன்ற இச்சித்தாந்தசைவர், உலகு, விபரீதப் பிரத்தியக்ஷமாகவாவது உளதெனக் காட்டுவாரானால் அவருக்கு வேதாந்த கோளரியென மற்றொரு பேரும் சிறப்பாக நாம் தருகின்றோம். திருட்டாந்தமாக ஒரு பொருளை அறியவேண்டுமாயின் அதற்குவேறாக நின்றே அறிகின்றோம். அதாவது அறியப்படும் பொருளுக்கும் அறிவானுக்கும் வேற்றுமை யிருக்கக் காண்கின்றோம். திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்கும் கண்ணால் அறியப்பட்ட பொருளுக்கும் வேற்றுமை யிருப்பதுபோல உலகுக்கும் உலகை அறிவானுக்கும் வேற்றுமை யிருத்தல் வேண்டும். காட்சிப் பிரமாணமாவது கண்ணுக்கும் கண்ணால் அறியப்பட்ட பொருளுக்கும் சம்பந்தம். அப்படியே உலகுக்கும் உலகை யறிகிற அறிவுக்கும் சம்பந்தம்.

(சம்பந்தோஹி சம்பந்திப்யாம் பின்ன:தத்விஷ்ட:
ஆச்ரயதயாவிசிஷ்ட புத்தி நியாமக:)

"சம்பந்த மென்பது சம்பந்திகளின் வேறாய் இருபொருள்களிலு முள்ளதாய் ஒன்றை யொன்று பற்றிய தென்னு முணர்ச்சியைத் தருவதாயது" என்பதே சம்பந்த இலக்கணமாம். கண்ணா லறியப் படுவது பற்றி யுலகைச் சத்தியமென்று சொல்லுகின்ற மென்னின், கண் உலகப்பொருளில் ஒரு பாகமாகலின் அது பொருந் தாது. திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்கும் பொருளுக்கும் பேதமிருப்பது போன்று, தாட்டாந்தத்தில் அறிவானுக்கும், கண் முதலிய பொருள்களெல்லாங் கொண்ட வுலகிற்கும் பேதமிருத்தல் வேண்டும். ஆத்துமா, கண்ணைத் துணையாகக்கொண்டு உலகைக்காண்கின்றதேயன்றி, கண், தானே யறியவில்லை யென்னின், ஆத்துமா, உலகப்பொருளான வுடலையும், அவ்வுடலின் ஒருகூறான கண்ணையும் அபின்ன மாய்க் கலந்து அறிகின்றது. அப்படியே திருட்டாந்தத்தில் கண்ணானது பொருள் களோடு அபின்னமாய்க் கலந்து அப்பொருள்களை யறிகின்றதா? இல்லையே. அப்படி யறிந்தாலல்லவா ஆத்துமா உலகையறிவது காட்சிப்பிரமாணமென்று சொல்லலாம்? ஆன்மா உலகை யறிவது பிரத்தியட்சமாயின், உலகப் பொருளான கண்ணுடன் அபின்னமாய்க் கலவாது அறிய வேண்டும். அப்படி யறிந்தால் தான் காட்சிப்பிரமாண மென்று சொல்லத்தகுதியாம். கண்ணுக்குத்தோற்றும் ஒரு அற்பப் பொருள், பூதக் கண்ணாடியினால் பார்க்கும் போது மகத்தாய்த் தோற்றுகின்றது. கண்ணுக்கு அற்பமாயேனுக் தோன்றாவிடத்து, அப்பொருளிருப்பதாய் ஒத்துக்கொள்வோமா? பிரத்தியட்சப் பொருளென்றுதான் கூறுவோமா? அப்படியே கண்ணின் துணையின்றி ஆத்துமா எவ்வகையாலேனும் ஒருவிதமாய் உலகை யறியுமாயின் அது கொண்டு; உலகு உள்ளதென்றும் அது காட்சிப் பிரமாண மென்றுங் கூறலாம்; அங்ஙன மில்லையே. திருட்டாந்தத்தில் கண் காண்பான்; கண்ணால் அறியப்பட்ட கடபடாதி கள் காணப்பட்ட பொருள்கள். கண்ணானது பிரத்தியேகமா யிருந்து, கண்ணுக்குப் பின்னமான கடபடாதிகளை யறிகின்றது. கண்ணானது கடபடாதிகளின் ஒரு பாகத் தோடு பிறிவற்று அபின்னமாய்க் கலந்து மற்றப் பாகங்களை யறிவதில்லை. அவ்வாறு காண்பான் ஆத்துமா; காணப்பட்ட பொருள் உலகு. கண்ணானது உலகின தோர் பாகம். ஆத்துமா தனியே வேறாயிருந்து உலகை யறியவில்லை. ஆத்துமா

அறிபொருளெனப்படும் வுலகத்தினோர் பாகமான கண்ணோடு அபின்னமாய்க் கலந்து, மற்றோர் பாகமான வுலகை யறிகின்றது. ஆதலால் உலகு காட்சிப்பிரமாண மென்று கூறுவது எட்ணையும் பொருந்தாது. நாம் பார்க்கப்படும் பொருளின் ஓர் பாகத்தோடு அபின்னமாய்க் கலந்து மற்றோர் பாகத்தை யறிவோமாயின் பொய்யும் மெய்யாகத் தோற்று மென்பதற்கு நாம் தினந்தோறும் அனுபவிக்கும் ஓர் திருட்டாந் தங் கூறுகின்றோம். பொய்யான கனாவுலகை அக்காலத்தில் உண்மைப் பொரு ளென்றே யறிகின்றோம். அதிலும் கண்ணினாலேயே அறிகின்றோம். அதை யுண்மை யென்று கொள்ளலாமா? கனாவுலகு பொய் யென்பதி லாக்ஷேப மில்லை. அந்த வுலகை அங்கு காண்கிற மனிதனும் அந்த வுலகப்பொருளில் ஓர்பாகம். அந்தப் பாகத்திலோர்பாகம் ஷை மனிதனது கண். காண்கின்ற (கனாவுலகமனிதனது) அந்தக் கண்ணும் காணப்பட்ட அவ்வுலகமும் ஒரே பொருள். கண்ணானது உலகை யறிகின்ற தென்பது ஒரு பொருளின் ஓர் பாகம் மற்றோர்பாகத்தை யறிகின்றதா யாகின்றது. அப்படியே இச்சாக்கிர வுலகைக் கண்ணறி கின்றதென்பதில் கண்ணுக்கு இவ்வுலகு காட்சிப்பிரமாணமா யிருக்கின்றது. கண்ணோ வுலகின் ஓர்கூறு. ஓர்கூறு மற்றோர் கூற்றை யறிகின்ற தென்பதே காட்சிப்பிரமாணமாயிருக்கின்றமையின் இது காட்பிரமாணமாகாது, திருட்டாந்தத்தில், கண, கடபடாதிகளை யறிவது காட்சிப் பிரமாணம். இதில் கண் ஒருபொருள்; கண்ணால் அறியப்பட்டகடம் ஒருபொருள். கண்ணினது ஓர்க.று கடமல்ல; கடத்தினதோர் கூறுங் கண்ணல்ல. இரண்டும் வேறுவேறு பிரத்தியேக பின்னப்பொருள்கள். இப்படியிருப்பதுதான் காட்சிப் பிரமாணம். இவ்வாறு தாட்டாந்தத்தில் உலகும் கண்ணுமாகா. திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்குக் கடம் எப்படி விஷயமோ, அப்படியே தாட்டாந்தத்தில் காண்பானுக்கு உலகு விஷயமாம். திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்குக் கடம் எப்படிப் பின்னமோ அப்படியே தாட்டாந்தத்தில் காண்பானுக்கு உலகு பின்னமாதல் வேண்டும். கண்ணால் உலகு அறியப்படும் போது கண்ணும் உலகும் ஒருபொருள், கண்ணால் கடத்தை யறியும் போது கண்ணுங்கடமும் பின்னப்பொருள்கள். கண்ணால் உலகை யறியும் போது. உலகமென்னுஞ் சொல்லில் கண் அடங்கிவிட்டமையால் இரண்டு மொன்று தான். கண்ணும் கடமும் அவ்வாறு ஒன்றில் ஒன்று அடங்கவுமாட்டாது; இரண்டும் ஒரு பொருளுமல்ல. ஆதலால் உலகு காட்சிப்பிரமாண மென்றல் சற்றும் பொருந்தாமை காண்க.

கோளரியார் கூறும் இன்னொரு விந்தையும் அதன் மறுப்பும் வருமாறு: "மாயை அநிருவசனீயமாயின், அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் சூனியமாதல் வேண்டு மாதலா லென்பது" ஆம். காரணத்தின் தன்மை காரியத்திலிருக்கலாமேயன்றி மாறானதன்மை யிருப்பது நியதமன்றே. பொன்னாலான பூடணம் பொன் மயமாமே யன்றி வெள்ளி மயமாயிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ விருத்தமன்றோ? மரத்தாலாய யானை வாகனம் மரமயமாயிருக்குமே யன்றி இரும்புமயமாயும் வெள்ளிமயமாயும் பொன்மயமாயு மிருத்தல் கூடாதே. அங்ஙனமே அநிர்வசனமான மாயாகாரியப் பிரபஞ்சம் அநிர்வசனீய மாகலாமே யன்றிச் சூனியமாதல் வேண்டுமென்ப தெங்ஙனமாகும்? காரணம் சூனியமாயின் காரியமும் சூனியமாம். காரணம் அநிருவசனீயமாயின் காரியம் சூனியமாமா? காரண வியற்கைக்கு மாறாகக் காரிய மெங்கிருந்து வரும்? கோளரிக்குப் பயந்து இனியியற்கைப் பிரமாணத்துக்கு மாறுண் டாம் போலும்! அநிருவசனீயத்திற்கும் சூனியத்திற்குமுள்ள வித்தியாசமிவ்வகைப்

பட்டதென இக்கோளரிக்குக் கிஞ்சித்துந் தெரியாது. பாவம் என் செய்யும் கோளரி! அதற்குத் தெரிந்ததை வஞ்சகமின்றிச் சொல்லிவிட்டது. எப்படி யிருந்தாலும் கோளரி கோளரி தானே! தெரியாத கோளரிக்கு அதன் பொருளை விளக்கிக் காட்டுவாம். கோளரியே! சூனியமென்பது இன்மையையே வடிவமாகப்பெற்றது. அதற்குவமானம் வான் மலர், மலடிமகனாம். அநிருவசனீய மென்பது சத்துமல்லாமல் அசத்து மல்லாமல் சதசத்துமல்லாமல் இன்னதன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாத இலக்கணத் தைப் பெற்றது. அது ஒரு சத்துப் பொருளிடத்து உண்மை போல் மற்றொரு பொருள் காணப்படுவது. அதற்குவமானம் கயிற்றரவு, கானனீர், கனாவுலகு முதலனவாம். இந்தப் பேதந்தெரியாது "எல்லசெட்டிலக்க ஏகலக்க" என்பதாய்க் குழப்பிவிடுவது தகுதியன்று.

இத்துடனே இக்கோளரியார்வாய்மூடவில்லை. இன்னுங்கொஞ்சம் மேலே போகின்றார். அதையும் பார்ப்போம். "அசத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற்குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு இல்லை யென்பதொக்கும்" என்று கூறி, அதற்குமேல் "சதசத்தா யவுயிரருளுணர்வுக்கு ஞேயமாதற்குரிய சிற்குணமும் மற்றதற்கின்றாமாயின், அப்பெற்றித்தாயதொரு பொருளுண்டென் றறிந்தது தான் எவ்வளவை பற்றியோ? அளவைகளால் ஓராற்றானும் அங்ஙனம் அறியப்படாதது சூனியமாவதன்றிச் சத்தான பிரமப் பொருளாவ தெங்ஙனம்" என்கிறார். இதிலுள்ள ஆபாசங்கள் மிக அதிகம். வேதாந்திகள், ஜீவனை அசத்தென்று சொல்வதாகச் சொல்லுகிறார். தம்பக்ஷத்திலோ சதசத்தென்று வைத்துச் சொல்லுகின்றார். அசத்துக்கும் சதசத்துக் கும் வித்தியாசம் எவ்விதமாய்த் தீர்மானித்தாரோ அறியேம். சத்தென்றால் உள்ளது; அசத்தென்றால் இல்லது; சதசத்தென்றால் உள்ளது இல்லாதாம். ஜீவன் உள்ளதாக வாவ திருக்கவேண்டும்; இல்லதாகவாவ திருக்கவேண்டும். உள்ளதும் இல்லதுமாய் ஒரு பொருள் எப்படி யிருக்கும்? உள்ளதும் இல்லதுமாய் ஒருபொரு ளிருக்கின்ற தென்ப தெங்ஙன மிருக்கின்ற தென்னின் இருளும் ஒளியுமாய்ச் சூரியனிருக்கின் றானென்று சொல்வது போலிருக்கின்றது. இருக்கின்றானா? இல்லையா? என்று கேட்கும் கேள்விக்கு இரண்டில் ஒன்று சொல்வதை விட்டு இரண்டையுஞ்சேர்த்து, இருக்கிறான் இல்லையென்று சொன்னால் ஒப்புவரோ? ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான இருவித தருமங்கள் ஒரு பொருளினிடத்தில் இருத்தல் கூடுமா? ஆனால் இவர் ஜீவனைச் சதசத்தென்று சொல்வது உண்மைதான். அதற்குப்பொருள் யாதெனின் அசத்தே. யாங்ஙன மென்னின் கானனீர் முன்பு சத் (உள்ளது) தாயிருந் தது; பிறகு சோதனையில் அசத் (இல்லது) தாய்ப்போய் விட்டது. சோதனைக்குமுன் சத்தாயும் பின்பு அசத்தாயும் போயினமையின், சத்து, அசத்து ஆகிய இருவித சொல்லையும் கானனீர் எற்கின்றது. அதுபற்றிக் கானனீரைச் சதசத்தென்று கூறுவது தகுதியாகும். கானனீர் முன்பு சத்தாய்க் காணப்பட்டுப் பின்பு அசத்தாய்ப் போய் அது காரணமாகச் சதசத்தென்று பேர்பெற்றாலும், கானனீர் உண்மையில் அசத்தேயா மென்பதற்கு ஆக்ஷேபமுண்டு கொலோ! எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாமென் றுறுதிமொழி கூறலாம். அங்ஙனமாக வேதாந்திகள் உயிரை அசத்தென்று கூறுவதாகவும் தாம் சதசத்தென்று கூறுவதாகவும் அதில்வித்தியாசம் ஏதோ பலமாயிருப்பதாகவும் காட்டவந்தது தெரியாமையாம். வேதாந்திகள் உயிரான ஜீவனை ஒரு அவசரத்தில் சத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் சதசத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் அசத்தாகவுஞ் சொல்லி, இவைகளை யெல்லாம் பூர்வபக்ஷப் படுத்தி,

முடிவில் சதசத் விலக்ஷணமான அநிருவசனீய மென்று சொல்லுகின்றார்கள். சத்து சொன்னால் சத்தானசிவம் நீக்கமின்றிப் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பதால் ஜீவனிருக்க விடமில்லா மற்போம்; அசத்தென்று சொல்லின் மலடிமகனைப்போல் முற்றுமில்லா மற் போகவேண்டும். ஜீவனிருந்து சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துப் பிறந்திறக்கக் காண்கின்றோம். ஆதலால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லப் படாது. சதசத்தென்னின் ஷை இருவித குற்றங்களும் வந்து பொருந்தும். சத்து, அசத்து, சதசத்தாகிய மூன்றுக்கும் குற்றம் நேர்கின்றமையால் சதசத் விலக்ஷணமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கே ஓர்பரியாய நாமமாக அநிர்வசனம் எனச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்தச் சூட்சுமத்தை யறியாமல் வேதாந்திகள் உயிரையசத்தென்றுரைப்பதாய்க் கூறுவது வேதாந்த வாசனை யில்லாமையைத் தெரிவிக்கிறது. வேதாந்திகள் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லி த்தள்ளுவதைச் சித்தாந்தமாய் வைத்துக்கொண்டதோடு தமது குற்றத்தைச் சொல் லாமல் மறைத்து, வேதாந்திகளுடைய சித்தாந்த மல்லாததைச் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லி அதை மாத்திரங் குற்றங்கூறிப்பேசுதல் கோளரிக்கழகாமா? சதசத்தென்பதற்குச் சத்தென்று பொருள் கொள்ளுகின்றா மென்னின் உயிர் சத்தென்று பகரும் பக்ஷத்தில் சிவனுக்கு நிறைவில்லாமை யென்னும் குற்றம் வருவதால் அது பொருந்தா தென்பதாம். இதைப்பற்றி முன்பும வரைந்திருக்கின் றனம். ஆண்டும் கண்டு தெளிந்திடுக. அவ்வாக்கியத்தி லின்னொரு தோஷமுமுளது. ‘அசத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற்குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு இல்லை யென்பதொக்கும்' என்பதனால் "சத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற்குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு உண்டென்பதொக்கும்" என்றாகின்றது. ஞேயமாவது காணப்படும் பொருள். பிரமப் பொருளான சிவனைக் காணப்படும் பொருளாக்குகிறார். இது வெகு சூட்சுமபுத்தி! எது காணப்படும் பொருளோ அது ஜடப்பொருளாமே யன்றி யோர் போதும் சித்துப்பொரு ளாகாதென்பது திண்ணம். இது சுருதியுக்தி அனுபவ சம்மதம். இங்ஙனமாகச் சிவனைக் காணப்படு பொருள் ளாக்கி ஜடமாக்கப் பார்க்கின்றனரே! இதற்கியாம் யாது செய்வேம்! திருட்டாந்தமாகத்தினந்தோறும் நம்மால் அறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் ஜடமாயிருக்கின்றனவேயன்றிச் சித்துப்பொருளாயிருக்கின்ற னவா? யாரேனும் எக்காலத்தேனும் எத்கேசத்தேனும் அறிவைக்கண்டதாகக் கதை யிலாயினுங் கேட்டேன் கேட்டேனு மிருக்கின்றனரா? ஒரு அறிவு இன்னொரு அறிவை யறிய மாட்டா தென்பது எல்லோருக்கும் அனுபவமா யிருக்க, இந்தக் கோளரி மாத்திரம் அறிந்தது போலப் பகடித்தனம் புரிவதென்னேயோ! இது கோளரியா யிருப்பதால் இதற்கு மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுண்டுபோலும்! சத்தறிவுக்கு ஞேய மாதற்குரிய தருமம் சிவனுக்கிருப்பதாகக் குறிப்பாய்க் கூறிவிட்டு, உடனே அதற்கு முரணாக, ‘சதசத்தாய வுயிரருளுணர்வுக்கு, ஞேயமாதற்குரிய சிற்குணமும் அதற்கின்றாமாயின்' என்கிறாரே. உயிர் சதசத்தாய் போது அதனது அறிவுஞ் சதசத்துத்தானே. சத்தறிவும் அசத்தறிவுமான வுயிரினது அறிவு உண்மையில் சத்தா? அசத்தா? சத்தானால் அசத்தாகாது; அசத்தானால் சத்தாகாது. எது சதசத்தோ அது அசத்தேயாமென முன்பு கூறியதுபோல, எது சதசத்தறிவோ அது அசத்தறிவேயாமென்று சொல்லவேண்டுவது நியாயம். அசத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற்குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு இல்லையென்று சொல்லியகோளரியார், தாமாவது உயிருக்குச் சத்தறிவு சொல்லுகின்றனரோ என நோக்கின், இல்லை! இல்லை!! அசத்தறி வென்றே சொல்லுகின்றார். இந்த அநியாயத்தை யாரிடத்தில் சொல்லி முறையிடுகின்றது! கோளரியார், உயிருக்குச்

சதசத்து இலக்கணஞ் சொல்லுகின்றார். அது அசத்தாகவே முடிகின்றது. வேதாந்திகளோ சதசத்விலக்ஷண அநிருவசனீய மென்கிறார்கள். இவ்விரண்டினது வித்தியாசத்தை யிதை வாசிக்கும் புத்திமான்கள் அறியாமற்போகார். அசத்தறிவிற்கு ஞேயமாகாத பிரமம் சதசத்தறிவிற்கு மாத்திரம் ஞேயமாமா? சதசத்தும் அசத்திலடங்காமல் நிற்குமோ? அசத்தறிவுக்கானாலும் சரி, சதசத்தறிவுக்கானாலுஞ்சரி, சத்தறிவுக்கானாலுஞ்சரி,, ஞேயமாகும் பொருளெல்லாம் சடமாயிருக்க வேண்டும். காணும் அறிவு சத்தாயிருந்து விட்டால் ஞேயம் கண்டப்பொருளாய் விடும். இவ்வளவு பெருங்குற்றம் வருவதை யறியாமல் வாய்புளித்ததோ, மாங்காய் புளித்ததோ என முன் பின் யோசனை யில்லாமல் வாயில் வந்தபடி சொல்லிவிட்டு, ஜணப்பன் விட்டுக் கோழித் தானே விலங்கில் மாட்டிக்கொள்வது போல விலங்கில் மாட்டிக் கொள்ளுகின்றார். திருட்டாந்தத்தில் கடம் சத்து; மலடி புத்திரன் அசத்து; கானனீர் சதசத்து. கடமுள்ளதாதலால் சத்து; மலடி புத்திர னில்லாதவனானமையால் அசத்து; கானனீர் முன்பு உள்ளதாயிருந்தமையால் சத்தும் சோதனையில் இல்லாமற் போதலால் அசத்துமாம். ஆதலால் கானனீர் சதசத்தாம். இப்படியிருந்தாலும் சத்து அசத்து என இரண்டாய்ப்பிரிக்கும் போது சதசத்தைச்சத்தில் அடக்கலாமா? அசத்திலடக்கலாமா? கானனீரைச் சத்திலடக்கிச் சொல்லலாமா? அசத்திலடக்சிச் சொல்லலாமா? அசத்தில் அடக்கியே சொல்லவேண்டும். அப்படியே சதசத்து இலக்கணஞ் சொல்வதற்கியைந்தவுயிரைச்சத்திலடக்கிச் சத்தெனச் சொல்லலாமா? அசத்திலடக்கி அசத்தெனச் சொல்லலாமா? அசத்திலடக்கி அசத்தெனச் சொல்வது தான் நியாயம். உயிர் அசத்தாகிறபோது அதனறிவும் அசத்தாகத் தானே யாகவேண்டும். அசத்தறிவுக்குப் பிரமம் ஞேயமா? எது ஞேயப்பொருளோ அது அசத்தாயும் ஜடமாயுமிருக்குமென்பது நிச்சயம். தாமே யுயிருக்கு அசத்து இலக்கணஞ் சொல்லிவிட்டு, அவ்வாறு சொல்லாப் பிறரை அவ்வாறு கூறுவதாகச் சொல்வது துரபிமானமன்றி வேறு யாதுரைப்போம்!

முடிவில் அசத்தறிவாகும் சதசத்தாயவுயிர், அருளுணர்வு பெறுவதாகச் சொல்லுகிறார். அசத்தாக முடியும் உயிர், சிவனுடை அருள் ஞானத்தைப் பெறுவதெங்ஙனமாகும்? அசத்தாக முடியும் உயிர், அசத்தறிவைத் தானே பெற்றிருக்க வேண்டும். அசத்தறிவுக்குச் சத்தான சிவஞானம் எப்படியுண்டாகும்? அசத்துச் சத்தான பிறகன்றோ சத்தான சிவஞானத்தைப் பெறவேண்டும்? அசத்துச் சத்தாமா? சத்து அசத்தாமா? கயிற்றரவு உண்மையான அரவாமா? உண்மையான அரவு கயிற்றரவாமா? ஆதலால் தீர்மானத்தில் அசத்தாகும் சதசத்தாய வுயிர், சத்தாகிய சிவ அருளுணர்வைப் பெறுமென்பது சொல்லளவே யன்றிப் பொருளளவல்ல.

"சிவத்தை நோக்க அசத்தும் உலக ஜடப்பொருளை நோக்கச் சத்துமாதலால் உயிரைச் சதசத்தென்று சொல்லுகின்றாம்" என்னின் பரமார்த்தமான சிவ சந்நிதானத்தில் உயிர் அசத்தான போது அதாவது இல்லாதபோது சிவ சந்நிதானத்தில் பத்தனாயிருப்பதும் சிவஞானத்தைப் பெறுவதும் மோக்ஷம் அடைவதுமெங்ஙன மாகும்? உலகை அநிருவசனமென்று எந்த மதத்தவரும் ஒப்பவில்லையென்று கூறுமிவர், உயிரைச்சதசத்தென்றுமாத்திரம் எந்தமதத்தவரேனுமொப்பினதாகக் காட்டுவாரா? இவர் மதப்படி உலகம் சூனியமும், உயிர்கள் விவகாரத்தில் சத்தும் உண்மை திருஷ்டியாகிய சிவதிருஷ்டியில் அசத்துமாதலால் உண்மையில்

எல்லாத் திருசியங்களும் சூனியமாகின்றன. அத்துவிதிகள் மதத்தில் எல்லாம் அநிர்வசனீயமாம்; சூனியமல்ல. இப்படியிருக்க அத்துவிதிகளை மறுக்கப்புகுவ தென்னேயோ! இவர் மதத்துக்கும் விரோதமாக வுயிர் உலகங்களைச் சத்தியமெனத் தாபிக்க எழுதுவது வீண்செயலாம். உலகைமாத்திரம் சத்தெனச் சொல்வாரேல் சிவனைநோக்கச் சேதனமானவுயிரே அசத்தானபோது ஜடவுலகுமாத்திரம் சாத்தா வதெங்ஙனமாகும்? இனி உலகு அசத்தாகவும் உயிர் சதசத்தாகவும் சிவம் சத்தாகவும் கூறும் சிவாகமங்களும், சிவத்தைத் தவிர மற்றப்பொருள்கள் விவகாரத் தில் சத்தாய்ப் பரமார்த்தத்தில் அசத்தாய்ச் சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்றே போதிக்க எழுந்தனவென்றறிக. ஒரு கடத்தில் செம்மை கருமையான இருகுணங்கள் இருப்பது போல் ஒரு உயிர்க்குச் சத்துத்தன்மையும் அசத்துத் தன்மையும் பொருந்து மென்று கூறின், கடம் அவயவமுள்ளதாதலின் ஒரு அவயவத்தில் ஒரு குணமும் மற்றொரு அவயவத்தில் மற்றொரு குணமும் இருக்கலாம். அவ்வாறு உயிர்க்கு அவயவமின்மையின் அதில் எதிர்மறைக்குணங்க ளிருத்தல் அமையாது

கோளரியார் சத்தறிவென்றும் அசத்தறிவென்றும் சதசத்தறி வென்றும் அறிவை மூன்றாகப் பிரிக்கின்றார். சிவ அறிவு சத்தறி வென இவர் சம்மதிப்பார். ஜீவனை அசத்தறிவென வேதாந்திகள் கூறுவதாயும், இவர் மதத்தில் ஜீவன் சதசத்தறிவெனச் சொல்வதாயும் வரைகின்றார். இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் பேசுவோம், கண்ணால் அசேதன உலகை யறியும்போது கண் சித்தும், உலகு ஜடமுமாம் மனம் வேறுவிஷயத்தை நாடிடுங்கால் கணணிருந்தும் காண்டலில் லை. காண்டலில்லாமையால் கண் அப்போது ஜடமாகின்றது. அசேதன வுலகை நோக்கக் கண்சித்தாயினும் மனத்தைநோக்கஜடமாகின்றது. ஒரு சமயத்தில் சித்தாயும் ஒரு சமயத்தில் ஜடமாயு மிருப்பதால் கண் ஜடசித்தென்றே கூறத் தகுதியாம். உலகுமாத்திரம் எப்போதும் ஜடந்தான். கண்ணைப்போலச் சித்ஜடமா காது. கண்ணைநோக்க மனம் சித்தாயினும் உயிரை நோக்க ஜடமாம். ஆதலால் மனமும் சித்ஜடமாம். மனத்தை நோக்கச் சித்தாயினும் சிவத்தை நோக்க ஜீவன் ஜடமாம். ஆதலால் ஜீவன்ஜடசித்தென்று சொல்லப்படுகின்றது. இதுபற்றியே ஜீவனைச் சிதாபாசனென்று வேதமுதலியகலைகள் கூறுகின்றன. சிதாபாசனென்பத ற்குப் பொருள் சித்துப்போலி, அல்லது போலி சித்தாம். கீழேயிருக்கப்பட்டவற்றை நோக்க மேலே யிருப்பவை சித்தாயினும் மொத்தத்தில் சிவத்தை நோக்க யாவும் ஜடந்தான். அங்ஙனமே மலடி புத்திரன், ஆகாயப்பூ இவைகளை நோக்கச் சேதனா சேதனங்கள் சத்தாயினும் சிவத்தை நோக்க அசத்தாம். எது அசத்தோ அது ஜடமுமாகும். சிவம் என்றும் சத்து; ஆதலால் அது என்றும் சித்தாம். என்றும் சத்தும் என்றும் சித்துமான சிவம நீக்கமின்றி யெங்கும் பூரணமாயிருத்தலாலும் மற்றொரு பொருளிருக்கவிடங்கொடாமையாலும் இருக்கமுடியாமையாலும் வேறு பொருள் சத்தாகவும் சித்தாகவு மிருக்குமென்று சொல்வது பதார்த்தசோதனை செய்தறியாத குற்றமாம். எது ஒருசமயம் சத்துச்சித்தாகவும் பிறிதொரு சமயம் அசத்து ஜடமாகவு மிருக்கின்றதோ அதைத்தான் வேதாந்திகளான அத்துவிதிகள் அநிர்வசனீயமென்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தின் முடிவும் ஆகமத்தின் முடிவும் இது தான்.

'அப்பெற்றித்தாய தொருபொருள் (சிவன்) உண்டென்றறிந்தது தான் எவ்வள வை பற்றியோ?' எனக் கேட்டகேள்வியு மாபாசக் கேள்வியெனக் காட்டுவாம்.

இதற்குப்பதில் அநுமான அளவையானும் ஆகம அளவையானு மென்கின்றோம். அளவையென்பது ஒருவாறேயன்றி முற்றுமல்ல. பிரமாணாதீதப்பொருளைப் பிரமாணப்படுத்திச்சொல்வது சிவத்தினிலக்கணம் அறியாதகுற்றமாம். சிவம் அளக் கற்பாலதென்னின் எது அளவையான் அளக்கற்பாலதோ, அது அசத்தாயும் சடமாயும் போம்; அன்றி அறிபடுபொருள்களும் அங்ஙனமாம். கோளரியார் சிவனை ஞேயமாதற் குரியதென்கிறார். எது ஞேயப்பொருளோ அதுவும் அசத்தும் ஜடமுமாம்; அன்றிக் காண்பானும் காட்சியும் காணப்பட்ட பொருளும் அசத்தும் ஜடமுமென்று நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இது நமது அனுபவமுமாம். அதுபற்றியே சிவஞான போதம் உணருரு அசத்தென்றும், யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிராகலின் சத்தே யறியாது அசத்திலதறியாதென்றும் கூறுகின்றது. சொப்பனவுலகு எப்படி மனத்தினிட த்துத் தோன்றி விளங்கிலய மாகின்றதோ, அப்படியே இச்சாக்கிரவுலகும் சிவத்தினின்றும் தோன்றி யிருந்து லயமாகின்றதென் றனுமானிக்கலாம். சிவனைப் போல் விசாரிக்கிறவனும் அவ்வளவு சத்தாயிருக்க வேண்டுமென்கிற அவசிய மில்லை. சொப்பனவுலகத்தில் காண்பானும் காட்சியும் காணும்பொருளுமான வுலகு எப்படிக் கற்பனையோ, அப்படியே இவ்வுலகும் சிவத்தின்கண் கற்பனையாம். உண்மையான மனத்தில் சொப்பனவுலகு கற்பனையாவது போல இவ்வுலகும் ஒரு உண்மைப் பொருளில் கற்பனையாம். அந்த உண்மைப்பொருள் தான் சிவம் அல்லது பிரமமாம். அப்படி அளக்கிறவனும் சத்தாயிருக்க வேண்டுமென்பதிவர் கருத்து. அங்ஙனமாயின் அளக்கிறசேதனனும் அளக்கப்படும் பொருளான சிவனும் அசத்தாய்ப்போம். “அளவைகளால் ஓராற்றானும் அங்ஙனம் அறியப்படாதது சூனியமாவ தன்றிச் சத்தான பிரமப்பொருளாவ தெங்ஙனம்?" என்கிறார். அளவைகளான் அறியப்படாதது சூனியமென்கிற இவர், அறியப்படும் பொருளைச் சத்தென்று சாதிப்பாரா? அப்பிரமப்பொருள் அளவைகளால் அறியப்பட்ட பொருளுமல்ல; அளக்கப்படும் பொருளுமல்ல. அளக்கும் அல்லது அறியும் பொருள் அவ்வளவு தூரம் செல்லவுமாட்டாது. சொப்பன வுலகிலுள்ள மனிதர்களால் அதற்குக் காரணமான மனத்தை அச் சொப்பன வுலகினின்றே அளக்கமுடியுமா? அறியமுடியுமா? அவ்வ ளவு தூரமெட்டுமா? அச்சொப்பனாவத்தையில் சொப்பன மனிதர்கள்: ஆகாயமலர், கயிற்றரவு, கானனீர் இவைகளை விடச் சத்தும் சித்துமானாலும் காரணமான மனத்தைநோக்க அசத்தும் ஜடமுமாம். அப்படிப்பட்ட சதசத்தும் ஜடசித்துமான சொப்பன மனிதர்கள், தமக்குக் காரணமான சத்தும் சித்துமான மனத்தை யளக்கவும் அறியவும் எட்டவும் முடியாமைபோல, சதசத்தும் ஜடசித்துமான இச்சாக்கிரவுலக மனிதர்களால், காரணமான பிரமத்தையளக்கவும், அறியவும், எட்டவும் முடியாவென்பதாம். அதனால் சொப்பனவுலகிற்குக் காரணமான மனம் சூனியமா காது. அதுபோலச் சாக்கிர வுலகிற்குக் காரணமான சிவம் சூனியமாகாது, சொப்பன வுலக காரண மனம் சூனியமானால் சாக்கிரவுலக காரண சிவம் சூனியமாகும். அளக்கற்பாலவையும் அளக்கும் பொருளும் அளக்கும் தொழிலுமான திரிபுடிகளும், ஞாதுரு ஞானஞேயங்களும் அசத்தும் சதசத்துமான பொருள்களிலேயேயன்றி முற்றும் சத்துப்பொருளான சிவத்தினிடத்தி லல்ல. உலகில் அளக்கிற பொருளும் அளக்கப்படு பொருளுமான இரண்டு பொருள்களும் அசத்தாயும் கண்டமாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால் அளக்கச் சாத்தியப்படுகின்றது. சிவம் அங்ஙனங் கண்டப் பொருளன்றே. நீக்கமின்றி நிறைந்திருக்கும் பொருளாயிற்றே. ஒருவன், மற்றொரு பொருளை அளக்கும்போது அளப்பானுக்கு அளக்கப்படுபொருள் பேதமாயிருக்

கின்றது. ஆதலால் அளத்தல் கூடும். அப்படியே சிவத்தை யளக்கப் புறப்படின், ஜீவனைவிடப் பேதமா யிருத்தல்வேண்டும். அப்போது சிவத்துக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லப்படாது; அபரிபூரணமே சொல்லவேண்டும்.

"இன்னும் அதனை அறிதற்கென வேதாகமங்களை நிறுத்தியதும் சாதகங்க ளை வகுத்ததும் வீண்செயலாம்" என்றுங் கூறுகின்றார். பிரமம் அறியும் பொருள ன்று; அறியாப்பொருளுமன்று. அறியும் பொருளானால் அசத்தாய்ப் போம்; அறிபடாப் பொருளானால் சூனியமாய்ப்போம். ஆதலாலிரண்டுமன்று; அதுவாகவே யாதல் வேண்டும். அறிப்படுபொருள், அறிபடாப்பொருள்களான இரண்டுக்கும் அதீதமான நிஷ்களப்பொருள் சிவம். இவர் கூறுகிறபடி அளக்கற் பொருளென்பது முண்மைதான். ஆனால் அது நிஷ்கள சிவமாகாது; சகள சிவமாம். முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து ஞாதுரு, ஞான, ஞேயங்களற்று விளங்கும் அந்த நிஷ்களப்பொருள், அறிபடு பொருளென்றும் அளக்கப்படுபொருளென்றும் சொல்வது கூடாது. அப்படிச் சொல் லின் சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகமங்கட்கு விரோதமாம். ஜீவனுக்கு ஜீவத்துவங்கெட்டுச் சிவமாய் விளங்குதற்கே வேதாகமங்களை நிறுத்தியதும் சாதகங்களை வகுத்ததுமாம்; விண் செயலன்று. வேதாகமங்களினுண்மைப் பொருளை யறியாமல் விபரிதப்பட்டுப் பேசுவதே வீண்செயல். முத்திநிலையை யுலகநிலையைப் போல பேசுதலே இவரதுவாதம். இவரது முத்தி நிலைமை வேதாந்திகட்குப் பந்த நிலைமையாம்.

சிவன் அளவைகளுக் கெட்டப்படானென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன: -

யசுர்வேதத்தில் கைவலியோபநிஷத்.

சிந்திக்கக்கூடாதவராயும் காணக்கூடாதவராயும்... இருக்கிற பரமேசுவரரை.

என்னைப் (பூரணமாக) அறிகிறவரில்லை.

சுக்கிலயசுர் வேதத்தில் நிராலம்போபநிஷத்.

சுத்தம், சிவம், சாந்தம், நிர்க்குணம் இந்தச்சப்தங்களால் சொல்லத்தக்கதாயும், வாக்குக் கெட்டாததாயும் இருக்கிற சைதனியமே பிரமம்.

ருக்வேதத்தில் ஆத்மபோ தோபநிஷத்.

நான் ஊகத்தினால் அறியப்படத் தக்கவனல்ல.

அதர்வண வேதத்தில் நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத் 8-வது உபதேசம்.

இந்திரியங்களால் அறியக்கூடியதல்ல; ஊகத்தினாலறியக்கூடியதுமல்ல; கருமேந்திரியங்களால் கிரகிக்கக்கூடியதுமல்ல; நிரூபித்துக் காட்டத்தகுந்ததுமல்ல;

நினைப்புக்கெட்டினதுமல்ல; இணையிட்டுக்காட்டத் தக்கது மல்ல. சுவானுபவத்தினா லேயே அறியத்தக்கது...... இப்படிப்பட்டதைத் துரியமென்று எண்ணுகிறார்கள்.

முண்டகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம் 7-வது வாக்கியம்.

அது (ப்ரம்மம்) பெரிதாயும் திவ்யமாயும் மனத்தினாலும் எட்டி முடியாத ரூபத்தை யுடையதாயும்.

ஷை ஷை 8-வது வாக்கியம்.

(ப்ரம்மம்) கண்களாலாவது வாக்கினாலாவது மற்ற இந்திரியங்களினாலாவது கர்ம்மத்தினாலாவது கிரகிக்கப்படமாட்டாது.

பிரதம முண்டகம்
1-அது அத்தியாயம் 6-வாக்கியம்.

அது (ப்ரம்மம்) அதிருசியம்; கிரகிக்கக்கூடாதது.

சூதசங்கிதை முத்தியுறு முபாயமுரைத்த அத்தியாயம்.

வேதமுடியி னடிப்பவனீ வேதமளத்தற் கரியவனீ. (35)

ஷை மோசகனை யுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதியாயனாதியா யாதியந்த மில்லாதாயளவைக்கெட்டா
நீதியாய்ப் பரப்பிரமமாய்த் துரியாதீதத்து நிலையாநிற்கும். (20)

ஷை ஞானயாக வைபவ முரைத்த அத்தியாயம்.

கறையறுசிற் சொரூபமாகிய பரமான்மா மேற்கரை பிரமாணங்களுக்குக் கோசரமதான, வறைவிடங்களுக்கு வேறாகி யிருக்கையினாலவைகளா ஒற்றுணரப் பட்டதன்று. (21)

ஷை சிவத்தல முரைத்த அத்தியாயம்

சத்தமாருருவாய்ச் சத்தத்துட் பொருளாய்த்தகு சுயம்பிரகாசமாய்ச்சீர், ஒத்தநற் பிரத்தியக்கமுனளவை யுள்ளவைந்தினுக் ககோசரமாய். (7)

ஷை வேதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

காரணங்கடந்த வள்ளல் கறைமிடற் றிறைவன்சந்த
வாரணமுடிக்குமெட்டா வொருவனே. (21)

பிரமகீதை
கடவல்லி சுவேதாகவதர வுபநிடதங்களின் அர்த்தமுரைக்கும் அத்தியாயம்.

யாவர்க்குந் தெரிவருஞ்சிவன். (16)

ஷை கேனோபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

வாக்குமனமுங் கண்ணுமற்றுள இந்தியங்களுமே
நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா. (6)

பிரகதாரணியவுபநிடதத்தில்
மைத்திரேயப்பிராமணார்த்தழரைக்கும் அத்தியாயம்

ஒழிவிலாப்பரமயோகியானுபவ முள்ளவாறுரைத்திட வெனக்கோர்
வழிபெறேனெடுமான்மகேசன்மாமுனிவர் வானவருரைத்திடமாட்டார்
விழிமிகுஞ்சிவனால்விஞ்சையாஞ்சிவையால் விளம்பவும்படாததுவிளம்பு
மொழியெலாம்வந்துமோனபாவத்தே முடியுமந்நிலமதேமுடிவு.

கூர்மபுராணம் விசுவருப அத்தியாயம்.

யாருமறியாத ஞானவுருவாய். (19)

இதுவன்று நின்ற திதுவன்றுநின்றதென வோதலன்றி மறையும்,
இது வென்றுரைக்கமுடியாது நின்றவெரிதும்மு வெய்யமழுவோய். (26)

இலிங்க புராணம்
மாயனு மயனுந்துதித்த அத்தியாயம்.

பண்டைமறையுங்காணாத பதுமமலர்மெல்லடி. (2)

உள்ளும் புறம்புமுணர்வரிய துரியாதீதமாய் நின்றதோன்றால். (5)

ஷை மாயனுமயனும் வரம்பெற்ற அத்தியாயம்.

பழைய மறை நான்கு முணர்தற்கெட்டா துயிர்க்குயிராய்,
நின்றமுதல்வன். (4)

ஷை நான்முகனு மாயனுந் துதித்த அத்தியாயம்.

நினைவினுக்கெட்டா தொன்றாய். (2)

ஷ மாயவனுந்திக்கமலத்தில் நான்முகன் றோன்றிய அத்தியாயம்.

பழந்தனிமறையுங் காண்பதற்கரிய பரஞ்சுடராகி. (12)

ஷ கலியுகத்தியற்கை யுரைத்த அத்தியாயம்

பழமறையுங் காணாதபரமன். (1)

ஷ திரிபுரமெரித்த அத்தியாயம்.

மறையின்முடி மீதிருந்து மந்த மறையினா லென்றுமறியாத் தனிமுதலாய். (17)

காசிகாண்டம்.

எழுதருமறைகட்கெய்தா தெங்குமாய் நின்றாய் போற்றி
மொழியுடன் மனதுக்கெட்டா முழுப்பரம் பொருளே போற்றி.

விஷ்ணுபுராணம் 6-ம் அமிசம் யோகமார்க்கவுபதேசம்.

ஜாதிமுதலான சகலபேதங்களுமில்லதாய் வாக்குக்கெட்டாததாய்க் குறைவு முதலான விகாரங்களின்றி யென்று மொருப்படிப்பட்டதாய்ச் சுயம்பிரகாசமாயுள்ள ஞான ஸ்வரூபமானவஸ்து; அது பிரமமென்கிற பேருள்ளது.

வாயுசங்கிதை
இருடிகள் பிரமலோகமடைந்த அத்தியாயம்.

நான்மறை யின்னுமுணர்கலான்யாவனவிற்றிடற் கரியவன் யாவன் மோன மா யுறையுமுனிவரராலு முற்றுான் கறிகலான்யாவன். (5)

திருவிளையாடற்புராணம் மண் சுமந்த படலம்

மறைகளாலளவை தன்னால் தேவரால் மனத்தால் வாக்கால் அறிவருஞ் சோதி யெங்கோன். (105)

பாகவதம்.

புனிதமற்றுன்னையல்லாப் பொருள்பரப் பிரமமல்ல
வென்வெடுத் துரைப்பதல்லா லீறொடு தோற்றமின்றித்
தனிமுதலாகிநின்ற சச்சிதானந்த மூர்த்தி
நினைவரும் சுடரேநின்ற நிகழ்த்துமா றறிகிலேமால்.

மகா இதிகாகமாகிய சிவரகசியத்தில் ரிபு கீதை 18-அத்தியாயம்.

வர்க்குமுதற் கெட்டாவப்பரம் (14)

ஷை 19-அத்தியாயம்.

சுருதியுமேகடந்த பரப்பிரமம். (17)

ஷை 27 - ம் அத்தியாயம்.

சுருதிமுதற்கேகோசரமாம் சொரூபமே. (8)

மனது முதற் கெட்டாத வத்துவாகி (9)

பகவத்கீதைசாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

புலன்கள் பதினாலும் அறியா அறிவை. (27)

ஷை அக்ஷரயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

யார்க்கும் நினைத்தற் கரியானை. (8)

ஷை மாயாவிகார அத்தியாயம்.

காலத்தாலும் பொருளிடத்தங் கணித்தற்கரிதாகிய என்னை. (11)

ஷை பத்தியோக அத்தியாயம்.

தூயநான்மறைக்குமெட்டாப் பொருளையே தொடர்கிற்பாரோ. (1)

பெரியபுராணம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

அருமறை முறையிட்டின்னும் அறிவதற்கரியான். (16)

நக்கீரர் கோபப்பிரசாதம்.

வாக்குமனமுமிறந்த மறையனை, இனையதன்மையனென் றறிவரியவன்.

திருக்கோவையார்.

அளவியை யார்க்குமறிவரியோன். (10)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவீழிமிழலை.

காணுமாற்றிய பெருமானாகி. (5)

ஷை திருப்பல்லவனீச்சரம்.

எங்குமாயிருப்பார் இவர்தன்மை யறிவாரார். (7)

ஷை திருக்கொடுங்குன்றம்

மறையுமவை யுடையானென நெடியானெனவிவர்கள்
இறையும்மறிவொண்ணாதவன் மேய வெழில் நகரே. (9)

ஷை திருநரையூர்ச்சித்தீச்சரம்.

தம்பெருமை யளத்தற்கரியான். (5)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவினாத்திருத்தாண்டகம்.

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன்
இறைவனென்றெழுதிக் காட்டொணாதே.

ஷை தனித் திருத் தாண்டகம்.

நால்வேதத் தப்பால்நின்ற, சொற்பதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்துநின்ற சொலற் கரிய சூழலாய்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திரு எதிர்கொள்பாடி.

சுருதியார்க்கும் சொல்லவொண்ணாச்சோதி. (10)

ஷை திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை

காண்பரிதாயபிரான் (1)

ஷை திருநனிபள்ளி.

மனத்தாலும் நினைப்பரியான். (3)

திருவாசகம்.

சொற்பதங்கடந்த தொல்லோன் காண்க.

சித்தமுஞ்செல்லாச் சேட்சியன் காண்க.

நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன் காண்க.

ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத்
துற்றவர்வருந்த வுறைப்பவர்க்கொளித்தும்
மறைத்திறம்நோக்கி வருந்தினர்க்கொளித்தும்
இத்தந்திரத்திற் காண்டுமென்றிருந்தோர்க்
கத்தந்திரத்தினவ்வயினொளித்தும்.
உருமூன்றுமாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே.
உரையுணர்விறந்து நின்றுணர்வதோருணர்வே.

யாருன்னை யறியகிற்பாரே.
சொல் அதற்குரிய ஆதியே.
மனவாசகங் கடந்தான்.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

மறைகளுந்தேட வரியரே. (3)

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

மறைகளுமமரர் கூட்டமுமாட்டாதயன் திருமாலொடுமயங்கி
முறைமுறைமுறையிட்டோர் வரியாயை. (11)

திருமந்திரம்.

வேதாகமத்தால் விளங்கும் பொருளல்ல.

ஷ நவகுண்டம்.

அந்தமில்லானை அளப்பவர்தாமில்லை. (17)

ஷ ஆதாரம் ஆதேயம்.

வாயுமனமுங் கடந்த மனோன்மனி
ஆயுமறிவுங் கடந்தவரனுக்கு. (24)

ஷ ஆதித்த நிலை அண்டாதித்தன்.

யாருக்குங்காண வொண்ணாதவரும் பொருள். (8)

திருவாய்மொழி முதற்பத்து முதற்பதிகம்.

மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையலன். (2)

உதெனநினைவரியவன் (3)

நினைவரியவர். (6)

ஷெ 9-வது பதிகம்.

சிந்தைக்குங் கோசரமல்லன். (6)

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக் கதனுணேர்மையதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவர்க்குணரலாகா துணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமா யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று
நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்ததே.

பிரபுலிங்கலீலை.

பரசிவம்பிரமமென்னப்பட்டொருதிரிபுமின்றி
உரைமனமிறந்துநின் ற வொருசிவலிங்கம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

நானற்றபோதத்தே நானானமுத்தியை
நானெங்ஙனஞ்சொல்வதுந்தீபற
நான் மறைக்கெட்டாதென்றுந்தீபற (66)

பட்டணத்தார் திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை.

ஆரண நான்கிற்கும் அப்பாலவன். (3)

ஷெ திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை.

ஆரணந்தொடராப்பூரணபுராண. (4)

சுருதியுந்தொடராச் சுருதிநாயக. (7)

கைவல்லியம் சந்தேகந் தெளிதற்படலம்.

ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரமமென்றும் இதயத்தா லுணர்வாயென்றும்

சோகமாமனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமாமிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்திடீரே. (6)

மற்றைமுப் பிரமாணத்தால் வத்துநிர்ணயங் கூடாதே
உற்றதோர் விடயம்பூத முபயமன் றாதலாலே
குற்றமாங்குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கை யாலே
இற்றதுவாக்குக் கெட்டாதென்பது மறிவாய் நீயே. (7)

வாக்கியந்தனக் கெட்டாது வத்துவென் றுரைத்தவேதம்
வாக்கிய விருத்தியா லவ்வத்துவைக் காட்டிற்றன்றோ
வாக்கியங்களிலே மானமாவதே தென்பாயாகில்
வாக்கிய மிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாது கேளாய். (8)

தன்பாதியல்லாப் பேர் கடமையல்ல னல்லனென்றாள்
அன்பனைக்கேட்ட நேரமவள் வெட்கி மௌனமானாள்
என்பது போல நீக்கி தன்றி தன் றெனச்சேடித்த
பின்பரப் பிரமந்தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். (9)

சிவாகமார்த்த தரிசனம்.

பன்னுமெந்நூல்களாலும் பகருமெவ்வளவையாலு
மன்னுமிப்பொருளதென்கை வாசகஞானமாகு
முன்னுமவ்வுணர் விறந்தவுலப்பில் பேரின்ப வெள்ளந்
தன்னனுபோகத் தான் றனிற் காண்பதொன்றே.

மெய்ம்மொழிச்சரிதை.

மறைநான்கினுக்குமெட்டாத, வெந்தையெனவே சோகஞ்செய்திருத்தல் இறை பூசனையாமே.

மெய்ம்மொழி.

அளவைக்கெட்டா விராமயன் மாயாதீதனென்றுகொள் சிவமதன்றே

ஞானாமிர்தம்.

காட்சி முதலிய அளவையு மளவறச்சேட்ப வகன்றனனச் சிவனென

அனுபூதிநிலையம்.

மறைகளீறு வாசாமகோசரமென.

சிவஞானவள்ளலார் பசுபதிபாசவிளக்கத்தில்
பதிவிளக்கம்.

சொல்லாலுமனதாலுந் தொடராத சூக்குமம். (2)

அறிவானந்தசித்தியார்.

மனவாக்குக்காயம் வகுத்தலின்றி. (300)

வாக்குமனத்துக்குமெட்டாத வின்பவடிவிறுதி. (315)

தோன்றி.

போக்கற்றதுவரவற்றது புரையற்றதுவரையற்றது
வாக்கற்றதுமனமற்றது வடிவற்றதுபடியற்றது
நோக்கற்றதுநுணுக்கப்படு பொருள் மற்றொரு பொருளின்
றாக்கற்றது தனையற்றது எது மெய்ப்பொருளது தற்பரம்.

நடராசநிலயம்.

சுருதிபுராண மிருதிதொல்லாகமம் சூழலெல்லாம்
கருதியுன் மேனியைக் கண்டறியாது.

தாயுமானார்.

விண்ணவர்மாமுனிவர் சித்தராதியானோர் தெரிவரிய பூரணமாய்.
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்.
அளவைக்கெட்டாத் தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்.
அருமறையின்னமுங் காணாதரற்ற.
சொல்லாலும்பொருளாலும் அளவையாலும் தொடர
வொண்ணா அருணெறியை.
அத்துவித அனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னம் இன்ன
அறியேமென்னும், நித்தியத்தை.

சுருதியே சிவாகமங்களே யுங்களாற்சொல்லு
மொருதனிப்பொருளளவை யீதென்னவாயுண்டோ
பொருத்திரைக் கடலுள் மணலெண்ணினும் புகலக்
கருதெவெட்டிடா திறைபொருளளவையார் காண்பார்.

முத்தியில் ஜீவனிறந்து பிரமம் அல்லது சிவமொன்றே விளங்கு மென்பத ற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு: -

கைவலியோப நிஷத்.

சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கிற பரப்ரம்மம் எதுவோ அது; நீயே அது...... சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான்.

அமிர்தபிந்தூப நிஷத்.

அந்த ப்ரம்மமே நானென்றறிந்தால் ப்ரம்மமே யாகிறான் நிச்சயம்.

மைத்திரே யோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதிலிருக்கிற ஜீவனா னவன் சிவனே. அஞ்ஞானமான நிர்ம்மாலியத்தைத்தள்ளி (ஸோமம்) "அவன் நான்" என்கிற பாவனையினாலே பூஜிக்க வேண்டியது.

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

நித்தியனாயும் சுத்தனாயும் சதாசிவனாயுமிருக்கிறேன்.... அவன் நானாக இருக்கிறேன்...... பரமாத்துமாவாயுஞ் சிவனாயுமிருக்கிறேன்..... நாச மற்ற பிரமமாயி ருக்கிறேன்.

ஸ்கந்தோப நிஷத்.

அவனே ப்ரம்மம்; அந்தப்ரம்மம் நான் தான். சமுசயமில்லை. ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன். அந்தஜீவன் சிவனேதான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது. உமியற்றதானால் அரிசியாயிருக்கிறது. அப்படித்தான் ஜீவனுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கருமம் நாசமானால் எப்போதும் (மங்கள சொரூபியாகிய) சிவனாயிருக்கிறான். (கரும) பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனா யிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவனாயிருக்கிறான். அவன் (அந்தச்சிவன்) "நானே" யென்கிற பாவனையுடன் பூசிக்கவேண்டியது. அபேதமாய்ப் பார்க்கிறதே ஞானம்.

ஆத்ம போதோப நிஷத்.

நான் ப்ரம்மத்தைலிட வேறல்லாத வுத்தமன்.

பைங்களோப நிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

நானே ப்ரம்மம் என்றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாகிற தில்லை.

சூதசங்கீதை கால அளவை யுரைத்த அத்தியாயம்.

மன்னிய ஆன்மாக்களெங்குஞ் சிவசொரூப மென்றே மதித்திடார் மாயை யான் மறைப்புண்டு நானீ, யென்னமிகு பேதமே குறித்துழல்வர். (15)

ஷை சமாதிவிதி யுரைத்த அத்தியாயம்.

மேவருமறைகளத்து விதமென விளம்புமச்சொற்
றாவரும்பொருள்வே றன்மைதானென வுரைப்பரற்றாற்
சீவர்கள்பலருந்தானாய் நிற்பனந்தேவதேவன்
பாவனை துவிதங்கொள்ளிற் பவமொழியா துநாளும் (3)

ஷை முத்திநிலை யுரைத்த அத்தியாயம்.

இத்தகுமுத்திவேறு யாம்வே றென்றெண்ணங் கொள்ளேல்
உத்தமமறைய பேத முணர்த்திடு மஃதேயுண்மை. (31)

ஷை பஞ்சாக்கர மந்திர முரைத்த அத்தியாயம்.

மாயையாற்பேத நடையராகி, யியங்குறு சீவர்கள் சிவனோடபேத பாவனை செய்வதென்பர் தக்கோர். (9)

ஷை வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலினாற்சத்திய அத்துவித பரமாகிய ஆரணத்தினுக்குங்
காதலில்கற்பித துவித பரமான மறையினுக்குங் காணுங்காலை
ஓதுபிரதீதியினால் விரோதமே யுளதாகத் தோன்றினாலும்
மேதகுபரமார்த்தத் தவிரோதமென்றுணர்வீர்மேன்மைமிக்கீர். (5).

அவ்வேதம், துவிதத்தை அனுவாதமுன்செய் தத்துவிதமே சொல்லு மீற்றில். (7)

கூர்மபுராணம்

இந்திரத்துய்ம்மன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

சீவான்மாவினைப் பரமான்மாத்தன்னொடும் பிறிதறவொடுக்கி. (42)

வேறின்றி, யழுங்கலில் சிவமாந்தன்னுருத்தானாயமர்ந்துயரின்பமுற்றதுவே. (47)

ஷை சாங்கிய யோக முரைத்த அத்தியாயம்.

பிரமம் யானேயென மறைவிளம்புமன்றே. (21)

வாயுசங்கிதை
ஞான நிலைமை யுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆன்மாவை, முறையிலந்த மாயைதான் மூடுமலமாயை கெட,
வுறைவது வே சிவமென்ன வுரைப்பராலென வுரைத்தான். (10)

மலமாயும் வீந்ததற்பின், ஓவலில் அப்புருடனே சிவனென்ன வுறைவன் (18)

ஷை பரசிவப்பிரபாவ முரைத்த அத்தியாயம்.

சிவனை, மருளின்றாகியே யுணரின் மன்னு பசுத்வமொடு பாசம்
ஒருவமழுவாளேந்து சிவனுருவாய்ப் பொருந்துமென்றுரைத்தான். (15)

பிரமகீதை
கைவல்லிய உபநிடதார்த்தம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

அந்தப்பிரமமே அவன்றான் அறியாமையினால் அப்பரனைப்
பந்தப்படுமோர் சீவனெனப்பார்ப்பார் பவத்தேபதைக்கின்றார். (11)

ஷை கடவல்லி சுவேதாசுவர வுபநிடதங்களின் அர்த்தமுரைக்கும் அத்தியாயம்.

உண்பவன் சீவன் ஊட்டுவான் சிவன் இவர் தமக்கிங்
காயபோதந்தானுபாதியால் வந்ததல்ல தபேதமேயாகும். (1)

ஷை சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தினாறாமத்தியாயத்தின் அர்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

நீ யென்கின்ற வார்த்தைக்குப்பொருளாயென்றுநிற்பதுவே
நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று நாடுவது
நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடிநிற்பதுவே
நீ யென்கின்ற வாசகத்தினிற்கும் பொருளு நிலைபெறவே. (53)

அது நீயெனும் வாய்மொழியா மதனாலறியும்படி சொன்னதிவ்வாரணமே. (57)

ஷை முண்டகோப உபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

இந்தவுடம்புறை சீவப்ரங்களெனப்படும் அன்னமிரண்
டந்த விரண்டிலுமொன்று வினைப்பயனங்கு நுகர்ந்திடுமாம்
தொந்தமறும்பர மொன்றுமுணாது சொலப்படு பேதமில்வான்
வந்த கடத்திலகப்படு பேத மெனப்படு மாயையினால். (25)

தற்பரனுருவஞ் சித்தே தற்பரனிடையேயக்
கற்பித சீவன் தானு மதானக்காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றேவேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
அற்பமும் வேறாகாது சித்தாகாரத்தாலே. (26)

பரசீவர் பின்னபெனிற் போதத்தொரு பேதம் பிறவாதே. (27)

மறையாலு மிருதிசொலும் வழியாலும் வருவதல
இறையார் தமருளில் வருவது ஏகமெனுமுணர்வு. (28)

சீவனும் பரமுஞ் சின்மயமாகு மாதலாலொப்பெனச் செப்பல்
மேவியொன்றாகி விடுதலே யன்றி வேறுவேறாகுமோ வீடு. (31)

சீவன் தன்னுருவான சிவத்தை. (34)

ஈஸ்வரகீதை சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

இந்தஞானத்தை யெய்திய இன்பத்தால்
அந்தமில் பிரமத்துருவாயினோர். (3)

ஷை தத்துவ தரிசன அத்தியாயம்.

பரமவொளியாம் பரம்பரனை, ஞானந்தன்னால் வேற்றவே நானென்றறி ந்தநல்லோன். (11)

சூதகீதை பரம விஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னும் அவித்தையாற் பசுபேதமும் மொய்வலிய மாயையாற், பன்னு பரதத்துவ பேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டது. (6)

ஷை ஆன்ம அநான்ம விவேக முரைத்த அத்தியாயம்.

அக்குருகடாட்சமும் சிவப்பிரசாதத்தாலே யமையமேவு
நக்கசத்துச்சீவன் முதலானதெல்லாம் சிவமென்னுஞானந்தானே
தக்கசிவப்பிரசாதமாகுமந்த ஞானமுள்ள தலைமையோனே
மிக்கசிவஞானியாவானென்று நான் மறையும் விள்ளுமாலோ. (23)

ரிபுகீதை 1-ம் அத்தியாயம்.

சத்தியமாம் அச்சிவமே நாமேயென்றும் சலனமிலா அகண்டசிவஞானம் பெற்று, மித்தையதாம் பவபந்தமனைத்து நீக்கி மெய்யுணர்வாநந்த பரசிவமே யாவர். (83)

ஷை 15-அத்தியாயம்.

ஆன்மாவே துரிய பரசொரூப மாகும். (30)

ஷை 17-ம் அத்தியாயம்.

அதுநானென்னும் பின்னமிலாப் போதத்தாற் பிரமமாவாய். (21)

ஷை 18-ம் அத்தியாயம்.

சகசீவபரங்க ளெல்லாம் பிரமரூபம். (43)

ஷை 21-ம் அத்தியாயம்.

நித்தமுமே யகண்டபர சிவன் நானென்றே நினைப்பதுவாம் சிவபத்தி சின்மய மாம் பரமசிவந் தானேயாகி. (47)

பாரதம் பகவற்கீதை 6-வது யோக அத்தியாயம்.

யாதொன்றிந்தப் புலனறியா வளவிலின்பமாயிருக்கும்
யாதொன்றினைச்சென்றடைந்தோர்கள்பின்னையதனிலிரண்டாகார். (16)

ஷை 18-வது சஞ்சேபஅத்தியாயம்

சாந்திபெறவே யோரிடத்தும், பின்னமடையா தொன்றாகிநின்ற பொருளின் பேருருவாம். (45)

பாரதம் உத்தரகீதை 2-வது அத்தியாயம்.

அம்ஸோகமென்கிற அஜபாமந்திர சொரூபத்திலே, "நானே அவன்," "அவனே நான்" என்று அன்னியோன்னியக் கூட்டுறவு சொல்லுகின்றமையால் அச்சித்த விருத்தி நிரோதமான யோகத்தினாலே இகமுத்திரார்த்த பல போகவிரத்தனான யோகீசுவரனுடைய பரவனாத்தியானமே பிரமமென்று சொல்லப்படும். (3)

நானே பிரமமென்று ஏகாக்கிரமனதுடனேகூடி எவன் க்ஷணமாத்திரமானாலும் தியானம் பண்ணிவருகிறானோ அவன் சகல பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுக் கிருதார்த்தனாவான். (31)

எவனானாலென்ன? வேதசாஸ்திரங்கள் நன்றாய்ப் படித்திருந்தும் நானே பிரமமென்று அறியாதேபோனால் அவனுக்குப் படித்தபிரயாசைமாத்திரமே பலன். (41)

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

ஆரூடஞானி அணிமாதியோக சித்தியை யபேக்ஷியாமல் பிரமமாகவே யிருப்பன். (10)

தானே பிரம்ம சொரூபமாய். (11)

நானே பிரமமென்றெப்போது எவனறிகிறானோ. (12)

ஆரியப்புலவர்
பாகவதம் 3-வது கந்தம்
கபிலா தத்துவ முரைத்த அத்தியாயம்.

ஆவிவேறெனப் பேதமடைந்திடும்
தேவர் மாதவர் தேர்சனகாதியர்
பூவினானொடும் போயடைந்தன்னவன்
மேவுஞான்றிவண் மீட்டுமுதிப்பரால். (54)

காதல்விட்டுக் கருதியபேதமாம்
ஏதநீங்கினர் எய்துவர் முத்தியின்
பேதமாகுமுபாசனை பெற்றிடின்
வேதனாயினும் மீளவும் தோற்றுமால். (55)

மோகநீங்கி முயல்வுறின்மாதவம்
ஆகமொன்றுதலின்றிய பேதமாய்
மாகநாடர்வழுத்தவருசித்தோ
டேகமாகியியைகுதி நீயென்றான். (56)

ஷை 12-ம் கந்தம் பரீக்ஷித்து வீடுபெற்ற அத்தியாயம்.

கடத்துறைவானுமக் கடமுடைக்கின்வான்
இடத்தொடு மொன்றுபட்டிருக்குமாறுபோல்
சடத்துறையுயிரு மச்சடந்தணக்கினீங்
கடக்கரும்பரத்தி னொன்றாகிவைகுமே.

திருவிளையாடற்புராணம் நாரைக்கு முத்திகொடுத்தபடலம்.

சித்தமாசுகழீ இச்சிவமாயினார். (6)

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலமிசம் பிரகலாதர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது.

நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.

ஞானவாசிட்டம் ஞானவின்மகன்கதை.

அயனொடுமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனு மிந்திரனுமருக்கன்றானும்
வியனிலுபசாந்தராம் வேலையினிலுபா தியெலாம் விட்டு நீங்கிப்
பயனில் சகமென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம் பரமரூபம்
துயர்விகற்ப மிலாவடிவாய் எங்கும் நிறை சிவமாகி யொன்றாய் நிற்கும். (44)

ஷை கற்கடிகதை.

பிரமத்தொளிதானே முடிவில் பரமாகியசீவன். (2)

ஷை நிருவாணப்பிரகரணம்.

மனமாநினைவே சங்கற்பம் மனத்தினினை வற்றதுசிவமே. (57)

ஷை உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஏகமாய் வடிவின்றிப் பிறப்பிறப்பிலாப்பிரம மிலங்கு நொய்தாய். (71)

ஷை சிகித்துவசன் கதை.

தேற்றுகின்ற விவ்வகையாலறிந்தே நன்றாய்ச்சிவமானேன்
வேறொன்றுந் தெரியக்காணேன். (151)

ஞானவாசிட்டம் பிரகலாதன்கதை.

நானே நீயாய் நீ நானாய் ஞானவடிவாய் முடிவின்றித்
தானேயாகியண்டத்தின் றலையாய்ப் பரமதத்துவமாங், கோனே (38)

ஷை சனகராசன்கதை.

பிரமம் நாமதுவேயென்றெண்ணி. (2)

சிவஞானபோதம்.

அவனே தானேயாகியவந்நெறி
யேகனாகி யிறைபணிநிற்க
மலமாயை தன்னோடு வல்வினையின்றே.

தேவிகாலோத்தரம்.

இப்படியே பாவித்துச் சலியாதான் யாவனவன்
அப்பிரம மாதலாலமுதமா மழகியாய். (47)

அறிவாகிச்சுத்தனா யறிவானாய்வேறாகிக்
குறியாது கொளல் வீடு கூடாது கூறுங்கால்
அறிவார்தாமிலராகிச் சோகாதியடையானாய்ப்
பிறியாத பரப்பிரமமென நிற்பான் பெண்ணணங்கே. (40)

தேவாரம்.

பாஞ்சபூதிகத்துண்ணின்றபண்பனை
ஆய்ந்துஆய்ந்துஅறிவாலறிந்தபின்
தேய்ந்துதேய்ந்துசிவமல்லதில்லையென்
றோய்ந்துபோன தென்னுள்ளமுமெள்ளவே.

திருவாசகம்.

சிவமேபெறுந்திருவெய்திற்றிலேன்.
பேசினேனோர் பேதமின்மை..
நாமொழிந்துசிவமானவாபாடி.
வான்கெட்டுமாருதமாய்ந்தழனீர்மண்கெடினும்
தான்கெட்டலின்றிச்சலிப்பறியாத்தன்மையனுக்
கூன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவாபாடித்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.
பேதமில்லதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே.
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி.
பேதங்கெடுத்தருள்செய்பெருமை
யறியவல்லார் எம்பெருமானாவாரே.
உயிருண்கின்றஎம்மானே.
சித்தமலமறுவித்துச்சிவமாக்கி.

திருமந்திரம் கடுஞ்சுத்தசைவம்.

நானென்றுந் தானென்று நாடி நான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகில்லேனே. (4)

ஷை சம்பிரதாயம்.

நானென நீயென வேறில்லை. (11)

அவனும் அவனும் அவனையறியார்
அவனையறியில் அறிவானுமில்லை
அவனும் அவனும் அவனையறியில்
அவனும் அவனும் அவனிவனாமே. (12)

ஷை உடலிற்பஞ்சபேதம்.

தானவனாகிய தற்பரம். (13)

ஷை பராவத்தை.

இவனும் அவன் வடிவாமே. (9)

ஷை நின்மலாவத்தை.

தானே சிவமான தன்மைதலைப்பட (11)

தன்னையறிவதறிவாம௰தன்றிப்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே. (15)

தானவனாகும் சமாதிகை கூடினால். (16)
தானவனாகிய ஞானத்தலைவனை. (21)

ஷை முப்பதம்.

தொம்பதம் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரஞ் சிவனாய் நிற்கும். (5)

ஷை முச்சூனியம் தொந்தத்தசி.

சீவன் பரசிவனாமே. (6)

ஷை தத்துவமசிவாக்கியம்.

ஆகிய அச்சோயந் தேவதத்தன்னிடத்
தாகியவிட்டு விடாத இலக்கணைத்
தாருபசாந்தமே தொந்தத்தசியென்ப. (3)

தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லுமசிபத
நம்பிய முத்துரியத்துமேனாடவே
யும்பத முப்பதமாகு முயிர்பரன்
செம்பொருளான சிவமெனலாமே. (6)

ஷை மகாவாக்கியம்.

நீயதுவானாயென நின்ற பேருரை
யாயது நானானேனென்னச் சமைந்தறச்

சேயசிவமாக்குஞ் சீர்நந்திபேரருள்
ஆய துவாயனந்தா னந்தியாகுமே. (1)

ஷை ஞானகுருதரிசனம்.

திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே. (4)

ஷை ஞானோதயம்.

நானென்றுந்தானென்று நாடினேனாடலு
நானென்றுந் தானென்றிரண்டில்லை. (8)

ஷை சிவதெரிசனம்.

சிந்தையதென்னச் சிவனென்னவேறில்லை. (1)
(சிந்தையென்பது ஆத்துமா)

ஷை சிவருப தெரிசனம்.

உணர்வுமவனே யுயிருமவனே. (2)

ஷை அணைந்தோர்தன்மை.

சித்தஞ்சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்த சிவமாவர் தோயார்மலபந்தம். (30)

ஷை தோத்திரம்.

சிவன்றான் பலபல சீவனுமாகி
நவின்றானுலகுறு நம்பனுமாமே. (30)

திருமந்திரம்.

தன்னையறியாதுடலை முன்றானென்றான்
தன்னை முன்கண்டான் றுரியன்றனைக்கண்டான்
றுன்னு துரியமுமீசனோடொன்றாக்கால்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந்தானே.

ஆகம வாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவா
சிவஜ்ஜீவோ ஜீவோசிவ சற்ஜீவோ கேவலசிவா.
ஜீவோசிவோ சிவோஜீவா சற்ஜீவோ கேவலசிவா.

திஷ்டே பூர்வம் ஆத்மா ஏகமேவா.
சரீர பின்னம் பரமாத்மனேகம்.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.
பிரத்யேகாத்ம சிவோகம்.

கந்தரலங்காரம்.

வரையற்றவுணர்சிரமற்றுவாரிதிவற்றச்செற்ற
புரையற்றவேலவன்போதித்தவாபஞ்சபூதமுமற்
றுரையற்றுணர்வற்றுடலற்றுயிரற்றுபாயமற்றுக்
கரையற்றிருளற்றெனதற்றிருக்குமக்காட்சியதே.

கந்தரனுபூதி.

ஆனாவமுதே யயில்வேலரசே
ஞானாகரனே நவிலத்தகுமோ
யானாகிய என்னை விழுங்கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின்றது தற்பாமே.

வானோபுனல் பார்கனன் மாருதமோ
ஞானோதயமோ நவினாமறையோ
யானோமனமோ எனையாண்டவிடந்
தானோபொருளாவது சண்முகனே.

சௌந்தரி அலகரி.

தாமாகநினைவோர் தவமிருகத்தனமிறுதி
மாமோகப்புன் முறுவல் மனங்கவரக்கடைவிழியால்.

சிவவாக்கியர்பாடல்.

உருக்கலந்துநின்றபோது நீயும் நானும் ஒன்றலோ.

என்னகத்துளென்னையன்றி யாதுமொன்றுமில்லையே.

அவனும் நானும் மெய்ம்முயங்கி அனுபவிக்குமளவிலே
அவனுமில்லை நானுமில்லை யாருமில்லையானதே.

பிரபுலிங்க லீலை.

பூத நீயலை பொறிகளு மலையலை புந்தி
ஏது நீயலை யிவற்றினை மயங்கி யானென்னும்

போதநீயலை யென் றிவை யனைத்தும் போக்கிச்
சோதியாகிய பிர்மமே நீயெனச்சொல்லி.

ஞேயஞான ஞா துரு வெனுமிவை பலநிற்கு
மாயின் வேற்று முத்தியன்று அது சகமாமென்
றேயுமாறிது அதுவெனுஞ் கட்டலாவியல்பை
மாயைமாறிய தேவிபாலருளினன் வள்ளல்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பதிபசுபாச விளக்கத்தில் பதிவிளக்கம்.

செம்புயிராகுமந்தச் செம்பினிற் களிம்புபாசம்
செம்பினிற் களிம்பு போனால் செம்பொனாமாறுபோல
நம்பனார் ஞானத்தாலே நானெனுமலம்போம்போனால்
நம்பனாராவனென்று நான்மறைசொல்லுமன்றே. (12)

ஷை அதிவன்னாச்சிரமியிலக்கணம்.

பாம்பிதென்றுணர்ந்தபோது பழுதையேயில்லைவெய்ய
பாம்பிதன்றென வுணர்ந்தால் பழுதையே யானாற்போலச்
சோம்புறு குறும்பியென்னிற் றுகளுறு சீவனாகும்
சோம்புறாக்குறும்பி யென்னிற்றுகளறு பிரமமாவான். (9)

ஷை மகாவாக்கிய விலக்கணம்.

என்று மிருந்தபடியிருக்கு மியல்பேயென்னு மொருவேதம்
ஒன்றேயொழிய விரண்டாம்வத்தில்லை யென்னுமொருவேதம்
வென்றிப்பரமும் நீயும் வேறில்லை யென்னுமொரு வேதம்.
துன்றுமதுவே நீயானாயென்றே சொல்லு மொருவேதம். (12)

ஷை பாசமோசனவியல் (குறள்)

சீவனத்தாற் சீவனெனல் சீவமிறந்தாலிந்தச்
சீவனே யந்தச்சிவம். (62)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர்
நானே பிரமமென நாடு. (64)

உள்ளமசையாதுயர் துருவன் போனிற்கில்
வள்ள லுருவானாய் மதி. (69)

ஷை தசகாரிய வுபதேசம் சிவபோகம்.

நானே சிவன் சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்
தானாகி நின்ற நிலைதானன்றோ. (25)

ஷை ஞானவிளக்கம்.

சுத்தசிவம் நீயென்று சொல்லினான். (6)

ஷை அத்துவிதக்கலிவெண்பா.

ஈசன்வேறியான் வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரெனக்கண்டு நினையென்றான். (22)

ஷை கர்நாமிர்தம்.

சைவசித்தாந்த மெல்லாம் தானவனாகிநிற்றல்
மையறுவேத சித்தமற்றது நானேயென்னல்
உய்வகைக்கிரண்டு மொன்றென்றோதி யென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்த சற்குரவனீயே திருப்புலி வனத்துளானே. (63)

ஷை சிந்தனை வெண்பா.

அதுவே நீயாமென்றரு மறைகள் சொல்லும்
எதிர்சிவனே நீயானாயென்னு - முது சைவம்.
வேறோவேறன்றோ சொல்வேதியனே விண்விசும்பும்
வேறோவேறன்றோ விளம்பு. (30)

ஷை பழமொழியுபதேசம்.

முப்பாழும் பாழென்றறைந்தார் திருமூலர்
அப்பாழும் பாழென்றறைந்தார் சடகோபர். (36)

ஷை நிராமய அந்தாதி.

மெய்யைப்பொய்யென்றான் வெளியைநல்லவீடென்றான்
சைவத்துரைகாழிச் சம்பந்தன் - ஐயமற
நின்போதம்போமிடத்தே நீயேசிவமென்றான்
என்போதத்துள்ளேயிருந்து. (1)

உற்றுணரினீயே யுயர்பிரமமென்பதுவும்
மற்ற சிவன்றானாய் வகுப்பதுவும் - முற்றும்

இறந்தவிடத்திரண்டுமேகமேயென்றான்
சிறந்த சீகாழிவருவ தே. (7)

அஞ்ஞான நிவர்த்தி.

ஊனிறந்துயிரிறந் துணர்விறந்துளவிறந்து
தானுயர்பரமிறந்து தருமன முதலிறந்து
வான்முதல் முழுதிறந்து வளரொளியாகிநின்ற
தானிறந்திருந்த வின்பந்தனை யுரைசெய்யலாமே.

குமாரதேவர் விருத்தாம்பிகைதுதி.

விரிவுறுமுருவ நாமமதகற்றின் விடயங்கள் விளங்குறாவதனான்
மருவுறு பொறிபோம் பொறியறக்கரணமாய்ர் திடுங் கரணமாய்தலினால்
புருடன் முன்னேழுஞ் சுத்தமோரைந்தும் போமிதாற்சச்சிதானந்தம்
கிரியையற்றிலங்குமென்றனள் விருத்தகிரியமர்பெரியநாயகியே.

குமாரதேவர் சாஸ்திரம் அத்துலிதவுண்மை.

தன்னைச்சீவனெனத் திரிவாய்த்தானின்றுணர்தலஞ்ஞானம்
தன்னைப்பிரமமெனத் துணிவாய்த்தானின்றுணர்தலே ஞானம். (78)

ஷை பிரமானுபவ அகவல்.

நானாரெனவே ஞானநற்குருவை
வினவிடிலித்தகை விளங்கிய பிரமம்
நீயேயென்று நிச்சயமாக
தத்துவ மசிகொடு சாற்றினனன்றே.

சிவநெறிப்பிரகாசம்.

ஞானமுடன் ஞேய ஞாதுருவென்று மூன்றுநாடாமல்
தானதுவாய் நண்ணியிடறானே - யூனமிலா
உன்மனைக்கு மேலான முத்தியுற்றது
நின்மலதுரியா தீதமெனவுரைப்பர்.

அவிரோதவுந்தியார்.

நானற்றபோதத்தேநானானமுத்தியை
நானெங்ஙனஞ்சொல்வதுந்தீபற
நான்மறைக்கெட்டாதென்றுந்தீபற. (67)

கைவல்லியம் தத்துவ விளக்கம்.

தன்னையுந்தனக்காதாரத்தலை வனையுங்கண்டானேல்
பின்னையத்தலைவன்றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன். (20)

கடநீரின் மேகநீரிற் கண்டவானிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரியவானுங் கூடியொன்றாமெப்போதும்
இடமானபிரமஞ்சாட்சி யிரண்டுமெப்போதுமேகம்
திடமாகச்சுவானுபூதி சிவோகமென்றிருந்திடாயே. (82)

தானாகும் பிரமரூபஞ் சற்குருநூலாற்றோன்றும். (88)

அதுநீயாகும் நீயதுவாகுமென்னும் அர்த்தமு மகண்டமென்றே யசிபத ஐக்கி யங்காட்டும். (81)

வேதாந்த சூடாமணி.

விடயமது சிவ சீவர் தமதேகத்துவமாம். (1)

நீகடவுள் சொருப நிசஞ் சச்சிதானந்த நித்தியம் பூரணமாக நீ நினைந்து கொள்ளே. (29)

இகலிலா அறிவு மாத்திரமாகிநின்ற இலக்கியமாம் பிரமகூடத்த வுயிர் கொள்ளிற்,
புகரிலா அது இதுவே இது அதுவே யென்னப் பொருந்து தான்மியம் உந்துறும். (124)

என்று மென்விடத்தினுமோருடம்பு முறாதொன்றா யிருந்த
சச்சிதானந்த சிவசொருபமாதல்,
நன்றிதரு விதேககைவல்லிய மென்றிசைப்பர். (182)

மெய்ஞ்ஞான நிலையம்.

பூதபௌதிகமாய்ப் பொலிபேதமும்
ஏதமின்றி யிருஞ்சிவமாய் விடப்
போதமாம் அனுபூதியிற் கண்டவர்
ஆதியாம் அதிவன்னாச்சிரமரே.

சமாதி.

ஆதலாலாகாயத்திற் கடாகாயம் வேறானாப்போல்
பேதமிலான்மா சீவன் பரனெனப்பிராந்தியாலே
யோதிடாநின்றதன்றி யுணர்வுடைப்பேதமின்றா
னீதியினிறைந்த சீவனிலையதிவ்வண்ண மென்றே.

மெய்ம்மொழி.

தாக்கிலா ஞானயோகத் தன்மைதான் யாதோவென்னில்
சாக்கிரங்கனாச் சுழுத்தி துரியந்தான் துரியாதீதம்
சாக்கிரமதனிற்கண்டு சதுர்த்தச கரணம் யாவும்
சாக்கிராதீதமாதல் தற்பரமாவதென்றான்.

திருவம்மானை.

உண்டுதேக்கிட்டெங்குமொன்றானேனம்மானை
உண்மைக்கோருத்தரந்தானில்லைகாணம்மானை.

சத்தியமானது சத்தேகாணம்மானை
தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமாமம்மானை.

சிவானந்தமாலை.

மித்தையுடற்கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத்
தனியாகித்தானும் போய்த் தற்பரமாய்விட்டாற்
சனியானிது சத்தியம்.

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை அட்டகம்.

அறிவோடறிபவனரியவருபொருளடைய வொருபொருளாகியே. (4)

தத்துவராயர் மோகவதைப்பரணிசசிவன்ன போதம்.

ஊக்கியப்பரசீவர் தங்களுடம்பிரண்டுமிலக்கணா
வாக்கியப்படி நீக்கினாலொருவத்துவே பரவத்துவே. (71)

ஷை ஷை குணலை வாழ்த்து.

நாமொழிந்து சிவமாயிருந்தமை பாடீரே. (6)

ஷை பாடுதுறை.

ஊனேமறிவதென் றூதடாகாளம்
உணர்வேபிரமமென் றூதடாகாளம்
நானே அவனாமென் றூதடாகாளம்
நானாவதில்லையென் றூதடாகாளம்.

ஞானசதகம்.

இயம்புஞ் சாதிமூன்றுமிறந்துள பிரமந்தானாய்
முயன்றுணர்கின்றஞானங் கைவரில்முத்தியெய்தும்.

அனுபவதீபிகை.

மெய்ப்படுசிவத்தோடொன்றாகாவிடில் பவமேவுமன்றே.

தாயுமானவர்.

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத்தானாகச்செய்தருளுஞ்சமத்தை.
அத்துவிதமான ஐக்கிய அனுபவமே.

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்றால்
நின்மயமாஎல்லாம் நிகழும் பராபரமே.

என்னைத்தானாக்கிக்கொண்ட சமர்த்தைப்பார்தோழி.

அதுவானாலதுவாவர் அதுவே சொல்லும்.

யானெனல்காணேன் பூரணநிறைவில் யாதினுமிருந்தபேரொளிநீ
தானெனநிற்குஞ்சமத்துறவென்னைத் தன்னவனாக்கவுந்தகுங்காண்.

எனதென்பதும்பொய்யானெனல் பொய்யெல்லாமிறந்தவிடங்காட்டும்
நினதென்பதும் பொய் நீயெனல் பொய்நிற்குநிலைக்கே நேசித்தேன்.

போதமென்பதேவிளக்கொவ்வும் அவித்தைபொய்யிருளாம்
தீதிலாவிளக்கெடுத் திருடேடவுஞ்சிக்கா
தாதலால்அறிவாய் நின்றவிடத்தறியாமை
யேதுமில்லையென்றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பம்.

இவ்வளவு ஆபாசங்களைப் பேசிவிட்டு அதோடு நில்லாமல் "மாயாவாதிகள் கொள்கைகள் இங்ஙனம் வெறும் பொய்யா யொழிதலின், அவர் கொள்ளும் கேவலா த்துவிதம் நாஸ்திகவாதமாதலன்றி, அத்துவிதச் சொற்குரிய பொருளாகாதென்க" என்று கூறி, தாம் மாயாவாதியல்லரென்றும், தமது வாதம் உண்மையென்றும், தாம் ஆஸ்திக ரென்றும், வேதாந்திகள் நாஸ்திகரென்றும் காட்டினார். சுமார் ஒருவருஷ மாக இப்பத்திரிகையை வாசிப்போர்க்கெல்லாம் பரசமயகோளரியும் அவர் கொள்கையை மெய்யெனக்கொண்டவரும் மாயாவாதிகளென நன்றாயறிந்திருக்கின் றார்கள். இதுவரையில் செய்துவந்த வாதத்தால் கோளரியின் வாதம் துர்ப்பலவாத மென்றும் பொய்வாதமென்றும் அறிவார்கள். அன்றி 1892ஹு சூலைமீ 23உ பிரம்மவித்தியாவில் சுதேசியாலெழுதப்பட்ட "ஆஸ்திக நாஸ்திக" மென்னும் விஷயத்தால் இவரது சித்தாந்தம் மூன்றிலொருபங்கு ஆஸ்திகமும் இரண்டு பங்கு நாஸ்திகமுமாமென்றும், அதுவும் வேதாந்திகளை நோக்க முற்றும் நாஸ்திகமா மென்றும் வெட்ட வெளியாய் விட்டமையால் இனி இவரது ஆஸ்திகம் வீட்டினுள் பிரகாசிக்கும் ஆஸ்திகமாமேயன்றிப் பகிரங்கத்தில் அதிலும் ஆராய்ச்சியில் பிரகா சிக்க மாட்டாதென்பதை யறியக்கடவர். இப்பிரமவித்தியா பத்திராதிபர் எழுதிய அத்துவித விசாரத்தால் இவர் அத்துவிதியாகாரென்பதும், வேதாந்திகளே அத்துவிதி களாவாரென்பதும் நிலைப்பட்டு, இவரது போலி அத்துவிதவாதம் ஓய்ந்து தலைசாய்ந்து மாய்ந்தது. தடுக்கமுடியாத மாயாவாதியும் நாஸ்திகவாதியும் போலி அத்துவிதவாதியும் பொய்வாதியுமான இந்தக் கோளரி, அங்ஙனமில்லாதாரை அங்ஙனமாக எழுதுதற்குக் காரணம் பேராசையும் துரபிமானமுமேயாம்.

முடிவாக "இத்தன்மையுடையவாதிகள் தாம் அத்துவிதவாதிகளென்று எழுதல் சிறப்பன்று. சூனியவாதிகளென்றெழுதலே அவர்க்குச்சிறப்புடைத்தாமென்க" என்றார். இவர், உலகமெல்லாம் சிவதிருஷ்டியில் சூனியமென்றும், உயிர்கள் சிவதிருஷ்டி யில் அசத்தென்றும் கூறும் மதஸ்தராயிருப்பதாலும், மாயை யிவ்வுலகுக்கு முதற் காரணமென்று சொல்லுகிறவராதலாலும் இவரையும் இவர் நண்பரையும் சூனியவா வாதிகளென்றும் மாயாவாதிகளென்றுங் கூற யாதுந் தடையில்லை. அவ்வாறு வேதாந்திகளைச் சொல்லப்படாது; சொல்லநியாயமு மில்லை. அவர்கள் உலகையும் ஜீவர்களையும் சூனியமென்றும் அசத்தென்றும் சொல்லுகிறதில்லை; அநிர்வசன மென்கிறார்கள். அன்றி உலகிற்கு மாயை முதற்காரணமென்று சொல்லாமல் சிவமே முதற்காரண மென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் ஜகஜீவர்களைச் சிவத்தினும் வேற ல்ல வென்கிறபடியால் தோந்திகள் சிவாபேதவாதிகளான அத்துவிதிகளென்பது திண்ணம்; இவர் சிவத்துக்கு ஜகஜீவர்களைப் பேதங் கூறுகின்றமையால் சிவ ஜீவஜகபேதவாதியான துவிதவாதியென்பது திண்ணத்தினுந்திண்ணம்! இனி, இவர், தம்மதத்துக்குரியவாறு துவிதவாதியென்றும் பேதவாதியென்றும் சூனியவாதியென் றும் மாயாவாதியென்றும் நாஸ்திகவாதியென்றும் பொய்வாதியென்றும் பெயர் பெற்று வெளிப்படுவதே நியாயமும் அழகுமாம். அங்ஙனமின்றித் தமது பேரைப் பிறர்க்கீவதும் பிறர் பெயரைத் தாம் அநீதமாய் அபகரிப்பதும் நியாயமுமன்று; அழகுமன்றாம்.

இதுவரையில் எழுதிவந்த நியாயங்களால் கோளரி ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபங்க ளெல்லாம் சூரியன் முன் பனிபோலவும் இருள் போலவும் ஒழிந்தனவாம். இனியே தேனும் ஆக்ஷேபமுளதேல் தயைசெய்து வெளிப்படுத்தக்கோருகின்றோம்.

உலகத்தாருண்டென்பதில்லென்பான்வையத்
தலகையா வைக்கப்படும். - (**குறள்**)

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிடார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

தத்தமாலான பெத்தவாதியர் தாந்தங்களிற் றாங்கடர்க்கங்கள்
கத்திடாநிற்கும் பரிசெலாஞ் சுருதிமிருதிகள் கருதியதழிக்கும்
சுத்தமாவிருத்தமாகு மென்றேயென் றுணிவு தொல்பிறவியிறசுழல்வார்
சித்தமானது போயிவற்றிலே காதல் செய்யுமுன் செய்த தீவினையால். (6)

காதலாற்றத்தங்கடவுள ரருளாற் காலபாகத்தினாலறத்தாற்
போதராதலினால் வேதவாதத்தைப் பொருந்துவர் புகன்றவவ்வடைவே
வேதவாதத்தை மேவுநல்வினையினால் விருப்பினாலன்றிமேவினரும்
சாதலானதும் பிறத்தலுமில்லாத்தற்பதந்தன்னையே சார்வார். (7)

வான்கருதிய மறைவழியைவிட்டுமேற்
றான்கருதுதல் சதுரன்று தன்கையில்
தேன்கமழ் திரளையைச் சிந்திச்சந்தியாக்
கூன்கையில் விழுந்துளிகொண்ட தன்மையே. (8)

பொருள்கொண்ட மறைநின்று புகல்கின்றதுணரா
மருள்கொண்ட சமயங்கள் மதிகொண்டுகதியா
யருள்கொண்ட பரவின்பமடைகின்ற வவர்போல்
இருள்கொண்டு பொருள்கண்ட வவரன்றியிவரார். (9)

வேதஞ்சொன்னபடி யொழியவேறுஞ் சிலகளைகளினை
யோதுந்திறமருவி மறையோதுஞ் சிவனிருகமலப்
பாதந்தொழ நினைவிலர்கள் பாசண்டிக ளெனவறிக
தீதொன்றிய வவர்களொடுசேருங் கலர்களுமவர்கள். (16)

காதும்வாதியர்களாலே கலியுகத்துள்ளோர்கெட்டு
வேதமோதியவாசெய்யார் மிருதிசொல்லுவதுஞ் செய்யார்
பூதியுமணியார்ஞான சாதனபூதமாக
வோதுவதொன்றுஞ்செய்யா ரொழிந்ததே யுகந்துசெய்வார். (18)

தருமமதறிவில் பாசண்டர்தங்களை
மருவலால் வேதமாவாக்கியப் பொருள்
கருதிடார் அதுகரமணியிற் காட்டிடுங்
குருவையும் வழிபடார் குதர்க்கமேவலார். (19)

கேனோபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

பரமாத்துவிதஞானியே பரதேவதைதானவனேயித்
திரமாமுத்தியா னிங்குச்செப்பும் பொருள்செய்வினையாலும்
உரமாந்ததீசிகௌதமனாலுண்டாஞ் சாபவுரையாலும்
கடரமாமனுடர் நெஞ்சதனில் காதல்செய்யா தொருகாலும். (56)

பிரகதாரணிய வுபநிடதத்தில் மைத்திரேயப் பிராமணார்த்தமுரைக்கும் அத்தியாயம்.

வேதநூல் மிருதிபுராண மத்துவிதமெய்மையேவிளம்ப மெய்த்தர்க்கஞ்
சாதியாநிற்கத் தத்துவஞானத் தவருமிப்பொருளையேசார
ஆதியாஞ் சிவனாராயணனானிங்கறைந்ததுமபேதமாயிருக்க
வாதியாமொருவர்க்கிதையனாதரித்தல்மாயையினுடையவல்லபமே. (48)